

Thiếu Nữ Toàn Phong 4: Tình Yêu Đích Thực

Contents

Thiếu Nữ Toàn Phong 4: Tình Yêu Đích Thực	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	86
22. Chương 22	91
23. Chương 23	95
24. Chương 24	100
25. Chương 25	104
26. Chương 26	107
27. Chương 27	109
28. Chương 28	115
29. Chương 29	119
30. Chương 30	122
31. Chương 31	127
32. Chương 32	130

Thiếu Nữ Toàn Phong 4: Tình Yêu Đích Thực

Giới thiệu

Sau khi cha mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông, Thích Bách Thảo được một võ sư Taekwondo c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-toan-phong-4-tinh-yeu-dich-thuc>

1. Chương 1

Tôi chủ nhật.

Trong nhà thi đấu thành phố, ánh đèn sáng trắng như ban ngày, tiếng cổ vũ ầm vang dội lên từ phía khán giả, ánh đèn flash sáng chói như biển sao hướng vào hai cô gái trên sàn đấu, quang cảnh trận đấu sôi nổi quyết liệt được truyền đến màn hình ti vi thông qua mười mấy chiếc camera.

Cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới!

Đây vốn là chương trình giải trí, nhưng do sự xuất hiện, chiến thắng và thất bại của minh tinh Taekwondo Phương Đình Nghi nên số người xem tăng vọt. Nhất là khi đại diện đến từ Nhật Bản, một cái tên hầu như xa lạ lại bất ngờ đánh bại Phương Đình Nghi, sau đó thắng liền 6 trận, liên tục hạ gục tuyển thủ của Hàn Quốc, Thái Lan và những đại diện xuất sắc nhất của đội tuyển quốc gia Trung Quốc, trở thành tiêu điểm thu hút sự quan tâm của giới truyền thông.

Do vậy chương trình có lượng khán giả đông đảo và được chờ đợi nhất trên truyền hình.

Buổi phát sóng trực tiếp mỗi tuần đều lôi cuốn khán giả toàn quốc ngồi trước màn hình, một số đài truyền hình của Hàn Quốc và Nhật Bản cũng phát lại.

Rốt cuộc huyền thoại Gijniyuri Katou có thất bại?

Liệu có tuyển thủ nào của đội tuyển quốc gia có thể chiến thắng Ginjiyuri Katou, bảo vệ sự tôn nghiêm của Taekwondo Trung Quốc trên chính lãnh thổ Trung Quốc hay không?

Tối nay là lần xuất chiến thứ bảy của Ginjiyuri Katou, đối thủ là một đại diện của Trung Quốc...

Thích Bách Thảo!

Đối với đa số khán giả truyền hình, những người mê thể thao, thậm chí những người yêu thích Taekwondo thì Thích Bách Thảo là một cái tên hoàn toàn xa lạ. Cô chưa từng tham gia thi đấu quốc tế, cũng không phải là tuyển thủ của đội tuyển quốc gia, bình luận viên giới thiệu về cô chỉ đặc biệt nhấn mạnh cô là sư muội của Phương Đình Nghi, cũng xuất thân từ trung tâm huấn luyện của huấn luyện viên vàng Thẩm Ninh.

Ổng kính hướng cận cảnh vào Thích Bách Thảo.

Đó là một cô gái trẻ đáng yêu, đáng mến, tóc cắt ngắn, đôi mắt to long lanh đen láy như mắt hươu. Cô đứng trên sàn đấu với vẻ trầm tĩnh, nhưng dường như ẩn tàng một khí chất khác thường nào đó.

Liệu cô có thể đánh bại Ginjiyuri Katou ?

Ngồi trước màn hình vô tuyến, khán giả tuy hi vọng nhưng vẫn vô cùng hồi hộp. Phương Đình Nghi đã thất bại, những tuyển thủ của đội tuyển quốc gia đã từng giành được thứ hạng cao trong thi đấu quốc tế cũng thất bại, có thể hi vọng bao nhiêu vào cô gái bé nhỏ này?

“Hãy...”

“Hãy...”

Hai tiếng hô lạnh lạnh đồng thời vang lên, trận đấu bắt đầu! Ginjiyuri Katou như con chim yến tung ra một cú đá trước, võ phục trắng muốt, động tác nhẹ mà sung mãn, thể chân vừa nhanh vừa đẹp mắt, tựa như tấn công lại như thăm dò, thấy Thích Bách Thảo hình như đã sớm đề phòng lùi sau một bước, cô cũng không tham chiến, thuận thể thu chân về.

Đây là chiến thuật của Ginjiyuri Katou.

Nếu đã xem sáu trận trước, khán giả dễ dàng nhận ra, đây là đòn thăm dò của cô về khả năng và tốc độ phản ứng của đối phương. Ginjiyuri Katou là một tuyển thủ thông minh, không mạo hiểm lập tức tấn công, mà trước tiên thường quan sát đối thủ rồi mới điều chỉnh chiến thuật.

Khán giả chăm chú nhìn lên màn hình.

Mở màn chỉ là bước khởi động, trong mỗi cuộc đấu của Ginjiyuri Katou, thắng lợi quyết định thường ở hiệp thứ 3, hi vọng Bách Thảo có thể trụ được đến hiệp 3. Tuy nhiên, chính lúc trận đấu vừa bắt đầu, đúng trong khoảnh khắc Ginjiyuri Katou thu chân về...

“Hãy”

Thích Bách Thảo lùi một bước xoay người vọt lên, hét một tiếng, dưới ánh đèn sáng trắng của nhà thi đấu, xoay chân trái nhằm vào ngực Ginjiyuri Katou đập tới!

Ginjiyuri Katou bàng hoàng.

Vội vã lùi về sau tránh đòn. Bình thường, bắt đầu cuộc đấu là giai đoạn thăm dò đối phương, vậy mà chân Bách Thảo lại...

Mang theo luồng sát khí vô địch.

Cú đá thứ nhất mang theo sức mạnh như gió lốc ào tới đập trúng ngực Ginjiyuri Katou, khiến mắt cô ta tối sầm lùi bước nữa... “Hự...”

Lại một cú lẳng chân như xé tầng không, mang sức mạnh của lốc xoáy, cơ hồ bóp vụn xương cốt toàn thân, lực như búa tạ giáng vào ngực Ginjiyuri Katou.

” Soạt”

” Soạt” ” Soạt”

Khoảng không trước mắt tối lại, Ginjiyuri Katou loạng choạng lùi sau 3 bước.

Khán giả toàn sân sững sờ. Im phăng phắc.

Bình luận viên trở mắt.

“Phịch!”

Ngã ngời trên nệm đấu, trong đầu Ginjiyuri Katou chỉ có tiếng ù ù, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Cơ đau như phá lồng ngực bùng ra ngập đất ngập trời, đau tối mắt, đau tức thở, miệng thở không ra hơi, chỉ cảm thấy như muốn ngất xỉu trong tích tắc!

Giống như bức tranh được cố định sẵn.

Trọng tài cúi người quan sát liệu Ginjiyuri Katou có thể tiếp tục thi đấu hay không, sau đó đứng thẳng giờ tay ra hiệu...

0:1

Bách Thảo được điểm.

Sau phút im lặng ngắn ngủi.

“Ào...” một tiếng, khán phòng bùng nổ! Tiếng hét xé họng từ phía khán giả biến nhà thi đấu thành phố thành một chảo nước sôi sùng sục. Bình luận viên lạc giọng thuyết minh với khán giả pha ghi điểm đầy kịch tính của tuyển thủ nước nhà, vừa vào trận, tuyển thủ Thích Bách Thảo của chúng ta đã ghi điểm trước!

0:1

Thích Bách Thảo ghi điểm trước.

”Bách Thảo”

”Bách Thảo”

Nhoài người lên chiếc bàn quay ở mé sân đấu, Hiểu Huỳnh và Mai Linh hét lớn! Họ không tin vào mắt mình. Trời ơi, đơn giản như vậy, chỉ đơn giản như vậy đã ghi được điểm?! Họ biết Thích Bách Thảo rất mạnh, họ tin Bách Thảo có thể chiến thắng, nhưng nhanh như vậy, vừa vào trận, Bách Thảo đánh ngã Ginjiyuri Katou vừa thắng liền sáu trận sao?

Dưới ánh đèn của nhà thi đấu.

Ngực Bách Thảo cũng phập phồng như sóng, bên tai có tiếng máu chảy rần rật, ánh mắt rời khỏi Ginjiyuri Katou đang cố đứng lên khỏi tấm nệm, nhìn ra mép sân khấu. Nhược Bạch đang đứng đó.....“Vừa vào trận đấu cô ta sẽ thăm dò em, em phải lập tức tấn công, không nên do dự.”, đêm khuya trong phòng tập, Nhược Bạch vừa xoa bóp vai cho Bách Thảo vừa nói với cô chiến thuật xuất trận lần này.”...một đòn thành công là em có thể làm rối ý đồ củ cô ta”.

“Đồng thời tôi cũng muốn biết, một tháng được chính Vân Nhạc tông sư hướng dẫn, rốt cuộc em tiên bộ thế nào?”. Những ngón tay xoa mạnh cơ vai nhứt mỗi của cô, Nhược Bạch lạnh lùng nói.....

Trong tiếng hô phản kích dội lên như sóng.

Giữa sân đấu, nhìn Nhược Bạch vẫn lặng lẽ đứng bên mép sân, Bách Thảo không kìm được xúc động nở nụ cười rạng rỡ với anh! Cô đã thành công, thật sự một đòn đã ghi điểm trước.

Nhìn nụ cười tươi rói như trẻ con đó.

Nhược Bạch gật đầu.

Cục diện trận đấu tiếp sau đó , quả đúng như Nhược Bạch nhận định. Ginjiyuri Katou bàng hoàng vì thất bại ngay từ phút đầu vào trận nên không thể bình tĩnh ứng chiến như mấy trận trước. Tâm lí nôn nóng muốn gỡ điểm lại càng khiến cô ta bộc lộ nhiều sơ xuất trong phòng thủ.

“Hãy”

Khi sắp kết thúc hiệp 1, Bách Thảo phản kích đá hậu, một lần nữa đá trúng Ginjiyuri Katou!

0:2

Phút thứ hai của hiệp hai, Ginjiyuri Katou mặc dù đá lên tấn công Bách Thảo nên được một điểm, nhưng chỉ mấy phút sau, Bách Thảo nhanh chóng lấy lại khí thế bằng một cú xoáy gió từ trên không đập xuống trúng đầu Ginjiyuri Katou, một đòn hai điểm.

1:4

Tối đó dù khán giả xem trực tiếp trên sân hay qua truyền hình thì khí huyết trong người đều như sôi lên! Họ hoan hỉ bàn luận, thật là trận chiến thắng ngoạn mục! Cô gái như con hươu nhỏ đó dường như ẩn tàng sức mạnh vô tận, tấn công dồn dập liên tiếp như sóng vỗ bờ! Mặc dù động tác ra chân của cô nhanh như chớp khiến khán giả có lúc không thể nhìn rõ, nhưng tư thế xoáy gió vọt lên vừa khỏe khoắn duyên dáng lại vừa thanh thoát ngoạn mục. Sức mạnh của những cú đập như núi đổ, lực xé gió như phá tầng không, liên tục làm khán giả sửng sốt bất phục!

Đêm đó.

Trong Hiền Võ võ quán, Phương lão quán chủ và Phương Đình Nghi cũng ngồi trước màn hình. Nhìn độ cao vọt lên và lực ra chân của Bách Thảo, sắc mặt lão quán chủ mỗi lúc càng sa sầm, Đình Nghi cũng mím môi. Lễ nào công lực của Vân Nhạc tông sư thật sự đã đạt đến độ cao thâm khó lường, chỉ một tháng ngắn ngủi đã có thể khiến Thích Bách Thảo tiến bộ đến thế? Cùng thời gian.

Thẩm Ninh cũng bật ti vi.

Mấy giây cuối cùng trước khi kết thúc hiệp ba, trong tiếng hô cổ vũ đinh tai nhức óc của khán giả trong nhà thi đấu thành phố, Bách Thảo một lần nữa xoay người tấn công! Dưới ánh đèn sáng trắng như biển sao, cú đá đó vốn định nhằm vào ngực Ginjiyuri Katou, nhưng trong tích tắc như tia lửa điện, Bách Thảo phát hiện Ginjiyuri Katou không còn sức phản kích, người hơi ngã ra sau, Bách Thảo lập tức hất mũi chân, thực hiện một cú đá móc. Một lần nữa đá trúng đầu Ginjiyuri Katou!

Hai điểm!

1:6

“Ào”

Trên màn hình ti vi, khán giả xúc động đứng bật dậy! Ống kính chiếu cận cảnh vào khuôn mặt đầm mồ hôi của Bách Thảo, ngực phập phồng hỗn hển, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Ginjiyuri Katou, cho đến khi trọng tài tuyên bố trận đấu đã kết thúc cô mới ngoái nhìn tỉ số trên bảng điện tử. Nhoẻn một nụ cười trẻ con.

Mắt long lanh trong sáng đến nao lòng.

Nhìn nụ cười rạng ngời của Thích Bách Thảo trên màn hình, Thẩm Ninh cũng mỉm cười rồi cau mày, tắt ti vi.

Trận đấu kết thúc!

Một trận đấu thế nào nhỉ? Một chiến thắng áp đảo! Đường như thực lực của Bách Thảo hoàn toàn vượt xa Ginjiyuri Katou và đây không phải là cuộc đấu cùng đẳng cấp! Trong bầu không khí phấn khích, Hiểu Huỳnh và Mai Linh hét to xông đến, ôm chặt Bách Thảo người đầm mồ hôi, miệng hét không ngừng...

“A...! Bách Thảo...!”

“Bách Thảo quá siêu!”

“Bách Thảo, tớ yêu cậu muốn chết, tớ yêu cậu chết mất...!” Mồ hôi tú ra, lại bị Hiểu Huỳnh và Mai Linh ôm chặt xoay mấy vòng, Bách Thảo vùng vẫy nhìn ra ngoài tìm kiếm Nhược Bạch. Cuối cùng khi đã bình tĩnh một chút, Bách Thảo vội lao về phía Nhược Bạch, mình khoác khăn choàng màu vàng của người chiến thắng, tim đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Khi lao đến bên Nhược Bạch, cô xúc động ngẩng đầu nhìn anh, cổ họng như có vật gì vít chặt, vừa nghẹn vừa nóng.

Nhược Bạch cười với cô.

Chìa tay đưa chai nước cho cô.

Không đủ.

Vẫn không đủ. “Sư huynh...”

Máu nóng cuộn cuộn sôi trong ngực, Bách Thảo dùng hết sức nắm chặt tay anh. Ngẩng đầu nín thở nhìn anh, cô biết, sư huynh muốn cô chiến thắng, không chỉ thắng mà còn thắng với ưu thế tuyệt đối! Cô đã làm được chưa, cô đã đạt được trình độ mà sư huynh kì vọng chưa?

“Đấu tốt lắm!”

Như nhìn thấu nụ cười non trẻ đang xúc động và hồi hộp của cô, Nhược Bạch nói. Sau đó, nhìn vào đôi mắt long lanh ấy, trong ngực như có luồng khí nóng thổi qua, không kìm được, anh ôm cô vào lòng, mùi mồ hôi đậm đặc trên người cô, tràn ngập trong mũi anh. Được Nhược Bạch ôm vào lòng. Dù bình thường các đồng đội vẫn hay làm như vậy, nhưng tim Bách Thảo lại như đột nhiên ngừng đập. Sau đó đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt cũng nóng như sắp bốc cháy đến nơi. Chẳng hiểu tại

sao nhưng cô không muốn rời khỏi vòng tay đó, chỉ cảm thấy một làn sương mờ mờ hồ hởi trong mắt, tai ừ đặc.

2. Chương 2

Mãi đến khi mắt cô hình như nhìn thấy cái gì.

Ánh nhìn đột nhiên trở nên rõ hẳn.

Phía góc cuối của khán đài, có một bóng người tao nhã, là Sơ Nguyên mỉm cười nhìn cô, anh đã đứng đó từ rất lâu nhưng cô không nhận ra.

Đêm khuya.

Trên đường trở về Tung Bách võ quán

” Hi hi, nhìn Sơ Nguyên sư huynh quan tâm chưa kìa!”, vầng trăng tròn như chiếc đĩa treo trên không, bỏ lại Diệc Phong, Hiểu Huỳnh xông lên chen vào giữa Sơ Nguyên và Bách Thảo rồi thì thầm vào tai, ”Sơ Nguyên sư huynh chưa bao giờ đi xem thi đấu, lần này phá lệ là vì cậu đấy! Hơn nữa sư huynh còn mua rất nhiều bánh ngon nữa, trời ơi thật khiến người ta ngưỡng mộ ghen tị quá!”.

Chưa bao giờ đi xem thi đấu...

Bách Thảo ngẩn người, không nén nổi kinh ngạc ngược nhìn Sơ Nguyên

Dưới ánh trăng bàng bạc, Sơ Nguyên cơ hồ không nghe thấy lời Hiểu Huỳnh, anh đang bàn luận gì đó với Nhược Bạch về một số chi tiết của trận đấu.

Nhớ lại trước đây cô từng muốn Sơ Nguyên sư huynh đến xem trận đấu giữa mình và Đình Nghi, Sơ Nguyên sư huynh không đến. Lẽ nào lần đó không phải do bận không đến được mà là mọi cuộc thi đấu anh đều không đi xem? Cô chợt sững người, có phải vì muốn quên hẳn Taekwondo nên anh mới tránh những cảnh tượng thi đấu náo nhiệt như vậy?

“Sao?”

Cảm thấy ánh mắt cô, Sơ Nguyên ngoái đầu dịu dàng nhìn cô.

” Hi hi”

Trong giây phút ánh mắt Bách Thảo và Sơ Nguyên gặp nhau, Hiểu Huỳnh cười khúc khích nhón chân chạy biến, đến bên Diệc Phong cười đắc ý, khiến anh chàng sầm mặt, gõ vào đầu cô một cái.

“Sao lại đánh em?!”

Hiểu Huỳnh phụng phịu ôm đầu.

“Bớt xen vào chuyện người khác đi”, liếc sang Nhược Bạch đi bên cạnh, Diệc Phong nghiêm mặt chần chừ nhìn Hiểu Huỳnh.

Hiểu Huỳnh lẩm bẩm cự lại: “Em đâu có xen vào chuyện người khác, là em muốn những người có tình...”.

“Im mồm!”

Diệc Phong giận dữ lườm nhìn cô.

“Huỳnh...”

Ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên bên cạnh, Bách Thảo kìm lại lời trong lòng, cúi đầu lo lắng hỏi:

“...Tối nay huynh không phải trực sao?”

“Anh xin nghỉ phép.” Đi sau mọi người mấy bước, trong gió đêm tĩnh lặng, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nắm tay cô, giữ trong lòng bàn tay ấm áp của mình: “Lúc vào trận đánh rất tốt, nhưng cuối hiệp hai hình như em hơi phân tâm, vì sao thế?”

Bách Thảo đỏ mặt lúng túng miệng lắp bắp:

“Bối vì... bối vì... lòng mi”

“Lòng mi?”, Sơ Nguyên không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô.

“...Mi giả quá dài lại đen sì sì”, cô cúi đầu, mặt đỏ lựng, “Cứ ngược mắt là như có đám mây đen vướng vào, em không quen”.

“Ha ha”

Sơ Nguyên ngẩn ra, bật cười thành tiếng.

Dù bạn học trước đây hay các nữ đồng nghiệp ở bệnh viện đều trang điểm hoặc đậm, hoặc nhạt, đeo mi giả là chuyện thường nhưng tối nay, lần đầu tiên Bách Thảo trang điểm, lại để nguyên như thế vào thi đấu, chẳng trách cảm thấy không tự nhiên. Lúc đó anh không nghĩ nguyên nhân là thế.

Trên con đường yên tĩnh.

Tiến nói khe khẽ của Bách Thảo và tiếng cười của Sơ Nguyên lúc to lúc nhỏ như hòa vào nhau. Diệc Phong cau mày liếc nhìn Nhược Bạch trầm tư đi một mình, anh khó chịu ngoái đầu lườm Hiểu Huỳnh đang hờ hững đi phía sau. *****

Từ bản tin thời sự tối hôm đó, cái tên Thích Bách Thảo đã bắt đầu xuất hiện trong các bản tin thời sự khác trong ngày! Chiến thắng áp đảo đối thủ người Nhật Ginjiyuri Katou vừa lập thành tích thắng liền sáu trận! Thích Bách Thảo thể hiện uy phong của Taekwondo nước nhà! Ngày hôm sau, hầu như mọi tờ báo đều có bài viết kèm theo hình ảnh Bách Thảo xoay người vọt lên không, trên hầu hết trang nhất các báo.

Tại trung tâm huấn luyện, tiêu điểm chú ý của Hiểu Huỳnh và Mai Linh lại ở chỗ khác. Mai Linh chỉ tay vào bức ảnh chụp cận cảnh khuôn mặt Bách Thảo trên báo, đắc ý nói:

“Trời, quả nhiên là khuôn mặt do đích thân tó trang điểm, đẹp ngắt ngây!”

“Đúng đúng, ngắt ngây, đẹp ngắt ngây!”, Hiểu Huỳnh trầm trồ, kéo Lâm Phong lại gần, chỉ vào chữ đưa tin, “Chị xem người ta viết này, nói là Bách Thảo thanh tân thoát tục như hào quang, còn nói Bách Thảo đã lọt vào mắt xanh của một vị đạo diễn, ông ta có ý định mời Bách Thảo đóng phim hành động”.

“Chịu các cô!”, Lâm Phong lườm họ, “Cần đẹp như thế làm gì, Bách Thảo định gia nhập làng giải trí sao?! Bách Thảo phải dựa vào tài năng Taekwondo chứ không phải là một khuôn mặt khả ái!”

“Ôi dào, tài năng của Bách Thảo còn phải nói! Quan trọng là còn đẹp nữa, hi hi, cuối cùng cũng đã có người chú ý đến vẻ đẹp của Bách Thảo!”, Hiểu Huỳnh hào hứng nói, sau lại bàn bạc với Mai Linh phong cách trang điểm cho Bách Thảo trong trận đấu tới.

Còn nhân vật trung tâm Thích Bách Thảo lại đang lau dọn phòng tập. Quang Nhã vừa lau cùng cô vừa vui vẻ khoe, tối qua cô và cha ngồi xem truyền hình trực tiếp, khi thấy Bách Thảo chiến thắng Ginjiyuri Katou, cha rất xúc động, ngồi dưới gốc mai uống liền mấy chén rượu.

“Có điều...” Đang vui vẻ, Quang Nhã hình như chợt nhớ ra điều gì, mặt cau có, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

“Thế nào?”

Bách Thảo nhận ra thái độ của cô.

“Bách Thảo...”, tay nắm giẻ lau, Quang Nhã ngập ngừng nói, “...Mặc dù chiến thắng Katou nhưng tôi thấy cậu không nên quá hi vọng...”. Thấy Bách Thảo bắn khoả nhìn mình, Bách Thảo mím môi: “... tôi muốn nói giải vô địch Taekwondo thế giới, cậu không nên quá hi vọng, Đình Nghi...”.

Đang nói lại ngừng.

Nghĩ đến cảnh tượng vô tình nhìn thấy, Quang Nhã né tránh ánh mắt Bách Thảo, giọng buồn buồn: "Đằng nào chắc chắn cũng là Đình Nghi tham dự, cậu nên chuẩn bị tâm lý".

"Tại sao?"

Bách Thảo bắn khoăn. Cô đã đánh bại Katou, đã chứng minh thực lực của mình, nên cô có cơ hội cạnh tranh với Đình Nghi.

"Đừng hỏi."

Quang Nhã cúi đầu lầm lũi cúi đầu lau tiếp.

Bách Thảo ngẩn ra nhìn.

Nếu là trước đây, giả sử cô biết mình không được tham gia giải đấu thì sau khi buồn một hồi, cô sẽ nỗ lực luyện tập để lần sau thi đấu tốt hơn. Nhưng bây giờ thì khác, bởi cô biết Nhược Bạch sư huynh mong cô tham gia giải đấu đó thế nào. Cô không muốn Nhược Bạch sư huynh thất vọng. Vì Nhược Bạch sư huynh, cô sẽ lao vào luyện tập để giành lấy cơ hội đó, không ai có thể ngăn cản cô, cho dù là đồng đội Đình Nghi!

Mọi người tiến vào phòng, bắt đầu tập khởi động.

Tất cả vây quanh Bách Thảo bàn luận về trận đấu tối qua. Được đồng đội vây quanh, nghe mọi người khẳng định và ca ngợi, mặt Bách Thảo lại đỏ bừng, trả lời từng câu hỏi về chi tiết chiến thuật.

Khi Đình Nghi đến.

Phòng tập đột nhiên yên ắng, sau đó mọi người lặng lẽ tản ra, Mai Linh chạy lại nói chuyện bình thường với Đình Nghi như chưa từng có trận đấu tối qua.

Không để ý đến Mai Linh, Đình Nghi lạnh lùng liếc Bách Thảo một cái.

"Hừ, nhìn gì mà nhìn!"

Hiếu Huỳnh lẩm bẩm, cô thấy bức mình tại sao đến giờ mọi người vẫn phải để ý tâm trạng của Đình Nghi như vậy, rõ ràng Đình Nghi vẫn đang cố tình làm khó Bách Thảo, thế giới này còn có công bằng, trắng đen rõ ràng hay không?

Bách Thảo kéo áo cô, cô mới chịu im.

Mọi người đã đến đủ nhưng chưa thấy Nhược Bạch, Bách Thảo vừa ép chân vừa thấp thỏm.

Tối qua suốt dọc đường, cô cùng Sơ Nguyên đi thụt lùi lại phía sau, đến khi trở về võ quán mới phát hiện Nhược Bạch sư huynh đã về phòng. Cô đến phòng tập ngồi chờ gần hai tiếng, nhưng Nhược Bạch sư huynh cũng không xuất hiện. Trước đây mỗi khi kết thúc trận đấu, Nhược Bạch sư huynh bao giờ cũng trở về phòng tập cùng cô rút kinh nghiệm tổng kết, đây là quy ước ngầm giữa hai người.

Tại sao tối qua Nhược Bạch sư huynh không đến?

Cánh cửa phòng tập mở ra.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh đi vào.

Vừa nhìn thấy Nhược Bạch đi phía sau huấn luyện viên Thẩm, Bách Thảo thở phào, khóe miệng lập tức nhếch lên vui vẻ. Tuy nhiên Nhược Bạch không đứng vào hàng ngũ như mọi ngày, mà im lặng đứng bên huấn luyện viên Thẩm.

Bách Thảo bắn khoăn nhìn anh.

Nhược Bạch lơ đãng nhìn lại, ánh mắt chỉ thoáng dừng trên mặt cô rồi quay đi.

"Trước khi bắt đầu buổi tập, tôi có một tin cần tuyên bố", huấn luyện viên Thẩm Ninh đứng trước hàng ngũ, dong dạc nói, "Bắt đầu từ hôm nay, Nhược Bạch chính thức là trợ giảng của trung tâm huấn luyện, hỗ trợ công việc của tôi, sau này mong các bạn phối hợp tốt với cậu ấy".

Cái gì...

Mãi chưa hiểu ra, Bách Thảo ngây người, câu nói của Thẩm Ninh làm cô chợt tỉnh.

Trợ giảng?

Sao Nhược Bạch lại trở thành trợ giảng?

Phòng tập nhất thời im phăng phắc, các đệ tử trở mắt nhìn, Nhược Bạch thái độ vẫn bình thường như không, không thể hiểu sau một đêm đã xảy ra chuyện gì.

“Như...đối với lớp nghiệp dư sao?”, giọng hơi khàn, Hiểu Huỳnh dè dặt hỏi, “Nhược Bạch sư huynh vẫn hướng dẫn chúng em tập khởi động như trước kèm thêm trợ giảng phải không ạ?”

Thẩm Ninh nhìn Hiểu Huỳnh nói tiếp:

“Từ nay Nhược Bạch không còn là tuyển thủ nữa, không được tập luyện và tham gia thi đấu, Nhược Bạch sẽ trợ giảng chuyên môn cho các bạn.”

“...”

Mọi người đứng ngây ra.

“Tại sao...”

Bách Thảo tái mặt hỏi.

“Nhược Bạch cậu điên rồi!”

Diệp Phong đỏ mặt gân cổ nói, bước ra khỏi hàng chộp cánh tay Nhược Bạch, định kéo ra ngoài nói chuyện.

Thẩm Ninh sầm mặt.

“Đây là quyết định tôi đã cân nhắc từ lâu”, giữ cánh tay Diệp Phong, Nhược Bạch nói tiếp, “tôi muốn trở thành một huấn luyện viên Taekwondo hơn là làm một tuyển thủ Taekwondo, cảm ơn huấn luyện Thẩm đã cho tôi cơ hội...”

“Không...”

Một giọng nói ngắt lời Nhược Bạch, ngực Bách Thảo phập phồng. Không phải làm trợ giảng là không tốt mà là Nhược Bạch thích Taekwondo như vậy, sao có thể rút khỏi thi đấu?

Lẽ nào...Trong đầu chợt lóe ra ý nghĩ, Bách Thảo định hỏi nhưng sức nhớ đang đứng trước mọi người, cố kiềm chế tâm trạng, cúi đầu xin phép huấn luyện viên Thẩm, giọng khẩn thiết nói:

“Xin lỗi, huấn luyện viên Thẩm, em xin phép ra ngoài nói vài câu với Nhược Bạch sư huynh.”

Ra khỏi phòng tập, vừa đi vào phòng giữ đồ không một bóng người, Bách Thảo đã xông đến mở ngăn tủ của mình, rồi rút ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong ba lô, đưa cho Nhược Bạch: “Huynh xem, ở đây có năm vạn năm ngàn đồng, là tiền viện phí bệnh viện trả lại”.

Nhược Bạch ngạc nhiên hỏi:

“Tiền viện phí bệnh viện trả lại?”

“Vâng, là Sơ Nguyên sư huynh đưa trả! Bệnh viện có quỹ hỗ trợ bệnh nhân, Sơ Nguyên sư huynh xin giúp chúng ta, số tiền đã nộp hầu như được trả lại hết.” Nhét tấm thẻ vào tay Nhược Bạch, Bách Thảo xúc động nói. Nhìn tấm thẻ, Nhược Bạch cau mày vẻ tự lự.

“Cho nên huynh không cần lo lắng chuyện tiền nong”, Bách Thảo căng thẳng nói, “Có năm ngàn rồi thì dù tiền viện phí của cô chủ sau này, hay tiền học phí, hay tiền ăn của huynh và em, đều có thể duy trì một thời gian. Nếu vẫn không đủ, em có thể đi làm thêm, có thể đi thi đấu, em sẽ kiếm được nhiều tiền, huynh không cần để ý đến thu nhập từ công việc trợ giảng!”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, Nhược Bạch hỏi:

3. Chương 3

“Em tưởng tôi vì tiền?”

Bách Thảo ngó người:

“Không... không phải sao?”

Nếu không phải do vấn đề tiền bạc thì tại sao Nhược Bạch sư huynh có thể từ bỏ tư cách thi đấu đi làm trợ giảng?

“Không phải chuyện tiền nong”, đứng cạnh dãy tủ đựng đồ, Nhược Bạch thản nhiên nói, “Mà trước nay tôi vẫn muốn làm huấn luyện viên, cho nên mới nhờ huấn luyện viên Thẩm”.

“Không! Không! Không thể!”

Câu đó vừa rồi ở phòng tập cô đã nghe, lúc đó cô không tin, bây giờ cũng không tin!

“Tại sao lại không thể?” ánh mắt Nhược Bạch thản nhiên, “Dù là ở Tùng Bách võ quán hay là ở trung tâm huấn luyện, tôi đều hướng dẫn toàn đội luyện tập cơ bản, tôi thích công việc đó”.

“Không!” ánh mắt hốt hoảng, Bách Thảo ra sức lắc đầu, “Dù huynh thích làm huấn luyện viên cũng là sau này, bây giờ huynh đang ở thời kì sung sức nhất của cuộc đời tuyển thủ, sao có thể vì muốn làm huấn luyện viên mà từ bỏ tư cách tuyển thủ?”

Nhược Bạch trầm tư.

“Là... là huấn luyện viên Thẩm ép huynh phải không?”, cắn môi, Bách Thảo nghĩ đến mọi khả năng. Cô biết huấn luyện viên Thẩm luôn thích tính nghiêm khắc, nhẫn nại của Nhược Bạch sư huynh khi hướng dẫn các đệ tử luyện tập, cho nên ngày càng giao nhiều nội dung huấn luyện cho anh phụ trách, “Em sẽ đi nói chuyện với huấn luyện viên Thẩm! Nếu công việc huấn luyện quá bận, em cũng có thể giúp huấn luyện viên hướng dẫn lớp nghiệp dư, huấn luyện viên Thẩm không phải là người không thấu tình đạt lý, em sẽ đi nói với huấn luyện viên!” nói xong, cô xoay người xăm xăm đi về phía cửa.

“Đứng lại”

Nhược Bạch nghiêm giọng.

Sự nghiêm khắc trong giọng nói đó Bách Thảo chưa từng nghe, cô đứng sững, ngoái nhìn khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng của anh.

“Đây là quyết định của tôi, không liên quan đến ai”, Nhược Bạch thong thả nói “Tôi không muốn là tuyển thủ nữa mà muốn làm huấn luyện viên”.

Trái tim Bách Thảo dần lặng xuống.

“Nếu huynh muốn là huấn luyện viên thật... có thể vài năm sau... khi huynh không thi đấu nữa...”

“Em nhất định muốn tôi nói rõ ràng sao?”, giọng anh khô khan “Em nhất định muốn chính miệng tôi nói ra, tôi không muốn thi đấu, tôi không có hứng thú thi đấu nữa, tôi không muốn làm tuyển thủ, tôi muốn từ bỏ, em nhất định muốn tôi nói rõ như thế mới được sao?”

“...”

Bách Thảo không thể tin vào tai mình.

Trong đầu cô trống không, hình như có thể nghe thấy tiếng huyết dịch chảy trong cơ thể, cô không tin đó là những lời của Nhược Bạch. Mấy năm nay, trong mấy trận thách đấu của võ quán, người quan tâm nhất, lo lắng nhất, dốc toàn bộ tâm sức chính là Nhược Bạch. Mọi người đều nói, cô là người tập luyện chuyên cần nhất, nhưng không phải.

Người chuyên cần nhất, nỗ lực nhất luôn là Nhược Bạch.

Sáng sớm mỗi ngày, khi cô thức dậy quét dọn trong sân, Nhược Bạch cũng bắt đầu luyện tập trên bãi cỏ bên ngoài phòng tập. Buổi tối sau khi cô rời phòng tập, Nhược Bạch còn ở lại tập thêm một giờ nữa. Mặc dù anh luôn lausạch tắm nệm rồi mới ra về, nhưng là sao cô không biết chứ?

Anh lúc nào cũng quan tâm đến mỗi cuộc thi đấu như vậy.

Còn nhớ tối đó, đêm trước cuộc đấu với Hiền Võ võ quán, anh ngồi lặng một mình trong bóng tối ở góc phòng tập. Anh lo lắng, hi vọng mãnh liệt như vậy, kể từ sau khi thua Đình Hạo, anh đã sa sút một thời gian dài rồi lấy lại tinh thần, anh nỗ lực bao nhiêu như thế, sao có thể...

Không muốn thi đấu nữa?

“Ngay từ khi còn ở Hàn Quốc..”, Bách Thảo thần thờ nhớ lại những ngày ở Xương Hải võ quán, “huynh đã muốn từ bỏ thi đấu đúng không?”. Cho nên trong cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất, anh cũng không ghi tên tham dự, trong trận đấu với Xương Hải võ quán, anh cũng là người thay thế Khấu Chấn ra sân, chẳng lẽ không phải do sức khỏe không tốt, mà là ngay lúc đó anh đã không còn hứng thú nữa?

“Đúng” Nhược Bạch đáp khan, “Lúc đó tôi đã không còn hứng thú nữa”.

“...Tại sao?”

Ngây người nhìn anh, long Bách Thảo như bùng lên cơn giận, mỗi lúc một bốc cao! Cô vẫn đang nỗ lực luyện tập vì sự phụ, vì Tùng Bách võ quán, cũng vì Nhược Bạch sư huynh!

Cô biết Nhược Bạch muốn chiến thắng Hiền võ võ quán thế nào! Cô biết Nhược Bạch muốn đánh bại Đình Hạo thế nào! Nếu cô có thể đánh bại Đình Nghi - tiểu muội của Đình Hạo xuất thân từ Hiền Võ võ quán thì Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ vui lòng! Vì những cái đó, cô chưa bao giờ dám đi chơi, đêm ngày luyện tập, từng chút từng chút nỗ lực vươn tới mục tiêu!

Nhưng...

Anh không còn hứng thú nữa ư?

“Tại sao?”

Níu chặt cánh tay Nhược Bạch, Bách Thảo giọng khản đặc, nỗi hoảng sợ và đau khổ bị đồng đội bỏ rơi khiến mắt cô mờ ướt. Giữ chặt cánh tay anh, đột nhiên cảm thấy nếu buông ra sẽ không tìm thấy nữa, cô lo lắng gạn hỏi:

“Tại sao đột nhiên không hứng thú nữa? Lý do là gì? Huynh nói với em đi, biết đâu em có thể giải quyết được! Huynh thích Taekwondo thế cơ mà, tại sao bỗng dưng mất hứng? Có khi chỉ là cảm giác nhất thời, huynh không nên quyết định nhanh như vậy! Cố gắng thêm chút nữa, hoặc là nghỉ ngơi ít ngày, có lẽ tại huynh quá mệt...”

“Tôi chán rồi”.

Tránh nhìn khuôn mặt hoảng hốt như con thú nhỏ lạc đường của cô, Nhược Bạch giọng vẫn không đổi: “Tôi không có tư chất Taekwondo. Đó là môn thể thao không phải dực vào nỗ lực là có thể chiến thắng. Nếu không có tư chất thì dù nỗ lực bao nhiêu cũng chỉ lãng phí thời gian”.

“Nhưng...”

Ngực đau nhói, Bách Thảo vội vàng phản bác.

“Dù nỗ lực bao nhiêu, tôi cũng không thể đánh bại Sơ Nguyên, không thể đánh bại Đình Hạo”, không để cô nói hết, mắt nhìn tử định giầy im lìm trước mặt, Nhược Bạch nói giọng dửng dưng, “... vì thế, tôi không nên tiếp tục lãng phí thời gian, tôi nên từ bỏ”.

“Nhưng huynh đã đánh thắng Mân Thắng Hạo! Thực lực Mân Thắng Hạo cũng ngang Đình Hạo tiền bối, lúc huynh đánh sốt, thể lực giảm sút huynh vẫn thắng anh ta, không phải sao?”, Bách Thảo lại khẩn khoản thuyết phục. “...cho dù trước đây chưa đánh thắng Sơ Nguyên sư huynh và Đình Hạo tiền bối, cũng không có nghĩa bây giờ huynh không thắng được họ”.

“Sơ Nguyên và Đình Hạo đã từ bỏ”.

Trong mắt như có bóng đen thoáng qua, Nhược Bạch nói.

“Đúng, họ đã từ bỏ”, ngực phập phồng, Bách Thảo hít một hơi, đăm đăm nhìn anh, “Bất chấp vì nguyên do gì, cho dù họ đã yêu Taekwondo thế nào, họ đều đã từ bỏ.”

“Họ đã từ bỏ Taekwondo...”, vẫn đăm đăm nhìn anh, Bách Thảo khó nhọc nói, “Nhược Bạch sư huynh, lẽ nào huynh cũng từ bỏ?”

Nửa thời gian tập trôi qua, vẫn chưa thấy Nhược Bạch và Bách Thảo quay trở lại.

Huấn luyện viên Thẩm vẫn giữ thái độ bình thường, cơ hồ không chút bận tâm về việc đó. Diệc Phong lại có vẻ bất an, không biết hai người mãi chưa quay lại như vậy là tốt hay xấu.

Trong phòng thay đồ.

Đứng trước dãy tủ im lìm, Nhược Bạch không nói gì thêm, người anh có vẻ gầy đi rất nhiều nhưng dáng vẫn thẳng như thân tùng. Thấy Nhược Bạch mãi không nói, chính lúc tia hy vọng bắt đầu nhen trong lòng Bách Thảo lại nghe thấy tiếng anh khe khẽ:

“Đúng, tôi từ bỏ.”

Trái tim bỗng trĩu nặng như rơi xuống vực sâu.

Bách Thảo sững người nhìn anh, không tìm ra bất kì lời nào để nói. Cảm giác hoang mang từ từ xâm chiếm lòng cô, cô không thể hiểu anh được nữa, cô từng nghĩ là mình rất hiểu và quen thuộc Nhược Bạch.

“Là vì... tư chất sao?”

Nhược Bạch nói ngay, giọng trầm trầm:

“Tổ chất cơ thể em, sức bật của em, tốc độ xoay chuyển của em, khả năng phán đoán của em, trực giác của em tất cả đều là tư chất, nếu em không có tư chất thì Vân Nhạc tông sư đã không thu nhận em. Đinh Nghi thất bại trong tay Katou, còn em có thể dễ dàng đánh bại Katou, điều đó cũng chứng minh em có tư chất!”

“...”

Bách Thảo chậm chậm lắc đầu. Đầu cô lúc này là một mảng trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, trong giây phút Nhược Bạch nói anh sẽ từ bỏ, một thứ gì đó trong cô đột nhiên vỡ vụn, cô không biết tại sao mình lại còn cố gắng tiếp tục theo đuổi. Sở Nguyên rút lui, Sở Vi rút lui, Đinh Hạo rút lui, Tú Cẩm sau khi vào đại học cũng rút lui, rất nhiều đồng môn ở Tùng Bách võ quán cũng rút lui, còn cô tại sao vẫn theo đuổi?

“Em tuyệt đối không thể từ bỏ!”

Nghe tiếng cô lẩm bẩm, Nhược Bạch nghiêm mặt nói. Cô ngăn người nhìn anh, không biết tại sao anh lại giận dữ như vậy.

“Bách Thảo, em...”

Nhắm mắt rồi mở ra, Nhược Bạch đăm chiêu nhìn cô, giọng trang nghiêm:

“...Em là tất cả hi vọng của tôi.”

“Tôi gửi giấc hi vọng của tôi vào em”, đưa tay nắm vai cô, Nhược Bạch nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn, giọng trầm khàn, “Tôi mong em có thể... tiếp tục thi đấu thay tôi, giành chức vô địch, vô địch toàn quốc, vô địch thế giới.”

“...”

Hoang mang, Bách Thảo ngẩn ngơ lắc đầu.

“Em có làm được không?”

Nhược Bạch nghiêm mặt hỏi.

“Làm sao em có thể thi đấu thay huynh?”, Bách Thảo thẫn thờ nhìn anh, “Tâm trạng căng thẳng kích thích trên sàn đấu, cảm giác lâng lâng sau thắng lợi, sự thất vọng buồn rầu khi thất bại, tất cả cảm giác đó, không ai có thể thay thế huynh...”

“Tôi chỉ cần em chiến thắng!”

Nắm chặt vai cô như muốn truyền tất cả sức mạnh cho cô, Nhược Bạch lạnh lùng nói: “Từ lúc em vào võ quán, một tay tôi đã đào tạo rèn giũa em, cho nên em là thành quả của tôi! Tôi muốn em đánh bại Đình Nghi! Tôi muốn em vô địch trên đấu trường quốc tế! Tôi muốn em giành được mọi vinh quang mà tôi không giành được!”

“Thành quả...”

Thẫn thờ nhắc lại hai chữ đó, chỗ nào trong ngực cô khẽ thít lại. Thì ra cô chỉ là “thành quả” của Nhược Bạch sư huynh? Phòng thay đồ nhỏ nhắn nhưng không khí đột nhiên bức bối đến khó thở. Mọi thứ trước mắt như mờ đi, bờ môi càng lúc càng trắng nhợt, nỗi đau vẫn đang âm ỉ trong lồng ngực.

Nhược Bạch nhìn cô.

Hai tay từ từ rời vai cô.

“Thất vọng rồi sao?”

Nhược Bạch lạnh lùng nói:

“Tôi ngày đêm huấn luyện em, không phải vì tình đồng môn, mà chỉ muốn để em thay tôi thi đấu chiến thắng những đối thủ tôi không thể chiến thắng, giành những vinh quang tôi không thể giành được. Bây giờ biết cả rồi, em có thể căm ghét tôi.”

4. Chương 4

Cửa kính phòng tập một lần nữa bị đẩy ra, trước mắt các đệ tử Nhược Bạch vẫn vẻ lạnh lùng quen thuộc đi vào, chỉ có một mình anh, không thấy Bách Thảo. Anh không đứng vào hàng mà đứng đằng sau huấn luyện viên Thẩm Ninh. Lòng Diệc Phong bỗng trùng xuống, anh hiểu Bách Thảo đã thất bại.

Khi các tuyển thủ lặng lẽ luyện tập, Nhược Bạch lặng lẽ đi theo huấn luyện viên Thẩm, quan sát cô hướng dẫn thao tác và kỹ xảo cho các đệ tử. Không khí phòng tập căng như dây đàn, ngoài Đình Nghi gần như không quan tâm thì các đệ tử khác thỉnh thoảng lại liếc trộm Nhược Bạch.

Hiếu Huỳnh rất muốn hỏi Bách Thảo đi đâu.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm lạnh của Nhược Bạch, cô không có can đảm.

Khi buổi tập sáng kết thúc, Bách Thảo sắc mặt tái nhợt mới đẩy cửa bước vào, thẫn thờ giống như người mộng du, Nhược Bạch ngoái đầu thản nhiên liếc cô. Cô vừa đến chỗ đồng đội đang tập thì huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố buổi tập kết thúc.

“Không sao chứ?”

Sau khi đội ngũ được tập hợp, Hiếu Huỳnh đứng vào vị trí trước đây vốn là của Nhược Bạch, lo lắng nhìn đáng vẻ ngơ ngẩn của Bách Thảo.

“Thực ra, làm huấn luyện viên cũng không có gì là không tốt”, cười khan mấy tiếng, Hiếu Huỳnh cố an ủi Bách Thảo, “Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ trở thành huấn luyện viên giỏi, sau này có thể làm rạng danh Tòng Bách võ quán!”

Mắt Bách Thảo đột nhiên như bị hút vào tấm nệm.

Trên tấm nệm có những giọt mồ hôi của đồng đội, dưới ánh mặt trời mùa thu hắt qua cửa kính, chúng long lanh như ngọc. Ngày trước, trong vô số giọt mồ hôi đó có những giọt thuộc về Nhược Bạch...

“Bách Thảo ra khỏi hàng!”

Giọng huấn luyện viên Thẩm Ninh khiến Bách Thảo sực tỉnh,giật mình,ngẩng đầu vô ý thức ngược nhìn Nhược Bạch, rồi ra khỏi hàng, cúi đầu trước huấn luyện viên Thẩm:

“Có”

“Buổi truyền hình trực tiếp tối qua , tôi đã xem”, ánh mắt sắc, nhưng không có ý phê phán thái độ lơ đãng vừa rồi của cô, “Qua trận đấu với Katou, em đánh giá cô ta thế nào?”

Bách Thảongây ra.

Suy nghĩ nghiêm túc một hồi,bình tĩnh trả lời:

“Katou túc pháp linh hoạt, tấn công và phòng thủ đồng đều, thực lực các mặt đều rất ưu tú, không cókhuyết điểm rõ rệt, nhưng cũng không có ưu thế nổi trội, là một tuyển thủ rất cân bằng.”

Đứng sau lưng, cách Thẩm Ninh một bước.

Nhược Bạch lặng lẽ nhìn cô.

“So với Kim Mẫn Châu và Lý Ân Tú em gặp ở Hàn Quốc thì thế nào?”, Thẩm Ninh lại hỏi.

“Thực lực của Lý Ân Tú mạnh hơn nhiều”, Bách Thảo do dự một lát lại tiếp, “Giữa Katou và Kim Mẫn Châu... thì Kim Mẫn Châu kiêu căng nóng nảy,nhưng ra chân đặc biệt hung hãn, nếu Katou đấu với Kim Mẫn Châu, em cho rằng Kim Mẫn Châu có khả năng chiến thắng nhiều hơn”.

Nhótới mấy lần Kim Mẫn Châu thi đấu ở Xương Hải võ quán, Lâm Phong và Thân Ba lặng lẽ gật đầu. Kim Mẫn Châu tuổi còn nhỏ, một hai năm nữa có thể trở thành vô địch Taekwondo thế hệ mới.

“Kim Mẫn Châu mấy lần thua cô, cô vẫn đánh giá cô ta cao như vậy!”, cười nhạt, Đình Nghi nói, “Người biết sẽ cho là cô không tin mắt, người không biết sẽ nghĩ cô đề cao Kim Mẫn Châu để tự đề cao bản thân”.

Bách Thảo sững người.

“Cho dù Katou mạnh đến mấy, cũng đã thua Bách Thảo mà còn thua rất thảm”, từ trong đội ngũ, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, âm lượng đủ để mọi người đều nghe thấy.

Mặt Đình Nghi rần rần.

Ai cũng biết cô đã thua Katou, chính sau khi đánh bại cô,Katou liên tục chiến thắng mới trở thành nhân vật nổi tiếng và thu hút mạnh mẽ sự quan tâm của dư luận trong thời gian này như thế. Còn Bách Thảo không chỉ kết thúc huyền thoại Katou mà còn thắng với tỉ số áp đảo.

Như bị một cái tát vào mặt.

Bắt đầu từ tối qua, cái tên Thích Bách Thảo liên tục xuất hiện trên các phương tiện truyền thông. Buổi sáng khi cô đến trung tâm huấn luyện, đã có một số phóng viên chờ phỏng vấn Bách Thảo, thậm chí mấy phóng viên thiếu nhạy cảm còn hỏi cảm tưởng của cô về trận đấu tối qua.

Đình Nghi lạnh lùng nhìn Bách Thảo.

Hiểu Huỳnh là bạn thân của Bách Thảo, cô ta nói vậy là cố tình khiêu khích cô.

“Giải vô địch Taekwondo thế giới lần này, Katou và Kim Mẫn Châu đều tham gia, một trận so tài đáng xem”, như không để ý đếnkhông khí căng thẳng giữa Đình Nghi và Hiểu Huỳnh, Thẩm Ninh liếc nhìn Bách Thảo nói, “Còn nữa, ban tổ chức cuộc thi hậu Taekwondo thế giới vừa gọi điện đến mời em tiếp tục tham gia, ý em thế nào?”Bách Thảo ngẩn người.

Cuộc thi này vốn dĩ Nhược Bạch ghi tên thay cô, sau trận thắng tối qua, cô không hề nghĩ đến việc có nên tiếp tục tham gia hay không.

Bất giác ngược nhìn Nhược Bạch.

Nhược Bạch vẫn cúi đầu đứng yên, dường như đó là chuyện không liên quan đến anh. Tâm trạng vốn trầm lắng, vốn định mở miệng nói, không, em không muốn tham gia tiếp!

Nhược Bạch ngược mắt nhìn.

“...”, lời như tắc nghẹn trong cổ họng, miệng lắp bắp:

“Em... vẫn chưa quyết định...”

“Ngày mai nói lại với tôi.”

Sau đó huấn luyện viên tuyên bố kết thúc buổi tập.

“Đương nhiên phải tiếp tục!”, huấn luyện viên Thẩm vừa đi khỏi Hiểu Huỳnh đã xông đến nói to, “Giải thưởng rất lớn, lại được báo chí truyền hình quan tâm, nhất định sẽ nổi tiếng”. Nhược Bạch cũng theo sau huấn luyện viên Thẩm ra khỏi phòng tập.

Nhìn theo bóng anh.

Bách Thảo đứng sững tại chỗ

Hiểu Huỳnh vẫn liên thoảng bên tai nhưng cô không nghe thấy gì hết. Mà đến khi Hiểu Huỳnh đẩy mạnh vào người, Bách Thảo mới sững sờ quay đầu, thấy Đình Nghi đứng trước mặt, hỏi cô:

“Chiều nay khoảng sáu giờ có rỗi không?”

“...Có”

“Đến hiệu bánh pizza Tất Thắng, tôi có chuyện muốn nói với cô”, nói xong Đình Nghi đi thẳng, để lại Hiểu Huỳnh trợn mắt và Bách Thảo ngơ ngác.

***Ngoài chuyện Nhược Bạch sư huynh đột nhiên biến thành huấn luyện viên, khoảng thời gian còn lại của ngày hôm đó đối với Hiểu Huỳnh sao mà hoàn mỹ đến thế!

Sau khi kết thúc buổi tập, bên ngoài võ quán lại có mấy phóng viên đang chờ phỏng vấn Bách Thảo! Mặc dù trước ống kính và micro Bách Thảo có hơi bối rối, nhưng đó là vẻ đẹp giản dị và chất phác. Nhìn nụ cười thân thiện và hài lòng của phóng viên, Hiểu Huỳnh cười thầm, dường như cô đã nhìn thấy tương lai sáng rực của Bách Thảo.

Đến trường.

Ánh mắt của các bạn hướng vào Bách Thảo như lần đầu nhìn thấy cô, đi đến đâu cô cũng nhận được những cái nhìn thán nhiên thán phục. Các bạn đũa nhau xin chữ kí Bách Thảo, trong số đó có cả những bạn cùng lớp, khác lớp, thậm chí khác trường.

Hi hi hi!

Thì ra cảm giác của người nổi tiếng là như thế.

Hèn chi bao nhiêu người muốn trở nên nổi tiếng. bây giờ mới chỉ đứng cạnh Bách Thảo để hưởng chút thơm lây, cô đã lâng lâng hạnh phúc lắm rồi!

Buổi chiều tan học, Sơ Nguyên lái xe đến cổng trường, Hiểu Huỳnh thấy vậy liền vội có đi hẹn với bạn, nhất định không chịu lên xe, cười khúc khích rồi khoác ba lô chạy biến mất. Thấy Bách Thảo ngơ ngẩn như mất hồn, Sơ Nguyên vừa hỏi chuyện vừa lái xe mới biết tình hình của Nhược Bạch.

“Nhược Bạch muốn từ bỏ tư cách tuyển thủ?”

Giọng anh ngạc nhiên vẻ nuối tiếc, sau đó Sơ Nguyên không nói gì thêm, hơi nhíu mày, lặng lẽ lái xe.

Rất nhiều câu của Nhược Bạch, Bách Thảo không nói với Sơ Nguyên.

Từ sáng sớm đến giờ, người cô như bị bó chặt, không thể suy nghĩ, không thể tiếp thu bài, không thể nhìn rõ cảnh vật, tất cả đều quay cuồng hỗn loạn, mọi giác quan chột trở nên mờ dần.

“Có lẽ Nhược Bạch thực sự muốn làm huấn luyện viên.”

Trên đường trở về Tùng Bách võ quán, Sơ Nguyên an ủi:

“Tùng Bách võ quán trên thực tế luôn do anh ấy đảm trách, những đệ tử do Nhược Bạch đào tạo không ít người trở thành những hạt giống xuất sắc, trong đó có những người em quen như Tú Cầm, Tú Đạt thậm chí Diệc Phong.”

Bách Thảo hoang mang nhìn ra ngoài cửa kính.

“Hơn nữa Nhược Bạch đã quá mệt...”

Khẽ thở dài, Sơ Nguyên nói tiếp:

“Nhược Bạch vừa phải tập luyện để thi đấu vừa phải hướng dẫn các đệ tử của võ quán, lại chuyên phụ trách huấn luyện lớp nghiệp dư của trung tâm, lại phải hoàn thành chương trình học ở trường, rồi còn đi làm thêm, cứ như thế sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, từ bỏ tư cách tuyển thủ, mặc dù rất tiếc nhưng rất cần thiết cho sức khỏe của anh ấy.”

Mi mắt Bách Thảo rung rung.

Một ý nghĩ bất chợt lóe khiến người cô cứng đờ, môi tái mét, kinh hãi nhìn Sơ Nguyên: “Lẽ nào là do sức khỏe? Có phải Nhược Bạch sư huynh bị ốm?”. Khi ở Hàn Quốc, Nhược Bạch sốt dai dẳng như thế, ho lâu như vậy, gần đây người gầy đi trông thấy...

Môi không còn sắc máu!

Hai tay run run!

Đèn đỏ ở ngã tư chuyển sang xanh, chiếc xe sau liên tục bấm còi, Sơ Nguyên vòng xe qua ngã tư. Trên vỉa hè có một tập học sinh vừa tan trường cười nói ồn ào, anh chậm chậm xoay vô lăng.

Nhìn sắc mặt đột nhiên tái mét của cô.

Sơ Nguyên nhú mày, nhớ đến lời hứa với Nhược Bạch.

“Đạo trước đúng là Nhược Bạch quá mệt mỏi”, đắn đo một lát, Sơ Nguyên thận trọng, “Nếu cứ kéo dài như vậy, sợ là sức khỏe anh ấy không chịu nổi”.

“Vậy bây giờ Nhược Bạch sư huynh...”

Tâm trạng trầm lo lắng, cô đắm đắm nhìn Sơ Nguyên!

“Bây giờ đã tốt nhiều rồi!”. Sơ Nguyên mỉm cười, chậm chậm xoay vô lăng, không xa phía trước là Tùng Bách võ quán, “Chỉ cần nghỉ ngơi hợp lý và bồi dưỡng tốt là không có vấn đề gì.”

Thở phào.

Tâm trạng thấp thỏm lo lắng cũng dần trở lại bình thường.

Sau cơn sợ hãi, người toát mồ hôi rồi ngấy ra một lát, cô đột nhiên cảm thấy bây giờ chẳng còn gì quan trọng nữa, chỉ cần Nhược Bạch sư huynh thật sự khỏe mạnh, chỉ cần Nhược Bạch sư huynh thực sự muốn thể, thi đấu hay không cũng chẳng có gì quan trọng nữa!

Đến Tùng Bách võ quán, Sơ Nguyên vừa dừng xe, Bách Thảo đã nhanh tay mở cửa chui ra!

“Em đi tìm Nhược Bạch sư huynh!”

Cô chỉ nói có thể, cầm đầu chạy về phía phòng tập, không ngoái lại! Nhìn bóng cô chạy vút như con hươu nhỏ, Sơ Nguyên mỉm cười lắc đầu rồi chợt nhìn thấy chiếc ba lô cô để quên trên xe.

Vẫn còn sớm.

Phòng tập không có ai.

Chạy nhanh, thở hổn hển, Bách Thảo phi thẳng đến phòng tập. Bước chân cọc cọc trên hành lang gỗ, cô thở gấp, trán toát mồ hôi, giờ tay kéo cánh cửa “soạt” một tiếng...

Nhược Bạch ngồi khoanh chân, nhắm mắt. Có làn gió thổi qua.

Chiếc chuông gió ngân vang dưới mái hiên yên tĩnh.

“Nhược Bạch sư huynh...”

Xông đến trước mặt anh, khuôn mặt trái xoan của cô ửng hồng, bàn tay nắm chặt, nhìn khuôn mặt bình thản của anh, cô nói:

“Em bằng lòng!”

Nhược Bạch chậm rãi mở mắt.

Anh nhìn cô, cơ hồ như không hiểu câu nói không đầu không cuối đó. Mãi chớp mắt mấy lần, tay càng nắm chặt, ngực phập phồng, cô nói:

“Huynh muốn em làm gì, em sẽ làm như thế!”

Nhược Bạch nhìn cô rất lâu.

Đôi mắt bình thản giống như núi tuyết xa xôi, anh trầm ngâm không nói, dường như muốn biết cô thực lòng tình nguyện. Một lúc lâu sau, anh nhàn nhạt hỏi:

“Cho dù sau này thi đấu chỉ là vì tôi?”

Bách Thảo cắn môi gật đầu.

“Cho dù tôi muốn em tham dự cúp thế giới, giành tư cách tham gia từ tay Đình Nghi?”

“Vâng!”

“Tại sao?”, Nhược Bạch hơi cao giọng, “Buổi sáng em còn chỉ trích tôi như vậy, tại sao giờ lại bằng lòng chấp nhận tất cả?”

“...”

Bách Thảo ngẩng người nhìn anh, không, cô vẫn không thể chấp nhận anh từ bỏ tư cách thi đấu.

Nhưng.

Mấy năm nay sớm chiều bên anh, Nhược Bạch đã giống như một người thân của cô, cô không thể làm anh buồn cũng như không thể chịu được cảm giác xa anh. Anh là Nhược Bạch sư huynh của cô, cô đã quen nghe lời anh, bất luận việc gì, cô đều tin anh làm đúng.

“Đạo này... huynh có khỏe không?”

Đắn đo một lát, không trả lời câu hỏi của anh mà lại hỏi một câu chẳng liên quan.

“Vẫn khỏe.”

Nói gọn một câu, Nhược Bạch đứng lên, không hỏi gì thêm liền giục cô: “Đi ăn cơm thôi, sau bữa tối nửa giờ nữa đến đây tập bù buổi sáng”.

“Vâng!”

Nghe thấy giọng Nhược Bạch nghiêm khắc yêu cầu như mọi ngày, lòng Bách Thảo rộn vui, mắt sáng lên trả lời lớn! Cúi gập người chào anh, cô đang định về ăn cơm, đột nhiên ngăn người, sức nhớ mình đã quên một việc rất quan trọng...

Khi Bách Thảo vội vàng đến hiệu bánh pizza Tất Thắng thì đã sáu giờ bốn mươi phút, là lúc cửa hiệu đóng nhất. Trên chiếc sofa góc trong cùng, Đình Nghi đã hơi sốt ruột.

“Xin lỗi, tôi đến muộn!”

Lòng hơi bất an, Bách Thảo xin lỗi.

“Ngồi đi.”

Cố kiềm chế tâm trạng, Đình Nghi ra hiệu cho cô ngồi, đưa thực đơn cho cô, nói: “Cô chọn món đi, bữa này tôi mời.”

Bách Thảo vội lắc đầu:

“Không, không cần, tôi không đói.”

Bách Thảo đã đến ăn ở đây một lần, biết hiệu này rất đắt.

Đình Nghi liếc cô, vẫy tay gọi phục vụ mang đến cốc nước lạnh. Sau khi Bách Thảo uống hai ngụm nước, Đình Nghi mới từ từ mở miệng:

“Cô đã vội như vậy, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề.”

Bách Thảo hơi sững sốt.

Đang định nói mình không vội đi.

“Tôi có thể nhường cho cô tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới”, Đình Nghi nhìn cô nói thẳng.

Lần này Bách Thảo sững sốt thật sự.

Cô ngẩn ra nhìn Đình Nghi.

Không tin Đình Nghi nói ra câu đó.

“Để giành tư cách tham dự giải đấu, cô đã hao tâm tổn sức quá nhiều”, Đình Nghi nhếch mép, ánh mắt giễu cợt, “Ngay từ hồi còn ở Hàn Quốc, cô đã tung tin mình là người bách chiến bách thắng đợt tập huấn, hai lần đánh bại Kim Mẫn Châu. Việc giành được danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất, mục đích chẳng qua là muốn huấn luyện viên Thắm để mắt đến cô. Sau khi về nước, cô biết tôi gần như chắc chắn tham gia giải vô địch thế giới, liền bắt đầu giở trò...”

5. Chương 5

Bách Thảo sững người.

“Cô biết rõ tình cảm của tôi với anh sơ Nguyên, liền ra tay từ đó”, ánh mắt u ám lạnh lạnh, Đình Nghi nhìn cô, thong thả nói, “Hôm liên hoan, cô cố tình giả say để quyến rũ Sơ Nguyên. Sơ Nguyên luôn coi cô là tiểu muội hiền lành nên đã trúng quỷ kế của cô. Cô dùng anh sơ Nguyên để chọc tức tôi, khiến tôi không nên được giận nói năng không cân nhắc, khiến đồng đội xa lánh, khiến Sơ Nguyên không thích tôi nữa”.

“...”

Bách Thảo đỡ đầu nắm chặt cốc nước, trong lòng muốn nói không phải, không phải, nhưng cô biết, bất luận nói thế nào thì Đình Nghi cũng không tin.

“Tôi đã đánh giá thấp cô, cô quả thật rất thủ đoạn”, cười cay đắng, Đình Nghi cúi mặt, hàng mi cong chuốt mascara, “Tôi không kìm được giận, anh Sơ Nguyên cho rằng tôi bắt nạt cô nên đã hủy hôn”.

“...”

Bách Thảo sững người ngồi im.

Hủy hôn...

Thì ra Sơ Nguyên sư huynh và Đình Nghi có hôn ước...

“Cho nên tôi thua Katou.”

Tay cầm ống hút trong cốc trà chanh, Đình Nghi khinh khỉnh nhìn cô:

“Nếu tôi không bị phân tâm vì chuyện của Sơ Nguyên, cô tưởng là Katou có thể thắng tôi thật sao? Katou nên cảm ơn cô mới phải, nếu cô không khiến tôi bị tác động như thế thì sao cô ta có cơ hội chiến thắng sáu

trận?! Cô không mê muội đến mức cho là đánh bại Katou từng thắng tôi là có thể chứng minh thực lực của cô hơn tôi chứ?”

“ ... ”

Bách Thảo im lặng.

“Mặc dù giới truyền thông bị cô đánh lừa, dù những khán giả không biết gì về Taekwondo có thể cho là thực lực cô không tồi, nhưng huấn luyện viên Thẩm và những quan chức ở Cục thể dục thể thao quốc gia đều biết, cô hoàn toàn không xứng đứng ngang với tôi!”, Đình Nghi cười khẩy nhìn cô, “Bất luận cô dùng bao nhiêu thủ đoạn, cũng không thể tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới lần này!”

“ ... ”

Nhìn Đình Nghi, Bách Thảo vẫn im lặng.

Cô không muốn giải thích những điều mà Đình Nghi quy cho cô như vậy. Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Đình Nghi đứng ngoài phòng tập của Tùng Bách võ quán, dịu dàng tao nhã, xinh đẹp, mang ánh sáng và vẻ thuần khiết của ánh trăng.

Còn Đình Nghi bây giờ.

Xa lạ đến mức cô không muốn giải thích bất cứ điều gì.

“Chỉ cần tôi rút lui, cô mới có cơ hội tham gia giải đấu”, dùng ống hút khuấy mấy viên đá nhỏ trong cốc trà chanh, Đình Nghi cười nhạt, “Bây giờ, Thích Bách Thảo, chỉ cần cô cầu xin, tôi sẽ nhường cô tham gia giải đấu đó”.

Bách Thảo ngậy người nhìn Đình Nghi.

“Sao lại ngậy ra thế”, Đình Nghi cau mày, “Vui quá không nói được ư?”

“...Tại sao?”

Đầu Bách Thảo như bị đóng băng, tại sao những việc xảy ra hôm nay, những câu nghe thấy ngày hôm nay tất cả đều khiến cô không thể lí giải nổi.

“Nhưng, tôi yêu cầu cô bắt đầu từ bây giờ không được bám lấy anh Sơ Nguyên...”

Lặng lẽ nhìn cô, Đình Nghi nói rõ từng chữ.

“...Không được gặp, không được nói chuyện, cho dù anh ấy đến tìm, cô cũng phải lập tức bỏ đi! Chỉ cần cô làm được như vậy, tôi sẽ nhường tư cách tham gia giải đấu cho cô!”

“Nhường...”

Bách Thảo sững người nhắc lại.

“Đúng, chỉ cần tôi có tình bị thương trong khi tập, không thể tham gia thi đấu, huấn luyện viên Thẩm sẽ tự khắc xem xét để cô đi thay tôi”, Đình Nghi nôn nóng, “Thế nào, chẳng lẽ cô không tin tôi?”

Bách Thảo vô cùng hoang mang.

Trong quãng thời gian này, để giành tư cách tham dự giải đấu đó, Nhược Bạch và cô đã nỗ lực vượt bậc để chứng minh thực lực của mình, thậm chí cô còn tham gia cả cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới. Nhưng Đình Nghi có tư cách đại diện cho nước nhà tham dự lại có thể dễ dàng nhường cô như vậy sao?

“Chị!”

Hiểu suy nghĩ của cô qua một chữ nhắc lại đó, Đình Nghi sầm mặt giận dữ nói:

“Cô muốn từ bỏ hay sao? Sau giải vô địch thế giới lần trước, tôi tập luyện lâu như vậy, lẽ nào không muốn đánh bại Lý Ân Tú, không muốn đánh bại Katou, không muốn đoạt cúp vàng? Cô tưởng tôi thích nhường cô sao?!”

“Vậy...”

“Nhưng anh Sơ Nguyên quan trọng hơn tất cả”, mặt mỗi nhấm mắt, Đình Nghi cơ hồ không muốn nhìn đứa trẻ trước mặt, “Cô đã muốn tham gia như vậy, tôi sẽ dùng nó... để đổi lấy anh Sơ Nguyên”.

Trong hiệu bánh pizza chật khách.

Ở Tùng Bạch võ quán đã qua bữa tối.

Bên ngoài cửa sổ rắng đỏ mây trời, đứng trước bàn, Nhược Bạch đang luyện thư pháp. Diệc Phong đẩy cửa bước vào, thấy Nhược Bạch chăm chú tập viết, sầm mặt hỏi:

“Cô ấy có biết không?”

“Ai?”

Ngòi bút lông vẫn lướt nhanh trên giấy, Nhược Bạch lơ đãng hỏi.

“Bách Thảo”, Diệc Phong nhíu mày, “Cô ấy biết để tăng cường luyện tập cho cô ấy, cậu đã từ bỏ luyện tập, đi làm cái chân thợ giăng ma quỷ nào đó không?!”

Ngòi bút dừng lại, Nhược Bạch vẫn cầm bút đứng trên bàn:

“Không liên quan đến cô ấy.”

“Không liên quan?!”, Diệc Phong đứng phắt dậy, sải bước đến bàn nhìn Nhược Bạch, “Cậu có dám thề? Nếu chuyện này quả thực có liên quan đến Bách Thảo thì sau này cô ta thi đấu sẽ thất bại!”

Mặt Nhược Bạch biến sắc.

“Quả nhiên là thế!” Diệc Phong thở dài, “Nếu biết cô ta khiến cậu từ bỏ Taekwondo sớm như vậy, lúc đầu không nên nhận cô ta vào Tùng Bạch võ quán cho rồi!”

“Đó là quyết định của tôi.”

Bút lại chấm mực, Nhược Bạch lại tiếp tục tập viết theo bản chữ mẫu trong cuốn Hoàng châu hoàn thực thi thiếp do Bách Thảo mua ở hiệu sách cũ tặng anh.

“Diệc Phong, có lẽ tôi là huấn luyện viên phù hợp hơn làm tuyển thủ.”

Những con chữ hiện lên trên mặt báo cũ, nét bút tươi màu mực thành thạo rắn rỏi, Nhược Bạch khẽ cười nói: “Nhìn cô ấy từng bước trưởng thành, tôi còn hài lòng hơn nhiều so với bản thân mình thi đấu thắng lợi”. Khi ở Hàn Quốc, anh đánh bại Mân Thắng Hạo, những vẫn không thấy vui bằng khi thấy Bách Thảo đánh bại Kim Mẫn Châu.

“Vậy tại sao cậu không chịu thừa nhận?”

“Sao?”

Cậu nhất định dương mắt nhìn Sơ Nguyên cặp kè với cô ấy ư? Diệc Phong nhăn nhó, “Tôi thật không hiểu, cậu đã thích Bách Thảo đến mức từ bỏ bản thân để giúp cô ấy, tại sao không chịu nói cho cô ấy biết? Cậu bảo tôi đi giúp Hiểu Huỳnh, bây giờ Bách Thảo đã yên trí là tôi và Hiểu Huỳnh có quan hệ với nhau nên đã bắt đầu chấp nhận Sơ Nguyên! Nhược Bạch, cứ thế này rồi cậu sẽ hối hận cho xem!”

Nhược Bạch rửa bút lông trong bình nước.

Tùng vòng từng vòng.

Mực đen loang dần.

“Cô ấy thích Sơ Nguyên, Sơ Nguyên cũng thích cô ấy”, cầm bút lông đã rửa sạch vào ống, Nhược Bạch nói, “Tôi chỉ mong cô ấy có thể chuyên tâm khi tập luyện”.

Diệc Phong đang định nói, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh ra mở cửa, không ngờ người đứng ngoài lại là Sơ Nguyên.

Trong hiệu bánh pizza.

“Chuyện về Sơ Nguyên sư huynh tôi xin lỗi...”, bối rối cúi đầu, Bách Thảo đỏ mặt ấp úng, “Mặc dù tôi không phải như chị nghĩ, cố tình... Sơ Nguyên sư huynh ... nhưng, bất luận thế nào tôi đã làm tổn thương chị, tôi xin lỗi...”

Đình Nghi lạnh lùng nhìn cô.

Cô biết, Thích Bách Thảo làm những việc đó là vì giải vô địch Taekwondo thế giới, nếu cô nhường cho cô ta tham gia, Thích Bách Thảo cũng sẽ buông thứ cô cần. Cô hi vọng lúc này sơ Nguyên có mặt ở đây, có thể tận mắt chứng kiến tâm địa của cô ta.

“Nếu chị... nếu chithích Sơ Nguyên sư huynh...”, giọng hơi lắp bắp, lòng cô se lại, tay bắtgiác nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, “Cho dù gặp gỡ, nói chuyện hay là... tôi đều không quan tâm, cũng không quấy rầy hai người...”. Sơ Nguyên sư huynh với Đình Nghi vốn là quan hệ thân thiết, nếu vì cô mà họ xa nhau, cô cũng áy náy không yên.

Chỉ có điều, tại sao khi nói ra những lời đó...

Lòng cô se thắt nghẹn ngào?

Đình Nghi cau mày.

Chỉ có thế, không đủ.

“Nhưng tôi không cần trao đổi như thế.”

Hít một hơi, mặt vẫn khổ não, Bách Thảo bỏ chiếc cốc xuống bàn, nhìn Đình Nghi:

“Tôi hi vọng có thể cạnh tranh công bằng với chị để giành tư cách tham gia giải đấu, cho dù cuối cùng không giành được tôi cũng cảm ơn chị đã cho tôi cơ hội.”

“Cái gì?”

Đình Nghi tưởng mình nghe nhầm, Thích Bách Thảo từ chối cuộc trao đổi này ư? cô đã hai tay dâng cho cô ta, Thích Bách Thảo lại từ chối sao?!

“Hừ!”, Đình Nghi mặt trắng bệch vì tức, người hơi run “Cô là kẻ không biết tự lượng sức! Lẽ nào cô tưởng dựa vào thực lực củabản thân cô có thể đánh bại tôi?Chỉ dựa vào mình cô là có thể cướp tư cách đó từ tay tôi?! Cho nên anh Sơ Nguyên cô cũng muốn, cúp vàng thế giới cô cũng muốn! Thích Bách Thảo! Rốt cuộc mặt cô dày đến đâu!”

Trong đời chưa bao giờ chịu nhục như vậy!Một kẻ vừa mới chập chững vào nghề, chưa tham gia giảiđấu lớn nào, lại dám cho là có thể đánh bại cô, cho nên không thêm cô nhượng bộ ư?!

“Tôi... tôi không...”

Thấy Đình Nghi tức giận như vậy, Bách Thảo hơi hoảng, thầm nghĩ không biết vừa rồi mình nói sai điều gì, khiến Đình Nghi hiểu lầm, vội giảithích.

“Tôi không cho là tôi có thể đánh bại chị, chỉ có điều Sơ Nguyên sư huynh là sư huynh của tôi, là người tôi tôn kính, bất cứ việc gì tôi cũng không thể dùng huynh ấy để đổi.Nếu... nếu Sơ Nguyên sư huynh thích chị, nếu Sơ Nguyên sư huynh không muốn gặp tôi, tôi đảm bảo có thể...”

”Đủ rồi!”

Đình Nghi hơi cao giọng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

“Cô không cần giễu tôi như vậy!”

Giễu?

Bách Thảo ngây người, đầu ong ong,một lát sau mới dần dần ý thức được mình nói sai điều gì.

Trong hiệu bánh ồm ào.

Càng nổi rõ sự yên tĩnh ở góc này.

“Tôi hỏi cô lần cuối”, Đình Nghi mặt lạnh tanh, xẵng giọng hỏi, “cô có chấp nhận đề nghị của tôi không?”.
Sợ lại nói sai điều gì, Bách Thảo chỉ lắc đầu, nói một chữ.

“Không.”

“Được”, mặt Đình Nghi đanh lại, “Hy vọng cô sẽ không hối hận! Cô nghe này, tôi sẽ không để cô đoạt được tư cách tham gia giải đấu đó, bất luận giải đấu hay anh Sơ Nguyên, cuối cùng tôi sẽ khiến cô tất cả đều...”

“Xin lỗi...”, một cô phục vụ mặc váy xanh, nụ cười tươi rói chạy đến, hướng về phía Bách Thảo đang ngồi ngây như tượng hỏi,

“Xin hỏi, em chính là tuyển thủ Taekwondo đánh bại Katou trên ti vi tối qua phải không?”

Bách Thảo ngẩn người.

“...Vâng.”

“A!”, cô giá phấn khởi reo lên, “Chị đã nói chính là em mà! Chị nhận ra rồi! Trận đấu tối qua chị đến xem trực tiếp, em đánh quá đẹp, nhất là cú đã xoay người, đẹp ngây ngất!”

“...Cám ơn.”

Bách Thảo ngượng ngịu mỉm cười, thấy sắc mặt Đình Nghi khó coi hơn cả lúc trước.

“Em là Bách Thảo? Thích Bách Thảo ? Đúng không?”, như nhìn thấy một minh tinh, cô phục vụ đang hào hứng không chú ý tới sắc mặt của vị khách đang ngồi cùng Bách Thảo, liền thoảng nói với cô, “Em cố gắng lên! Sau này nhất định sẽ rất siêu! Từ nay chị sẽ theo dõi các trận đấu của em, nhất định đến tận nhà thi đấu để cổ vũ, sẽ kéo cả bạn trai đi cùng!”.

“...Cám ơn!”

“Em cho xin chữ kí được không? Kí vào cuốn vở này, bút đây rồi. Ồi cảm ơn, đúng đúng kí vào đây!” Cô gái hớn hở chìa ra cuốn vở bìa màu hồng, nhét cây bút vào tay Bách Thảo, phấn khởi nhìn cô cúi đầu kí tên...

“Toẹt!”

Một chất lỏng màu nâu bắn lên tóc Bách Thảo!

Lưng hơi lạnh, né đầu tránh một cách bản năng, Bách Thảo đã tránh được phần lớn chất lỏng màu nâu đó, chỉ có mái tóc xõa bị ướt một mảng! Chất đó có mùi chua chua ngọt ngọt của chanh, từ trên không rơi xuống, làm ướt cuốn sổ màu hồng, nhỏ giọt xuống đất...

“Ồi...”

Hai tay bị ướt vì nước ngọt bắn vào, cô phục vụ giật mình khê kê, thực khách xung quanh nhìn lại.

Bách Thảo lặng lẽ nhìn Đình Nghi.

Đặt chiếc cốc trống không lên bàn, Đình Nghi lạnh mặt nhìn cô phục vụ vẫn chưa hết hoảng hồn, đứng lên, đặt một tờ giấy bạc lên bàn, không nhìn Bách Thảo, bỏ đi trong ánh mắt ngơ ngẩn của thực khách.

6. Chương 6

Ráng chiều đỏ ối.

Lát nữa là đến giờ tập rồi, các đệ tử của Tòng Bách võ quán tốp năm tốp ba xuyên qua vạt rừng nhỏ, đi về phía phòng tập. Nhìn thấy Sơ Nguyên và Nhược Bạch, họ đều cung kính cúi chào.

“Cậu có thể nghĩ thêm.”

Ở một góc khuất, đứng trong vạt rừng, Sơ Nguyên chăm chú nhìn Nhược Bạch, giọng nghiêm túc nói:

“Nếu bây giờ vào bệnh viện điều trị, bệnh của cậu có thể khống chế được. Sau này nếu phục hồi tốt, hoặc là làm phẫu thuật, có lẽ vẫn có thể tiếp tục thi đấu.”

Gió muôn thổi qua tán lá xào xạc, giọng Nhược Bạch bình tĩnh, rành rọt:

“Vâng, tôi đã suy nghĩ. Tôi lựa chọn từ bỏ tư cách tuyển thủ để làm trợ giảng cho huấn luyện viên Thẩm.”

Sơ Nguyên dăm dăm nhìn anh.

Nhược Bạch vào Tùng Bách võ quán đã gần mười năm, luôn lặng lẽ và kiên định như tảng đá. Khi anh rút khỏi Taekwondo cha của Sơ Nguyên cũng không còn hứng thú với võ quán nữa, chính một tay Nhược Bạch đã khiến Tùng Bách trụ lại được.

Nếu so sánh thì có vẻ Sơ Nguyên không gần gũi lắm với Nhược Bạch như đối với Đình Hạo.

Nhược Bạch luôn khiến người ta tin tưởng tuyệt đối nhưng lại khá lạnh lùng. Tuy nhiên, qua nhiều năm quen biết, anh cũng hiểu, một khi Nhược Bạch đã quyết định điều gì thì rất khó thay đổi.

“Dù quyết định làm trợ giảng nhưng cũng không nên quá lo lắng, những hoạt động thể lực quá mạnh nên tránh”, Sơ Nguyên nhũm mày nói, “Tôi đã thu xếp phòng bệnh, vấn đề viện phí cậu cũng không cần bận tâm. Đến trung tâm xin nghỉ phép một tháng, ngày kia nhập viện.”

Người Nhược Bạch chợt cứng đờ.

“Tôi không muốn phẫu thuật vào thời điểm này.”

“Không phải là phẫu thuật, chỉ là điều trị và chăm sóc sức khỏe.” Rủi ro trong phẫu thuật tương đối lớn, chưa đến lúc bắt buộc dĩ Sơ Nguyên cũng không muốn Nhược Bạch phẫu thuật.

“Tôi có thể mang thuốc về uống theo chỉ định.”

“Cậu nhất định phải vào viện!”

“...”, Nhược Bạch trầm ngâm giây lát rồi tiếp, “Tôi sẽ uống thuốc đúng thời gian, đến bệnh viện kiểm tra định kì, cố gắng tránh hoạt động mạnh, nhưng bây giờ tôi không thể vào viện.”

“Bách Thảo nói, chiếc thẻ này có năm vạn năm ngàn đồng.”

Không để Sơ Nguyên nói thêm về chuyện đó, Nhược Bạch lấy ra tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Sơ Nguyên, nói:

“Hãy nhận lại.” Ánh sáng cuối ngày lọt qua tán lá, chiếu lên tấm thẻ ngân hàng màu xanh, Sơ Nguyên ngẩn người, đó chính là tấm thẻ anh đưa cho Bách Thảo.

“Đó là tiền bệnh viện trả lại”, Sơ Nguyên giải thích

Nhược Bạch lắc đầu, “Chuyện này chỉ có Bách Thảo ngốc nghếch mới tin. Tiền viện phí lần trước tự tôi sẽ trả cô ấy, xin anh nhận lại”.

“Nhược Bạch!”

Không nhận lại tấm thẻ, Sơ Nguyên cau mày.

“Tôi trả cô ấy số tiền này không phải chỉ vì cậu.”

“...”

Nhược Bạch nhìn anh.

“Tôi không muốn cô ấy phải lo lắng chuyện tiền nong”, Sơ Nguyên bắt lực nói, “Bách Thảo đang học cuối cấp, sắp thi đại học, tôi muốn cô ấy tập trung vào học, ôn thi hoặc luyện tập, không phải lo đi làm thêm kiếm tiền. Cho nên, xin cậu đừng nói với Bách Thảo, để cô ấy nhận số tiền này”.

Tay Nhược Bạch cứng lại.

Chiếc thẻ trong tay bỗng như con darts dính vào da thịt.

“Vấn đề tiền bạc tôi sẽ giải quyết, không để cô ấy phân tâm”, giọng hơi khàn, lưng cứng đờ, Nhược Bạch để tấm thẻ ngân hàng lên tầng đá bên cạnh Sơ Nguyên, lát sau nói, “Tôi phải đưa mọi người đi tập, xin phép đi trước.”

Hoàng hôn rực lên ngàn vạn tia sáng trong vạt rừng thưa.

Nhìn bóng lưng Nhược Bạch xa dần, Sơ Nguyên thở dài, lát sau bắt lực cầm tấm thẻ trên tầng đá.

Theo quyết định của Nhược Bạch, Bách Thảo tiếp tục tham dự cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới! Sau trận đầu tiên chiến thắng Ginjiyuri Katou, trận thứ hai tiếp tục chiến thắng đối thủ Shikiko Shinkiyoun cũng người Nhật Bản, trận thứ ba chiến thắng tuyển thủ Quyền Đông Na của Hàn Quốc.

Quyền Đông Na là quán quân toàn quốc thế hệ mới của Hàn Quốc. Người cao to, hạng cân hơn Bách Thảo một cấp. Nhưng trong trận so tài này, Bách Thảo vẫn như mảnh hổ hạn sơn, khí thế áp đảo, cuối trận đấu bằng cú xoay người đặc trưng đá trúng đầu quyền Đông Na, toàn thắng trở về!

Thất bại của Quyền Đông Na làm chấn động cả giới Taekwondo Hàn Quốc.

Trận thứ tư và trận thứ năm, giới Taekwondo Hàn quốc liên tiếp cử tới hai tuyển thủ đã thành danh từ lâu ứng chiến với Bách Thảo, cuối cùng vẫn bị Bách Thảo nhanh chóng hạ gục.

Chương trình truyền hình trực tiếp cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới có số lượng người xem tăn vọt, trở thành chương trình được khán giả chờ đợi nhất vào cuối tuần. Thứ hai, thứ ba điểm lại diễn biến và những pha đánh đẹp nhất của tuần trước, thứ tư, thứ năm phát sóng sự đưa tin tình hình huấn luyện của Bách Thảo và các tư liệu về đối thủ mới; thứ sáu, thứ bảy là các phóng sự về không khí trước thềm cuộc đấu. Khi phóng viên phỏng vấn khán giả bất kì dự đoán người chiến thắng tuần này, cái tên được nhắc đến nhiều nhất là “Thích Bách Thảo”!

Cùng với cái tên Thích Bách Thảo đã trở nên quen thuộc, hoàn cảnh xuất thân, quá trình trưởng thành và mối quan hệ thầy trò đặc biệt của cô với lão tuyển thủ Khúc Hương Nam cũng được các phóng viên triệt để khai thác, đưa tin dựng thành phóng sự! Bách Thảo cũng bắt đầu xuất hiện với tư cách khách mời trong một số chương trình của đài truyền hình.

Khuôn mặt thuần hậu đáng yêu, đôi mắt to long lanh như mắt hươu, dáng vẻ hơi bẽn lẽn nhưng mỗi câu trả lời đều giản dị, chân chất nên cô được rất nhiều khán giả yêu mến!

Toàn phong Bách Thảo!

Từ khi có một bài báo gọi cô như vậy, các cơ quan truyền thông khác nhất loạt gọi theo. Với cú tung người vọt lên xoáy gió đập xuống tất yếu xuất hiện trong mỗi trận đấu gây chấn động, cô quả thật giống như một cơn lốc xoáy với cường độ cực mạnh lan khắp toàn quốc!

“Ấy, nhưng tại sao huấn luyện viên Thẩm hình như vẫn không động lòng vậy?”

Trong buổi tập chiều hôm sau, Hiếu Huỳnh bắn khoả, tay cầm một xấp báo mà mỗi trang quan trọng đều đăng bức ảnh lớn và bài viết đưa tin Bách Thảo đại thắng đương kim vô địch Hàn Quốc, Thôi Nhật Hạnh!

Toàn phong Bách Thảo tam đả liên hoàn!

Chân phải đá lệch nửa mặt thối Nhật Hạnh! Mái tóc đen dể mồ hôi, mắt sáng như có ngọn lửa rực cháy bên trong, hút hồn người xem!

Các tờ báo đều nhiệt tình bình luận...

Hôm nay Thích Bách Thảo một lần nữa tung hoành trên sân đấu, bách chiến bách thắng, đánh bại cả những tuyển thủ xuất sắc nhất của Hàn Quốc. Điều này phải chăng có nghĩa là, nếu Bách Thảo xuất hiện trong

giải vô địch Taekwondo thế giới lần này thì có khả năng đánh bại huyền thoại Lý Ân Tú của Hàn Quốc, đoạt vương vị Lý Ân Tú vẫn độc chiếm bấy lâu?

Cô tin là huấn luyện viên Thẩm nhất định có đọc!

Bách Thảo hoàn toàn có thực lực để thi đấu tranh giải vô địch Taekwondo thế giới!

Hơn nữa, sau khi từ Hàn Quốc trở về, bách Thảo giống như thoát thai hoàn cốt, cao độ vọt lên không, sức mạnh và khả năng xoay người phản kích trong thi đấu, từ lâu Đình Nghi đã khó sánh được!

Nhưng, tại sao thái độ của huấn luyện viên Thẩm vẫn như không hay biết, lại tuyệt nhiên không nhắc đến tình hình chuẩn bị người tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới?

Hiếu Huỳnh vẫn thấy mơ hồ, không sao hiểu nổi. Cho dù trước đây Thẩm Ninh cho rằng thực lực của Đình Nghi mạnh nhất, nhưng bây giờ Bách Thảo đã chứng minh được thực lực của mình, chẳng lẽ...

Một tia chớp đen lóe lên trong đầu.

Nhìn bách Thảo ngậy ngậy ngượng ngùng đứng giữa đồng đội, trả lời các câu hỏi của mọi người về trận đấu tối qua, Hiếu Huỳnh giật mình chợt nghĩ, chẳng lẽ thật sự có chuyện gì ám muội? Nhớ lại, khi huấn luyện viên Thẩm mới đến Ngạn dương, đã rất thân thiết với Đình Hạo và Đình Nghi. Có phải giữa họ có quan hệ riêng tư nào đó, cho nên huấn luyện viên Thẩm mới nhất quyết lựa chọn Đình Nghi, tuyệt nhiên không cho Bách Thảo một cơ hội?

“Reng...!”

Chuông vào lớp vang lên.

“Nếu huấn luyện viên Thẩm vẫn không chịu để cậu tham gia giải vô địch quốc tế, Nhược Bạch sư huynh sẽ rất buồn, phải không?”, gục trên bàn, Hiếu Huỳnh nhăn nhó hỏi nhỏ.

Nhược Bạch sư huynh đã khổ công thu xếp để Bách Thảo tham gia cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, để Bách Thảo xuất hiện trong chương trình phỏng vấn khách mời, dụng ý thế nào đương nhiên cô biết.

“...”

Bách Thảo ngồi viết, thoáng ngáy người.

Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô đánh thật tốt từng trận mỗi tuần, yêu cầu cô mỗi trận đều phải đưa ra lối đánh nổi bật nhất, mạnh mẽ nhất, các chuyện khác đều không để cô bận tâm.

“Nhưng cũng rất lạ”, Hiếu Huỳnh cau có, “Nhược Bạch sư huynh vốn là người lạnh lùng, có vẻ không mấy quan tâm đến tại sao trong cuộc tranh giải vô địch lần này lại tỏ ra nôn nóng như vậy? Cứ như không thể chờ thêm được nữa...”

“...”

Bách Thảo cũng có cảm giác tương tự.

Ngồi bút dừng trên vở, không nghe rõ thầy giáo đang nói gì, lòng rối bời, bỗng có một dự cảm rất xấu, nhưng cô không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Cô đã hỏi Sơ Nguyên sư huynh, Sơ Nguyên nói sức khỏe Nhược Bạch tốt lên nhiều, không có vấn đề gì.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.”

Gạt đi những chuyện đau đầu, Hiếu Huỳnh lại tươi cười hỏi:

“Ngày mai là tết trung thu, cậu định thế nào?”

“...Ăn, ăn bánh trung thu.”

“Ôi dào, đương nhiên là ăn bánh trung thu! Ý tứ là...”, Hiếu Huỳnh chớp mắt, “cậu và Sơ Nguyên sư huynh định hẹn hò ở đâu?”

“...”, Bách Thảo đỏ mặt.

“Hi hi, trăng tròn thì nhân duyên tròn, chính là thời điểm hẹn hò tuyệt nhất đấy”, Hiểu Huỳnh đắc ý khoe, “tớ và Diệc Phong định đi dạo trong công viên, hay là, cùng đi luôn, tất nhiên đến lúc đó sẽ tách ra ngồi riêng!”

“...”

Bách Thảo đỏ mặt lắc đầu.

“Có gì phải xấu hổ!”, Hiểu Huỳnh cười khúc khích, “Nói đi, Sơ Nguyên sư huynh đã cầm tay cậu chưa, đã...”.

“Phạm Hiểu Huỳnh!”

Thầy giáo tiếng anh giọng sang sảng, nghiêm túc gõ tay xuống bàn nhìn về phía Hiểu Huỳnh.

“Mời em lên bảng làm bài dịch miệng.”

May có Hiểu Huỳnh nhắc nhở, Bách Thảo mới nhớ ra hôm nay là tết Trung thu. Hết buổi tập sáng, cô liền chạy ra hiệu bánh trên phố, mua một hộp bánh trung thu nhân thập cẩm và ít hoa quả mang đến Toàn Thắng võ quán biếu sư phụ Khúc Hướng Nam.

7. Chương 7

Vừa hay gặp Trịnh sư bá của Toàn Thắng võ quán.

Trịnh sư bá tươi cười hồ hởi khen ngợi thành tích gần đây của cô, không phụ đại công ơn giáo dưỡng của Khúc sư đệ. Còn nói do cô xuất thân từ Toàn Thắng võ quán cho nên gần đây võ quán thu hút được rất nhiều đồ đệ đến học, còn dặn dò sau này trả lời phỏng vấn nhất định phải thường xuyên phải nhắc đến Toàn Thắng võ quán, không nên phụ công nuôi rèn dạy bao năm của Khúc sư đệ đối với cô.

Cuối cùng, Trịnh sư bá bảo đệ tử mang hai hộp lớn bánh trung thu và một làn hoa quả nhập khẩu đóng gói rất đẹp đưa cho cô. Bách Thảo từ chối, Trịnh sư bá sầm mặt trách cô không hiểu chuyện, nói là đây là quà của Toàn Thắng võ quán cảm tạ Dụ quán chủ của Tùng Bách võ quán mấy năm nay giúp đỡ chỉ bảo cho cô, bảo cô đem biếu Dụ quán chủ.

Đến khi sư phụ Khúc Hướng Nam cũng bảo cô nhận.

Bách Thảo mới ngượng người ôm hai hộp bánh cao cấp và xách lồng hoa quả ra về, những đệ tử của Toàn Thắng võ quán nhìn thấy cô đều xúc động cung kính cúi chào:

“Bách Thảo sư tỷ!”

Ngơ ngẩn nhìn mỗi thân cây và đám cỏ quen thuộc, nhìn cánh cổng lớn màu nâu đỏ, Bách Thảo nhớ lại cảnh năm xưa lúc bị đuổi khỏi Toàn Thắng võ quán. Cây hòe ngoài cổng đã cao hơn rất nhiều, cành lá tươi tốt, đêm đó, cô vừa sợ vừa ngồi dưới gốc cây này, không biết đi đâu.

Giống như bị ngăn cách với thế giới.

Các đệ tử của Toàn Thắng võ quán tiễn cô, Bách Thảo trang trọng cúi chào họ, tâm trạng ngổn ngang trở về Tùng Bách võ quán.

Dụ quán chủ mỉm cười khoan hòa nhận món quà của Trịnh sư bá gửi biếu. Sau khi biết chuyện đó, Hiểu Huỳnh chửi bới Toàn Thắng võ quán một trận ầm ĩ, chửi chán mới hỏi Bách Thảo lúc này đáng cảm cúi lau dọn:

“Đi chơi không? Tớ đã hẹn rồi, cùng đi cho vui?”

“Lát nữa phải tập.”

“Thôi đi! Hôm nay là tết Trung thu, là ngày nghỉ được pháp luật quy định! Không nghỉ là vi phạm pháp luật!”

“Ha ha.”

Bách Thảo bật cười.

“Đồ đầu đất, mặc kệ cậu.”, Hiểu Huỳnh khoát tay, sắp đến giờ hẹn, Hiểu Huỳnh cầm túi xách chạy vụt đi, miệng lẩm bẩm “Tập với chả tành, suốt ngày cặp kè với Nhược Bạch, Sơ Nguyên sư huynh không ghen mới lạ.”

Phòng tập đã được lau dọn sạch sẽ.

Thay võ phục, Bách Thảo lấy trong ba lô ra một thứ, cầm trong tay, hồ hởi chạy đến phòng tập. Vì là ngày nghỉ, lúc này võ quán rất vắng, các đệ tử hầu như đều ra ngoài chơi, từ hành lang dài cô có thể nhìn thấy căn phòng rộng ngập ánh nắng sau làn cửa giấy và bóng Nhược Bạch đang lặng lẽ ngồi xếp bằng, mắt nhắm tịt.

Nghe tiếng bước chân cô, anh ngẩng đầu nhìn.

Ánh nắng sớm trong trẻo chiếu lên khuôn mặt tĩnh lặng của anh, hình như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt thâm trầm nhìn cô như thăm dò.

Bách Thảo ngây người.

Không dám động đây, giấu món đồ sau lưng.

“Ngồi đi.”

Ngoài cửa, bầu trời xanh thẳm, điểm thêm vài dải mây trắng vãn vơ, Nhược Bạch bình thản nói:

“Có một chuyện cần bàn với em.”

“Vâng.”

Bách Thảo cúi chào, rồi ngồi khoanh chân ngay ngắn trước mặt anh.

Nhìn dáng điệu chăm chú của cô, Nhược Bạch trầm tư một lát, nhớ lại cuộc nói chuyện với huấn luyện viên Thẩm Chiêu qua.

...

...

...

“Tôi thừa nhận, mấy trận vừa rồi Bách Thảo đánh rất tốt, có thể thấy cô ấy tiến bộ rất nhanh”, thấy anh một lần nữa nhắc đến tư cách tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới, Thẩm Ninh nhướn mày, lật giở những tờ báo trên bàn, “Nhưng cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới này, nói trắng ra chỉ là tiết mục giải trí”.

“...Một cuộc thi đấu quốc tế thực sự khác hẳn chương trình giải trí.”

Mắt dừng lại trên bức ảnh Bách Thảo xoay người đá trúng đầu Thôi Nhật Hạnh, Thẩm Ninh cau mày nói:

“Ví dụ tối qua, tôi xem hết trận truyền hình trực tiếp. Bắt đầu từ hiệp ba, khi Thôi Nhật Hạnh đã hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, nhưng đòn cuối cùng Bách Thảo lại không cương quyết!”

“Tôi từng thấy Thôi Nhật Hạnh trong giải vô địch thế giới lần trước, đại diện cho Hàn Quốc xuất chiến tại cuộc thi lớn như vậy, cô ấy sẽ dốc hết sức, chiến đấu đến phút cuối cùng, khi trọng tài chưa tuyên bố kết thúc trận đấu cô ta tuyệt đối không từ bỏ”, Thẩm Ninh cười nhạt, “Còn trận đấu tối qua, cậu có biết tại sao tinh thần của Thôi Nhật Hạnh chỉ ở mức bình thường không?”

Nhược Bạch yên lặng.

“Đó là vì cô ta không muốn vị thương trong trận đấu đó”, Thẩm Ninh gập tập báo sang bên, “cô ta muốn dành phong độ tốt nhất cho cuộc đấu tranh chức vô địch thế giới, tốn nhiều tâm lực cho một tiết mục giải trí, đối với cô ta là không đáng!”

Mặt Nhược Bạch biến sắc.

“Lại nói Bách Thảo” ngược nhìn anh, Thẩm ninh nói tiếp,

“Một đòn quan trọng như vậy, một đòn có thể KO đối thủ, có thể quyết định thắng thua, vậy mà cô ấy lại thu chân về! Nếu tối qua là trận tranh chức vô địch thế giới, Thôi Nhật Hạnh hoàn toàn có thể nắm bắt cơ hội trong lúc Bách Thảo thu chân về, trọng tâm chưa ổn định sẽ cho một đòn phản kích chí mạng, thậm chí hoàn toàn có khả năng KO Bách Thảo!”

“Cô ấy sợ đả thương đối phương.”

Nhược Bạch trầm giọng giải thích.

“Đây là thi đấu! Trong lúc thi đấu không chuyên tâm tập trung tinh lực lại còn phân tâm những chuyện đó, một tuyển thủ như vậy, tôi có thể yên tâm tiến cử đại diện quốc gia tham dự giải vô địch thế giới sao?”, Thẩm Ninh lạnh lùng nói, “Cậu không nên nói nhiều, tôi sẽ không vì cuộc đấu giải trí này mà từ bỏ Đình Nghi, để quay sang ủng hộ Bách Thảo đâu.”

“Huấn luyện viên đã đồng ý với tôi sẽ cho Bách Thảo cơ hội.”

Lưng hơi cứng, Nhược Bạch nhìn thẳng vào Thẩm Ninh, nói cứng cỏi.

“Trước chuyến đi Hàn Quốc, huấn luyện viên đã nói, chỉ cần Bách Thảo chứng minh thực lực của mình. Cô ấy đã thắng mọi trận đấu ở Hàn Quốc. Đạt danh hiệu tuyển thủ Ưu tú nhất, hai lần đánh bại Kim Mẫn Châu, Vân Nhạc tông sư cũng thừa nhận tư chất và thực lực của cô ấy.”

“Cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới này, cố nhiên là tiết mục giải trí nhưng Bách Thảo lần nào cũng thắng với số điểm rất cao. Cho dù đối thủ chưa vận hết toàn lực, nhưng tỉ số chênh lệch như vậy, cũng có thể chứng minh thực lực của cô ấy. Hơn nữa...”

”Nhược Bạch nghiêm túc nói:

“...Bách Thảo cũng bảo lưu thực lực. Nếu tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới cô ấy sẽ xuất sắc hơn hiện nay.”

Thẩm Ninh liếc nhìn anh nói:

“Nhược Bạch, tôi biết cậu bỏ rất nhiều tâm huyết vào Bách Thảo, nhưng...”

“Để Đình Nghi tham gia, kết quả có thể dự đoán được, Đình Nghi không chỉ không thể đánh bại Lý Ân Tú, ngay tuyển thủ của Nhật Bản cũng chưa chắc có thể chiến thắng. Còn nếu Bách Thảo xuất chiến có lẽ còn có thể ngang hàng với Lý Ân Tú!”, lưng thẳng, Nhược Bạch đăm đăm nhìn Thẩm Ninh, mắt long lanh như tuyết trên núi, nói tiếp:

“Đúng, tôi bỏ rất nhiều công sức với Bách Thảo. Bởi vì tôi chưa từng thấy một tuyển thủ nào mà kiên nhẫn, nghiêm túc, gan góc, có tư chất, có nghị lực và mẫn cảm kĩ thuật như cô ấy, mà không chỉ bởi cô ấy là sư muội của tôi.”

“Tôi tin cô ấy sẽ trở thành một tuyển thủ Taekwondo ưu tú.”

Nhược Bạch kiên định nói:

“Chỉ cần huấn luyện viên cho cô ấy cơ hội.”

...

...

Trên chiếc chiếu cói màu vàng.

Nghe Nhược Bạch nói xong, Bách Thảo hơi giật mình, ngẩng người ra hỏi:

“Ra nước ngoài thi đấu?”

“Đúng.”

Đó là giao ước của anh với huấn luyện viên Thẩm Ninh. Vào giây phút cuối cùng của buổi chiều hôm đó, Thẩm Ninh đã đồng ý, nếu Bách Thảo có thể chứng minh thực lực của mình trong những cuộc thi đấu quốc tế chính thức, cô sẽ tiến cử Bách Thảo thay Đình Nghi tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới.

Thời gian tới đây.

Sẽ lần lượt đến Tokyo của Nhật Bản, Cambridge của Anh, Chicago của Mỹ tham gia ba trận đấu đẳng cấp quốc tế, coi như khởi động trước giải vô địch Taekwondo thế giới. Vốn định cử Đình Nghi, nhưng bây giờ huấn luyện viên đồng ý để Bách Thảo xuất chiến.

Bách Thảo băn khoăn hỏi:

“Bao giờ đi?”

Nhược Bạch cau mày nói:

“Trận đấu ở Tokyo thứ sáu tuần sau phải lên đường.”

“...Được.”

May lúc đi Hàn Quốc đã làm hộ chiếu, nếu không chưa chắc đã kịp. Bách Thảo trầm nghĩ, vừa ngẩng đầu liền thấy Nhược Bạch cau mày, dường như có chuyện gì đó đang phân vân chưa quyết được.

“Sao thế? Nhược Bạch sư huynh?”, cô căng thẳng hỏi.

Nhược Bạch trầm ngâm nhìn cô rất lâu, nói: “Tôi không biết có nên để em đi không?”

Bách Thảo ngây ra, không hiểu. Rất ít khi thấy Nhược Bạch do dự, trước nay mọi chuyện anh đều trực tiếp quyết định sau đó mới nói với cô.

“Sang năm em thi đại học”, Nhược Bạch nhàn mày, “Liên tục đi nước ngoài thi đấu sẽ ảnh hưởng tới học tập.”

Bách Thảo nói ngay:

“Không sao, thực ra hầu hết nội dung chương trình đã học ở lớp 11 rồi, lớp 12 chỉ là ôn lại. Em có thể mang sách đi theo, lúc nào không thi đấu em sẽ tranh thủ học!”

Nhược Bạch lắc đầu.

Taekwondo đối với cô đương nhiên quan trọng thi đại học lẽ nào không quan trọng sao? Nếu thi đấu khiến cô không đỗ vào trường theo nguyện vọng, như vậy là lợi bất cập hại.

“Em có thể mà!”

Hai mắt kiên định nhìn anh, Bách Thảo nài nỉ.

Mặc dù không biết tại sao Nhược Bạch sư huynh đột nhiên yêu cầu cô ra nước ngoài thi đấu, nhưng cô có thể suy đoán, chuyện này có liên quan đến giải vô địch Taekwondo thế giới. Trước đây những cuộc thi đấu như vậy đều do Đình Nghi đi, bây giờ Nhược Bạch sư huynh đã giúp cô có được cơ hội...

“Nếu không...”, thấy Nhược Bạch vẫn im lặng, Bách Thảo mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ ra một cách, “...Huynh có thể kiểm tra em!”

Kiểm tra.

Nhìn vẻ tự tin của cô, Nhược Bạch trầm ngâm gật đầu, đứng dậy khỏi chiếu để tiến hành kiểm tra cô ngay lúc đó. Bách Thảo thoáng ngần người rồi cũng vội đứng lên theo.

“Bịch, bịch.”

Chạy đến phía góc chiếu màu vàng, cô lúi ra thứ gì đó giấu ở trong ba lô rồi nhanh như con hươu chạy đến bên anh.

Đó là một quả lựu căng tròn, chín đỏ.

8. Chương 8

Tỏa mùi thơm dịu mát.

Chỗ nấp có vết nứt, thấp thoáng thấy những hạt lựu long lanh như mã não.

“Quả lựu...”, hơi xấu hổ mặt đỏ ửng, Bách Thảo luống cuống chìa trước mặt Nhược Bạch, giọng ấp úng, “Quả lựu này...em...em tặng huynh”. Hồi sáng Bách Thảo mua ba quả lựu để tặng sư phụ, thấy quả lựu này vừa đẹp vừa đáng yêu, cô nhin không nổi giữ lại một quả cho Nhược Bạch.

“Tại sao?”

Bách Thảo nhìn quả lựu.

“Hôm nay là tết Trung thu”, thấy anh có vẻ không thích, Bách Thảo hơi thất vọng, nhưng vẫn chìa tận tay anh, sốt ruột giục, “Huynh nhận đi”.

“Được.”

Đón quả lựu, nhìn cô thở phào mặt tươi rói, đáy mắt anh như có tia sáng dâng lên rồi anh quay người ra khỏi phòng tập.

Trong phòng kín tít, không thấy Diệc Phong.

Đặt quả lựu lên bàn viết, Nhược Bạch mở ngăn kéo, lấy ra một tập giấy khá dày. Bách Thảo ngạc nhiên nhận thấy trong đó là các đề thi mô phỏng đề thi đại học các khối.

“Nhược Bạch sư huynh, đây là đề thi trước đây của huynh sao?”

Ghé lại gần, Bách Thảo trở mắt phát hiện từng trang trong tập đề thi đều là tài liệu mới nhất.

“Mới lấy hôm qua.”

Nhược Bạch lật giở từng bài thi, vừa nhìn vừa nói, “Định mấy ngày nữa mới đưa cho em”. Nội dung thi đại học mỗi năm mỗi khác, những đề thi cũ đã không phù hợp, còn những đề mới nhất cũng có khác nhau về chất lượng, anh xem kĩ rồi lấy ra những đề tốt nhất đưa cho cô.

Mười mấy phút sau.

Chọn ra một đề Toán.

“Làm thử đề này trước.”

Đặt đề thi trước mặt cô, đưa cho cô một cây bút.

“Soạt, soạt, soạt.”

Bách Thảo ngồi vào bàn, cầm cúi làm bài, ngòi bút lướt trên giấy, thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, sau đó tiếp tục lia bút. Đứng bên cạnh cô, Nhược Bạch lặng lẽ nhìn bài làm của cô rồi tiếp tục chọn đề.

Một đề ngữ văn.

Sau đó là đề Anh văn.

Thời gian từng phút trôi qua.

Bách Thảo chăm chú, không hề ngắt đầu, Nhược Bạch để cốc nước bên cạnh cũng không biết. Mãi đến khi anh nhắc nhở uống nước, cô mới tu một hơi hết nửa cốc nước, rồi lại cầm cúi làm tiếp.

Một tiếng sau làm xong đề Toán.

Một tiếng nữa làm xong đề Ngữ văn.

Một tiếng sau làm xong đề Anh văn.

Cổ cứng đờ như đốt sống bị gỏi, xoay đầu, khớp xương kêu lạo xạo, Bách Thảo thận trọng ngửa cổ, giật mình thấy Nhược Bạch đã chấm xong đề Toán và Ngữ văn!

Vô cùng hồi hộp.

Thấp thỏm nhìn ngòi bút của anh dò trên bài làm của cô, hai mươi câu đầu bị sai một câu. Tâm trạng thấp thỏm lo âu, quả thực sắp không thở được nữa rồi.

“Ra ngoài vận động đi.”

Nhược Bạch không ngẩng đầu lên, nói:

“Tập lại ba lần các thể chân cơ bản.”

Bách Thảo đành ra khỏi phòng, vừa đi vừa ngoái lại, sau đó luyện đúng ba lần các thể ra chân cơ bản trên khoảng đất trống bên ngoài. Mặc dù cô cảm thấy mình làm cũng tạm nhưng đề Anh văn lại bị sai một câu. Không biết Ngữ văn và Toán thế nào, vừa tung người đập lên rồi đập xuống vừa hồi hộp lo lắng.

Nhưng cô vẫn chăm chỉ luyện tập tức pháp tinh thần dần tập trung, hét lớn một tiếng, xoay người vọt lên ra cú tam đả song phi liên hoàn! Trong lòng vẫn bồn chồn không yên, cô đã dày công tu luyện tức pháp bấy lâu nay, trình độ cũng khá thành thực rồi, nhưng sau khi thi đấu với Thôi Nhật Hạnh, những bài báo viết về tam đả song phi trong chiến thuật của cô liên tục kéo đến.

Nếu đối thủ biết cô có thể đá ba cú liên tiếp.

Vậy thì, lối tấn công này liệu có đạt hiệu quả như trước, khiến đối thủ hoàn toàn bất ngờ hay không?

Sau khi tập xong ba lần, người đầm mồ hôi, lấy cùi tay lau mồ hôi trán. Nhìn vào phòng, thấy Nhược Bạch đang ngồi đợi mình, ba bài thi để ngay ngắn trên bàn.

Tim đập thành thịch.

Hồi hộp vào phòng, mắt dán vào bài thi để trên cùng, đó là bài Ngữ văn. Giọng căng thẳng, không kịp uống nước, bởi vì trên bài thi không thấy anh cho điểm.

“Thế...thế nào?”

Nhược Bạch đưa mắt ra hiệu bảo cô ngồi, sau đó cầm bài ngữ văn lên. Giở đến phần bài luận cuối cùng, anh cau mày: “Văn của em, mặc dù lập ý vào nội dung khá tốt, nhưng diễn đạt hơi cứng, khó đạt điểm cao.”

Tâm trạng hồi hộp.

Ngữ văn luôn là môn yếu nhất của cô.

Hiếu Huỳnh đã bao lần cười cô, bảo thường ngày cô nói năng lắp bắp, nhưng giọng văn già dặn kiêu chính luận, thiếu mềm mại giống như văn của một lão học giả.

“Tối đa là 150 điểm, do bài luận văn hơi kém, Ngữ văn của em nhiều nhất chỉ đạt 120 điểm”, Nhược Bạch lấy đề văn ra trước mặt cô, chỉ thỉnh thoảng bị trừ một hai điểm, cơ bản là trả lời đúng.

“Còn đề Toán và Anh văn...”

Anh đẩy hai bài thi đến trước mặt cô.

“Làm rất tốt.”

Bách Thảo căng thẳng nhìn điểm số...

Phía góc bên phải chỗ tổng điểm là nét bút rồng bay phượng múa của anh, Anh 138 điểm, Toán 129 điểm.

“Em rất chăm chỉ”, Nhược Bạch nhẹ nhàng, “Rất tốt.”

Sau hai tiếng “Rất tốt” mắt Bách Thảo lập tức nhòe đi. Nắm chặt một góc trên võ phục, cô ngáy người nhìn điểm số, vừa vui vui muốn cười lại hơi bất an nói.

Sau này em sẽ cố gắng viết nhiều...đọc nhiều...”

“Ờc...”

Tiếng bụng sôi.

Nhìn gương mặt ngượng ngịu ửng đỏ của cô, Nhược Bạch hơi nhếch mép, biết sáng nay cô làm liền ba đề thi, tiêu hao không ít sức lực. Bây giờ là mười một giờ hai mươi phút, vẫn chưa đến giờ ăn trưa của võ quán, ánh mắt anh dừng lại trên quả lựu căng tròn trên bàn.

Cầm lên.

Bẻ làm đôi, bên trong chỉ chút những hạt lựu căng mọng đỏ tươi như mã não. Mắt nhìn, Bách Thảo không dám tỏ ra thèm thuồng, nhưng vẫn không nén nổi nuốt nước bọt “ực” một tiếng. Từ nhỏ, cô thấy lựu là loại quả rất đẹp, giống như mã não, đẹp đến nỗi không dám ăn.

Hơn nữa lựu lại rất đắt.

Cái đắt của lựu khác với dâu tây và anh đào.

Dâu tây và anh đào có thể ăn nhai ngáp răng còn lựu chỉ có lớp nước chua chua ngọt ngọt, vỏ ngoài và hạt chiếm số lượng khá nhiều.

Cô không dám ăn.

Cô nghĩ có lẽ Nhược Bạch sư huynh cũng không dám ăn, cho nên cô bót lại một quả trong số quà tặng sư phụ để tặng anh.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng tách hạt lựu, loáng một cái những hạt lựu như hạt ngọc đã ở đầy trong lòng bàn tay anh.

“Ăn đi.”

Chìa bàn tay đựng đầy hạt lựu trước mặt cô, Nhược Bạch nói.

“Em...em không ăn! Em không thích lựu!”

“Em không thích!”, nhìn cô, môi thoáng cười, môi anh hơi nhếch, “... Nên mới đem tặng tôi?”

“Không phải!”, mặt đỏ ửng, lắc đầu lia lịa, “Vâng, em không thích, cho nên mới sư huynh ăn giúp”.

“Lại biết nói dối nữa!”

Kéo tay cô, Nhược Bạch để nắm hạt lựu vào lòng bàn tay cô, ra lệnh:

“Ăn đi.”

Trước uy lực của lời nói đó, Bách Thảo do dự nhìn, thấy mặt anh vẫn nghiêm nghị tỏ vẻ nhất định bắt cô ăn. cô cắn môi, nhón một hạt, vị chua chua giòn ngọt thấm vào đầu lưỡi, thận trọng nhâm nháp.

Nhược Bạch nhìn cô, hỏi:

“Ngon không?”

Cô không dám nói dối.

“Ngon.”

“Tại sao trông lại không vui?” anh cau mày.

“...Hơi tiếc...”, cô lúng túng cúi đầu. Nghĩ tới vừa đẹp vừa đắt như thế cuối cùng lại bị mình ăn mất, nên cứ nhâm nháp mãi hạt lựu trong miệng.

“Nếu tôi ăn thì không tiếc chứ?”, Nhược Bạch thoáng cười.

Chậm chậm lắc đầu, giọng hơi khàn, cô khẽ nói:

“...Sẽ rất vui.”

“Ồ!”

Im lảng vài giây, Nhược Bạch đưa tay nhón một hạt trong bàn tay cô, Bách Thảo sung sướng ngẩng đầu thấy quả nhiên anh đang ăn. Châm chậm nhắm nháp, thấy cô nín thở, hai mắt long lanh, anh mỉm cười tán thưởng:

“Rất ngọt.”

“Đúng, đúng! Rất ngọt!”, cô gật đầu lia lịa, cảm giác lựu ngon hơn rất nhiều.

Sau đó Bách Thảo phát hiện...

Cô ăn một hạt.

Nhược Bạch cũng ăn một hạt.

Vị thanh ngọt lan trong miệng, từng hạt từng hạt lựu trong veo, hồng mọng long lanh như mã não, cô vừa ăn vừa nhìn Nhược Bạch. Mỗi lần thấy anh ăn một hạt, lòng cô lại vui thêm một chút, dần dần vị ngọt mát càng lan tỏa, lan tỏa thấm tận đáy lòng.

9. Chương 9

Đêm trung thu.

Diệc Phong và Hiểu Huỳnh không đi dạo ven hồ trong công viên.

Bởi ven hồ chỗ nào cũng đông người, không có không gian riêng tư, Hiểu Huỳnh cũng chẳng hiểu tại sao cô lại muốn kiếm chỗ riêng tư, nên suốt dọc đường đi cứ lăm bắm rồi lại cùng Diệc Phong lang thang trên phố. Trên đường phố cũng đông người, các quầy hàng bán đầy hai bên đường, Hiểu Huỳnh hồ hởi chọn mua một chiếc trâm có gắn nụ hoa tường vi, chọn bông hồng để cài ngực áo, một dây đeo chìa khóa gắn con báo gấm xinh xắn ở một quầy bán đồ trang sức.

“Sau này, ngày nghỉ và ngày tết nhất định không ra ngoài nữa.”

Trong đêm, nhìn dòng người rong rã trên đường, Hiểu Huỳnh vừa cúi đầu chọn đồ vừa phàn nàn: “Người đông thế này, các quán ăn tha hồ hết giá, muốn ăn bữa ngon cũng không được, tết Trung thu mà lại chỉ được ăn mỗi bát vằn thắn bên đường”.

Tay cầm đồng hồ, lại còn ôm con gấu Bắc Cực to bằng nửa người, Diệc Phong ngáp một cái, uể oải đứng đợi cô. Hôm nay Hiểu Huỳnh hùng hổ kéo anh ra phố, lại vội vỉnh bắt anh mua tặng con gấu, bây giờ lại phàn nàn không nên ra ngoài.

“Nhìn này, thích không?”

Nhặt lên hai sợi dây chuyền bằng dây da vải màu đen, Hiểu Huỳnh vui vẻ ngoái đầu hỏi anh, đó là cặp dây chuyền tình nhân, hai nửa ghép lại thành một hình trái tim.

“Tùy.”

Diệc Phong lại ngáp.

“Tùy cái gì! Mua cho anh đấy!”, Hiểu Huỳnh lườm anh nói, “Anh đã tặng quà trung thu cho em, em cũng nên có quà tặng anh chứ, cái này hay đấy”. Hi hi, hơn nữa lại rẻ, hai chiếc mới có hai mươi lăm đồng.

“Tôi không thích!”

Diệc Phong từ chối thẳng thừng.

Mặc cả với chủ hàng, cuối cùng ngã giá mười tám đồng. Hiểu Huỳnh đắc ý đeo cho mình trước, sau đó ra hiệu bảo Diệc Phong cúi đầu để cô đeo giúp.

“Đừng có mơ!”

Dứt khoát nói rõ lập trường, Diệc Phong cảnh giác lùi lại một bước.

“Mau đeo vào!”, nhìn bộ dạng như gặp kẻ thù của anh, cô trề môi, “Tưởng em đang bày tỏ tình yêu với anh sao, chẳng qua là vì Bách Thảo ngốc nghếch mà thôi! Anh không biết, trông cô bạn có vẻ ngốc nghếch như vậy nhưng thật ra rất thông minh nhạy cảm, ngộ nhờ phát hiện em và anh chỉ đang diễn kịch, chắc chắn sẽ đoạn tuyệt với Sơ Nguyên sư huynh! Dây chuyền này em và anh mỗi người đeo một cái, khiến Bách Thảo tưởng mọi chuyện đã đầu vào đấy. Hi hi, như vậy, cho dù sau này chúng ta ‘chia tay’, Bách Thảo cũng không nghi ngờ gì!”

Diệc Phong chợt ngây ra.

Câu “Bách Thảo thông minh nhạy cảm” mà Hiểu Huỳnh vừa nói khiến anh bực mình, bất luận thế nào anh đều không thấy Bách Thảo thông minh nhạy cảm ở điểm nào.

Trái lại, anh chưa thấy cô gái nào vụng về, chậm hiểu hơn Bách Thảo.

Mặc cho Hiểu Huỳnh nhất định đòi đeo sợi dây chuyền vào cổ, Diệc Phong lạnh mặt quay người, rảo bước về phía Tùng Bách vô quán. Màn đêm mênh mông sắc đen thẫm khiến lòng anh nặng trĩu.

“Này!”

Đuổi theo anh, Hiểu Huỳnh gọi:

“Này...!”

Không để ý ánh mắt người qua đường, tay ôm con gấu trắng, Diệc Phong càng bực mình bước nhanh hơn.

“Anh còn đi nữa, em sẽ mách Bách Thảo là anh bắt nạt em!”, đuổi một lát, quả thật chạy không nổi, Hiểu Huỳnh thở hổn hển khom người, tay chống eo, hét lên dọa Diệc Phong, “Em sẽ nói với Bách Thảo, anh thích cô gái khác nên muốn chia tay với em! Em sẽ khóc lóc cầu xin Bách Thảo, nói là em không thể thiếu anh, Bách Thảo sẽ cuống lên chạy đến khuyên anh hồi tâm chuyển ý! Hi hi, Bách Thảo quan tâm đến em như vậy, nhất định sẽ lo lắng cho em, không còn tâm trạng tập luyện, sẽ suốt ngày tìm anh, cho dù bị Nhược Bạch sư huynh giận, Bách Thảo cũng sẽ...”

Diệc Phong sầm mặt đứng lại dưới ngọn đèn đường.

“Hi hi hi!”, cười đắc ý, Hiểu Huỳnh khệnh khạng đi đến, nhìn anh, “Không đi nữa à, sợ rồi hả?! Nếu anh muốn đập nát tâm huyết của Nhược Bạch sư huynh thì cứ đi đi, đừng đeo dây chuyền này!”

“Im mồm!”

Mặt xám lại, Diệc Phong trợn mắt lườm cô một cái, cuối cùng cúi đầu, giận dữ nói:

“Đeo vào!”

“Hư hư, từ từ rồi mới đeo!”

Đắc ý đến mức muốn nhảy cẫng lên, Hiểu Huỳnh mắt sáng ranh mãnh, cố ý dềnh dàng vòng tay ra sau gáy Diệc Phong, thông thả cài móc sợi dây chuyền.

Cô đã phát hiện.

Nhược Bạch chính là điểm yếu của Diệc Phong!

Chỉ cần cô nói sẽ làm điều gì đó ảnh hưởng đến việc huấn luyện của Nhược Bạch khiến tâm huyết của Nhược Bạch uổng công, Diệc Phong sẽ lập tức nhượng bộ, cơ hồ yêu cầu gì cũng đáp ứng. Có lúc trong cô chợt xuất hiện ý nghĩ quái gở, liệu Diệc Phong đối với Nhược Bạch có phải có gì đó giống như... giống như... ối trời...

Có điều, hi hi, cũng không giống, lần trước hôn nhau ở hiệu bánh pizza, cô đã nghe thấy tiếng tim Diệc Phong đập thành thạch loạn xạ. Có lúc cô cố tình kéo tay hoặc sát lại gần, Diệc Phong đều đỏ mặt một cách đáng ngờ. Cho dù anh chàng thường giả bộ uể oải ngáp, hoặc là lừ mắt tức giận, cô vẫn có thể...

Hơi hơi đa tình một chút nhưng vẫn cảm thấy...

Hi hi anh chàng này quả thực rất thích cô.

“Đẹp ngây ngất!”

Dưới ánh đèn đường, Hiểu Huỳnh hài lòng ngắm nghía sợi dây chuyền hình trái tim được tết bằng sợi dây da màu đen trước ngực Diệc Phong, lại sờ vào sợi dây trên cổ mình, đắc ý nói:

“Nếu anh biết nghe lời như vậy, em có thể xem xét ‘quan hệ’ với anh một thời gian, chưa vội chia tay.” Hi hi! Thực ra Diệc Phong sư huynh rất cừ, đi với anh chàng khiến cô rất vui.

“Tự cầm lấy!”

Quắc mắt nhìn cô, Diệc Phong dứt khoát ấn mọi thứ trong tay mình vào tay Hiểu Huỳnh, mặt hầm hầm bỏ đi.

Con gấu trắng to dùng chần hết cả tầm mắt, Hiểu Huỳnh khó nhọc mới đi được mấy chục mét đã bắt đầu nhả nhử cười nịnh.

Nhưng Diệc Phong vẫn phớt lờ.

Mãi đến khi bị con gấu bông chần tầm nhìn, Hiểu Huỳnh suýt sa vào hố ga không đầy nắp trên đường, Diệc Phong mới miễn cưỡng cầm lại những thứ đó.

Trên bầu trời đêm có một vầng trăng tròn vàng óng.

Rẽ qua chỗ ngoặt.

Trước nụ cười nịnh của Hiểu Huỳnh, cuối cùng Diệc Phong đã chịu để cô khoác tay tung tẩy đi trên đường. Con đường này gần một cái hồ nhân tạo, ven hồ có rất nhiều hiệu ăn cao cấp, do là Tết trung thu, nhìn qua cửa kính hiệu nào cũng đông khách.

“Lần sau, chúng ta phải đặt chỗ trước ở nhà hàng.”

Lắm bảnh vẽ tiếc rẻ, Hiểu Huỳnh nhìn vào một hiệu ăn kiểu Ý bên đường. Trên mỗi chiếc bàn bên trong đều có một giá nến sáng lóng lánh, ánh nến chập chờn, vô cùng lãng mạn.

Diệc Phong cũng nhìn theo ánh mắt cô.

Đột nhiên dừng bước.

“A, có phải anh thấy nhà hàng này rất tuyệt đúng không? Lần sau chúng mình đến đây nhé?”, Hiểu Huỳnh vui vẻ nói, nhưng vừa nghĩ lại hơi lo lắng, “Nhưng hình như có vẻ rất đắt, không biết một bữa tốn bao nhiêu tiền?”

Diệc Phong cau mày nhìn vào trong cửa hiệu.

“Đi thôi, mình đi tìm chỗ khác vừa ngon vừa rẻ”, Hiểu Huỳnh khoác tay Diệc Phong kéo đi, nhưng anh vẫn đứng ngây. Ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt anh, mắt cô hướng nhìn vào bên trong hiệu ăn kiểu Ý đó, kính ngạc khê kêu. “Ôi, kia chẳng phải là...”

Chẳng phải là huấn luyện viên Thẩm Ninh sao?

Sườn xám bó sát màu ngân bạc, dịu dàng mà lộng lẫy như ánh trăng. Trong ánh nến lung linh, huấn luyện viên Thẩm Ninh như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh, tay cầm ly rượu, mắt cười sòng sánh nhìn người đàn ông đối diện.

Đứng bên cạnh Diệc Phong, Hiểu Huỳnh ngây ra nhìn.

Nhìn thấy huấn luyện viên Thẩm trong nhà hàng không có gì lạ, hẹn hò với đàn ông cũng chẳng có gì lạ bởi huấn luyện viên Thẩm vẫn còn đang đơn thân.

Chỉ có điều...

Người đàn ông đó lại là cha của Đình Nghi!

Trung tâm huấn luyện Taekwondo được xây dựng bởi tiền tài trợ của Phương Thạch Cơ, là cha của Đình Nghi, lúc khai trương ông ta có đến cắt băng khánh thành. Hơn nữa, mặc dù Hiếu Huỳnh rất hiếm khi nhìn thấy Phương Thạch Cơ nhưng ông ta thường xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, đương nhiên cô không thể nhận nhầm!

“Sao có thể...”

Kinh ngạc, miệng há to, Hiếu Huỳnh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, nhìn lần nữa vẫn thấy đúng là Thẩm Ninh với nụ cười hạnh phúc dâng đầy trong mắt cùng ăn với cha Đình Nghi.

“Lẽ nào...”

Một dự đoán đáng sợ lóe lên trong đầu, đầu tiên là hốt hoảng, sau đó là không tin và cuối cùng là phần nộ. Hiếu Huỳnh tức tối giậm chân, định xông vào cửa hiệu.

“Làm gì vậy?”

Diệp Phong kéo giắt tay cô.

“Thì ra là thế!”, vùng khỏi tay Diệp Phong, Hiếu Huỳnh tức run, “Em hiểu rồi! Thảo nào bất luận Bách Thảo xuất sắc đến đâu, thực lực mạnh bao nhiêu, cô ấy cũng không để Bách Thảo tham gia Cup Taekwondo thế giới! Thảo nào dù cả thế giới đều biết, Bách Thảo mạnh hơn Đình Nghi nhưng cô ấy vẫn nhất định để Đình Nghi tham gia, ngay một cơ hội cạnh tranh công bằng với Đình Nghi cũng không chịu cho Bách Thảo!”

Nộ khí ngùn ngụt, Hiếu Huỳnh vừa xông về phía nhà hàng vừa hét:

“Em phải đi hỏi cô ấy, cô là huấn luyện viên như vậy sao?! Nếu vì mối quan hệ đó, luôn chèn ép Bách Thảo, không cho Bách Thảo cơ hội, vậy thì em sẽ ra khỏi đội! Bách Thảo cũng ra, anh cũng ra! Nhược Bạch sư huynh cũng ra! Em sẽ kêu gọi các đồng đội ở trung tâm phản đối cô ấy!”

“Bình tĩnh đi!”

Lấy tay bịt miệng Hiếu Huỳnh, kéo quặt hai cánh tay cô ra sau lưng, mặc cô phần nộ vùng vẫy, Diệp Phong lạnh mặt kéo cô vào góc khuất phía xa, tức giận hỏi:

“Cô muốn gây sự phải không?”

“Phải!”

Cắn mạnh vào tay anh, Hiếu Huỳnh tức nghẹn họng, hét lên:

“Tại sao anh ngăn tôi, anh đứng về phía cô ta sao? Xấu hổ cho anh là sư huynh của chúng tôi, lúc quan trọng anh lại rụt cổ như con rùa!”

Trên tay còn in dấu răng của Hiếu Huỳnh, Diệp Phong đau điếng xuyết xoa, nghiêng răng nói:

“Được, tôi không ngăn cô nữa, nếu cô muốn làm căng thẳng thêm mối quan hệ giữa Nhược Bạch và huấn luyện viên Thẩm thì xin mời cứ việc!”

Nói xong, anh buông tay, thở hắt ra, mặt mỗi dựa người vào bức tường trong ngõ, không thèm nhìn cô.

Thấy anh như vậy, Hiếu Huỳnh lại do dự, lắp bắp hỏi:

“Hậu quả rất nghiêm trọng sao?”

“Cô nói xem?”, Diệp Phong tức giận trợn mắt nhìn cô, “Nếu cô là huấn luyện viên Thẩm, trước mặt mọi người bị chỉ trích là đối xử không công bằng với các tuyển thủ, cuộc sống riêng tư cũng bị bóc mẽ trước đám đông, cô cảm thấy thế nào? Sẽ lập tức tỉnh ngộ để Bách Thảo tham dự Cup Taekwondo thế giới hả?”

Hiếu Huỳnh vừa giận vừa buồn.

“Vậy là thế nào? Nhưng rõ ràng cô ấy không công bằng! Một người là con gái của người tình, một người là Bách Thảo chậm mồm chậm miệng, cô ấy đương nhiên phải nghĩ cách, tìm mọi lý do để ủng hộ Đình Nghi! Nhưng như thế không công bằng!”

“Trên đời chưa bao giờ có công bằng tuyệt đối”, Diệc Phong thở dài, “Cứ bình tĩnh, chúng ta sẽ nghĩ cách sau...”.

Bách Thảo đáng thương.

Trên trời, một đám mây đen che khuất vầng trăng tròn vàng óng trên đầu Hiếu Huỳnh. Nên nói với Bách Thảo thế nào về chuyện của huấn luyện viên Thẩm. Cô nhăn nhó, khổ sở vô cùng.

10. Chương 10

Dịch về phía trước mười mấy mét.

Trong một nhà hàng kiểu Pháp, Sơ Nguyên và Bách Thảo ngồi ở bàn sát cửa sổ.

“Ra nước ngoài thi đấu?”

Nghe tin đó, Sơ Nguyên ngây người, rồi tiếp tục dùng dao quết patê gan ngỗng lên lát bánh mì đã nướng đưa cho Bách Thảo.

“Nhược Bạch sư huynh nói, có khả năng tuần sau phải lên đường.”

Tối nay vốn luyện tập bình thường, nhưng khi Sơ Nguyên xuất hiện, Nhược Bạch đột nhiên tuyên bố nghỉ tập.

Ngoài cửa sổ, đám mây đen đã tản đi, vầng trăng tròn lại hiện ra lộng lẫy, Bách Thảo thận trọng cắn miếng bánh mì đã quết patê, mùi vị rất lạ, trước đây cô cũng nghe nói về patê gan ngỗng, nhưng chưa ăn bao giờ.

“Có kịp làm hộ chiếu không?”

“Nhược Bạch sư huynh nói có lẽ kịp”, lại cắn miếng nữa, cảm thấy mùi vị tuy lạ nhưng rất ngon, ăn hết khoanh bánh, thấy Sơ Nguyên không nói, cũng không ăn, nên bần khoản hỏi, “Sơ Nguyên sư huynh, huynh khó chịu trong người phải không?”

“Không.”

Sơ Nguyên lắc đầu.

“Ừ.”

Bách Thảo vui vẻ trở lại, người phục vụ bê khay đến, để đồ uống trước mặt cô và Sơ Nguyên, là một cốc nước quả màu vàng nhạt, thoảng mùi hoa hồng thanh nhã, bên cạnh là cốc sứ nhỏ màu trắng, đựng mấy viên đá nhỏ trong suốt, giữa có cánh hồng đóng băng.

Cô ngây ra nhìn.

Đột nhiên nghĩ tới những hạt lựu buổi sáng, cũng long lanh xinh đẹp như những hạt thủy tinh.

Im lặng một lát, Sơ Nguyên hỏi:

“Vậy việc học của em thế nào?”

“Sáng nay Nhược Bạch sư huynh đã kiểm tra em rồi, em làm ba đề thi thử vào đại học”, nói đến chuyện này mắt Bách Thảo sáng lên sung sướng, “Ngoài ngữ văn chỉ được 120 điểm, toán và Anh văn lần lượt được 129 và 138 điểm. Nhược Bạch sư huynh khen em, nói là...”

Má nóng bừng.

“Nói là em làm ‘rất tốt.’”

Nhìn đôi mắt hân hoan long lánh như ánh sao của cô, Sơ Nguyên gật đầu cười:

“Thế thì tốt.”

Sau đó phục vụ lại mang thịt bò bít tết đến. Bít tết bà vẫn đang xèo xèo bốc hơi, thấy Bách Thảo có vẻ lúng túng, Sơ Nguyên cầm chiếc đĩa của cô lên, cẩn thận cắt thành miếng nhỏ, để trước mặt cô.

Bách Thảo ngồi ăn, tinh thần có chút bất an.

Đi Nhật tham gia thi đấu quốc tế sẽ gặp rất nhiều tuyển thủ ưu tú của các nước, Taekwondo xưa nay vốn là thế mạnh của Hàn Quốc, các nước châu Á như Nhật Bản, Iran cũng rất có sức cạnh tranh, các nước châu Âu như Anh, Mỹ gần đây cũng rất khởi sắc...

“Em muốn về sớm đúng không?”

Đột nhiên nghe thấy giọng Sơ Nguyên, lại bị bắt gặp đang phân tâm, Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt. Cô bối rối bỏ chiếc đĩa xuống bàn, lắp bắp:

“Em... ăn xong sẽ về, Nhược Bạch sư huynh nói...”

“Không sao”, cúi đầu, Sơ Nguyên bình tĩnh nói, “Em cứ về trước, sắp phải thi đấu, nên tranh thủ thời gian luyện tập”.

“...”

Bách Thảo ngầy người.

“Về đi!”, nhấp ngụm nước, Sơ Nguyên cúi mặt nói:

“Anh muốn ngồi lại một lát, không về cùng em được”.

Bầu không khí có vẻ bất thường.

Há miệng, Bách Thảo thấp thỏm muốn nói, nhưng Sơ Nguyên sư huynh bình thản ngồi yên, không nói gì thêm. Ngây ra một lát, để khăn ăn trên bàn, cô đứng lên nói:

“Vây... em về trước.”

“Được.”

Khi vạt áo của cô lướt qua anh, Sơ Nguyên lặng lẽ nhìn mặt bàn chỗ cô vừa ngồi, viên đá trong suốt với một cánh hoa hồng đóng băng bên trong vẫn long lanh tỏa hơi lạnh.

Tâm trạng bồn chồn đi ra khỏi nhà hàng. Vầng trăng trong treo lên cao, Bách Thảo ngơ ngẩn dừng lại, gió đêm vờn qua mặt, trong lòng có gì day dứt khiến cô cảm thấy không thể bỏ đi như vậy.

Đứng ở đó.

Qua lần cửa kính sát đất.

Cô có thể nhìn thấy Sơ Nguyên. Anh ngồi một mình, hình như đang nhìn vào chỗ trống cô vừa rời đi, rất lâu, rất lâu, bóng dáng đó vẫn ngồi yên.

Để có được buổi tối Trung thu bên cô, hai tuần nay anh đã phải đổi ca trực cho đồng nghiệp, Sơ Nguyên lặng lẽ uống nước. Anh không biết vừa rồi anh bị làm sao, khi nghe mỗi câu nói của cô đều nhắc đến “Nhược Bạch sư huynh”, nhìn về bồn chồn của cô lúc ăn, anh không thể giữ được bình tĩnh.

Bây giờ cô đi rồi.

Ngón tay chạm vào chiếc cốc thủy tinh lạnh lạnh, Sơ Nguyên mỉm cười đau khổ.

“Em... em...”

Khi giọng cô câu thúc đột nhiên vang lên bên cạnh, Sơ Nguyên tưởng là ảo giác, ngây ra một lát, ngẩng đầu lên chợt phát hiện...

Cô đã quay trở lại.

Má ửng hồng, hai tay nắm vạt áo, ánh mắt hoang mang căng thẳng, luống cuống nói: “Em... em không cần vội về tập, Nhược Bạch sư huynh nói tối nay Trung thu, không cần tập...” Không thấy anh trả lời.

Cô càng cuống, ngược mắt, thấp thỏm nhìn anh:

“Sơ Nguyên sư huynh...”

“Đi, chúng ta đi ăn cái khác”, gơ tay nắm tay cô, Sơ Nguyên cũng đứng lên. Chính là tại anh, anh không nên đưa cô đến đây, có lẽ khung cảnh này làm cô căng thẳng.

“Đi đâu?”

Được bàn tay nóng ấm của anh nắm chặt, như có một luồng nhiệt xông thẳng lên đầu chột khiến cô choáng váng. Bị anh kéo ra cửa, cô chột nhớ tới chuyện thanh toán, thấy các cô phục vụ cung kính tiễn chào, lòng vẫn bất an.

“Ha ha!” Ngồi trước quầy hàng ở chợ đêm ăn thịt dê nướng, Sơ Nguyên nghe cô kể về sự bất an vừa rồi, anh bật cười nói: “Đã thanh toán rồi, yên tâm, không ăn không của người ta đâu”.

Xiên thịt dê nướng bóng mỡ thơm phức.

Mặc dù mắt cay sè vì khói nhưng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Ngồi trên ghế nhỏ, Bách Thảo ăn một mạch hết năm xiên thịt nướng, bụng đã no căng, vui vẻ nhìn Sơ Nguyên ăn một cách từ tốn, đột nhiên sự nhớ tới nay hình như quên ăn một thứ rất quan trọng...

Bánh Trung thu!

Cô ngẩn người.

Nhìn mặt cô, sơ Nguyên hỏi:

“Sao thế?”

“...Còn chưa ăn bánh Trung thu.” Tết Trung thu quan trọng nhất là ăn bánh trung thu. Trước đây, cho dù cuộc sống khó khăn thế nào sư phụ cũng cho cô ăn bánh Trung thu. Đến Tùng Bách võ quán, Trung thu hàng năm đều được chia bánh Trung thu đủ loại.

“Hình như quên thật”, ăn nốt xiên thịt nướng, Sơ Nguyên cười, “Em đợi ở đây, anh đi mua”.

“Ở đằng kia có!”

Mắt sáng lên, Bách Thảo chỉ vào góc phía đông chợ đêm, ở đó vẫn chất đầy những hòm bánh, các chủ rao bán ầm ĩ. Đêm nay là đêm trung thu, nếu bánh không bán hết, đến mai coi như quá vụn, cô mừng thầm nghe thấy người rao bán...

“Bánh Trung thu nhân trứng muối! Hai đồng ba chiếc!”

Kéo tay Sơ Nguyên, chen vào quầy ngoài cùng, nhìn những hòm bánh, Bách Thảo nén hồi hộp, nôn nóng hỏi: “Ông chủ, rẻ hơn được không?”

“Thế này là chúng tôi lỗ vốn rồi! Riêng trứng muối đã một đồng một quả.” Ông chủ quầy vừa đếm tiền trong tay vừa liếc nhìn Bách Thảo bộ dạng hơi bẽn lẽn, đột nhiên há miệng, chỉ vào cô nói:

“Cô là... người đánh bại mấy tuyển thủ Hàn Quốc trên ti vi...”

Người mua xung quanh đều nhìn lại, ngạc nhiên reo lên:

“Ôi dà, đúng cô ấy rồi!”

“Cô gái chơi Taekwondo rất giỏi!”

“Thi đấu tuần sau nhất định phải thắng!”

Bị mọi người vây quanh, dưới ánh mắt tươi cười chăm chú của Sơ Nguyên, mặt Bách Thảo đỏ ửng, nóng ran như sắp nứt. Cô lúng túng cúi đầu, từ từ rẽ đám đông đi ra, ông chủ gọi to:

“Cô gái, đừng đi!”

Chất một hộp giấy to vào tay cô, ông chủ lau mồ hôi, nói với khách mua hàng xung quanh: “Mọi người chờ nghỉ là tôi thiên vị! Năm xưa tôi cũng tập Taekwondo, nhưng chẳng làm nên cơm cháo gì! Hộp bánh này tất cả có ba mươi chiếc tôi chỉ lấy mười đồng, coi như ủng hộ Taekwondo!”

Khách trầm trồ khen ông chủ hào phóng.

Khó từ chối sự nhiệt tình của ông chủ sạp bánh, Bách Thảo luống cuống bê hộp bánh đi bên cạnh Sơ Nguyên dưới ánh đèn chợ đêm.

“Để anh!”

Đón hộp bánh, thấy cô vẫn xấu hổ đỏ mặt, Sơ Nguyên cười lật mấy chiếc bánh, nói: “Hình như tất cả đều là nhân trứng muối, có nhân trứng muối sen hồng và sen trắng, em thích loại nào?”

Vầng trăng tròn vẫn treo trên trời.

Hai người đã bước tới đường ven hồ.

“... Sen trắng.”

Bách Thảo nuốt nước bọt.

Dừng chân, Sơ Nguyên để hộp bánh trên một tảng đá, bóc một cái bánh đưa cho cô:

“Ném thử xem có ngon không.”

“... Còn huynh?”

“Hả?”

“Huynh thích loại gì?”, Bách Thảo đỏ mặt nói, “Để em bóc cho.”

“Cũng sen trắng.”

Đón chiếc bánh vừa bóc cô đưa cho, Sơ Nguyên ăn một miếng, nhân bánh có vị sen trắng ngọt dịu, hương thơm ngát, lòng trứng muối cũng rất hoàn hảo, chín kĩ, thơm phức, vàng óng.

“Rất ngon.”

Nghe anh nói vậy, mắt Bách Thảo sáng lên, gật đầu lia lịa.

“Sang năm vẫn sẽ quay lại đây mua bánh Trung thu”, Sơ Nguyên cười, “Nếu em mang Cup vàng về, ông chủ hiệu bánh có lẽ sẽ tặng em cả thùng”.

“Không được!”, Bách Thảo trang nghiêm nói, “Ông ấy sẽ lỗ vốn”.

“Vậy đứng cạnh ông ta, làm quảng cáo cho sạp hàng, bảo với khách bánh ngon thế nào”, Sơ Nguyên nói đùa.

“Vâng!”

Nhưng Bách thảo lại nghiêm túc gật đầu.

“Ngốc ạ!” Dưới gốc liễu ven hồ, vầng trăng tròn in xuống mặt nước, Sơ Nguyên vuốt tóc cô, nói: “Thực sự anh không muốn em đi nước ngoài thi đấu, em dễ tin người như vậy, chỉ cần người khác tốt với em một chút là em đã muốn dốc lòng cho người ta, nếu bị lừa bắt đi thì sao?”.

Bách Thảo ngó ra:

“Nhược Bạch sư huynh sẽ đi với em.”

“Nhược Bạch...”, thở dài, Sơ Nguyên vuốt tóc rồi cúi nhìn cô, “Em phải nhớ, anh đang chờ em trở về. Phải nhớ, anh thích em, anh vẫn luôn ở đây”.

“Vâng.”

Bách Thảo ngậy người nhìn anh.

” Ngốc quá.”

Anh vừa buồn cười vừa lấy tay lau vụn bánh dính bên miệng cô, hôn lên tóc cô, mùi hương tươi mát tràn ngập hơi thở, mặt êm dịu như mặt hồ nhuốm ánh trăng.

“Bách Thảo...”

Hơi thở khó khăn, Sơ Nguyên nhắm mắt.

“...”

Được anh ôm trong lòng, cảm giác ấm nóng từ nụ hôn anh đặt lên mái tóc khiến má cô đỏ dấy, tim đập loạn nhịp không thể kiềm chế.

“... Em có cảm thấy miễn cưỡng không?”, cảm giác bất an bồn chồn lo lắng không yên. Sơ Nguyên hít một hơi, cảm nhận cơ hồ mình đang tính toán chuyện thiệt hơn, được mất, “Liệu có ngày, em sẽ nhận ra có một người khác thích em hơn?”

Bách Thảo không hiểu, ngây ngây ngẩn đầu:

“Người khác thích hơn?”

“Ví dụ, một người mà em luôn sùng bái tin tưởng, nhưng em không biết anh ấy thích em”, lòng như có vật nhọn se sẽ rạch một đường, Sơ Nguyên cúi đầu nhìn cô, nụ cười trên môi không thể gượng được nữa, “... lúc đó, em có do dự, có băn khoăn không?”

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Chợt sững người, Bách Thảo không biết nên trả lời anh thế nào. Cô không biết tại sao Sơ Nguyên sư huynh lại hỏi như thế, nhưng làm gì có ai “thích” cô. Băn khoăn nhìn anh, dù thiếu nhạy cảm nhưng cô cũng nhận ra vẻ căng thẳng lo lắng trong mắt anh, gió đêm nhẹ nhẽo thổi, cô đột nhiên hiểu ra.

Giống như lúc Sơ Nguyên sư huynh từ Mỹ trở về, tưởng anh thích Đình Nghi, chẳng phải cô cũng thấp thỏm lo lắng như thế sao?

“Không có chuyện đó đâu.”

Ngước nhìn anh, cô trịnh trọng nói.

“Em đã cùng Sơ Nguyên sư huynh rồi”, mặc dù xấu hổ đỏ mặt nhưng cô vẫn lấy hết can đảm nói, “Em... em sẽ không như vậy...”. Cho dù Đình Nghi định dùng tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới để đổi Sơ Nguyên sư huynh, cô cũng không đồng ý.

“Bách Thảo, em thật ngốc.”

Trăng trên trời trong như chiếc đĩa vàng, Sơ Nguyên thở dài hôn lên trán cô.***

Bữa sáng là bánh Trung thu Bách Thảo tặng, rất ngon nên Hiếu Huỳnh ăn liền ba cái, lúc đến trung tâm huấn luyện cảm giác bụng vẫn đầy đặn. Tập suốt buổi, số bánh trung thu trong bụng cũng tiêu hóa gần hết, đột nhiên nghe thấy một tin càng khó tiêu hơn...

11. Chương 11

Bách Thảo sắp ra nước ngoài thi đấu!

Kinh ngạc há mồm, tròn mắt nhìn huấn luyện viên Thẩm công bố tin đó, Hiếu Huỳnh nghi ngờ mình bị ảo giác. Từ tối qua, sau khi nhìn thấy Thẩm Ninh hẹn hò với cha Đình Nghi, suốt đêm cô ngủ không yên, trần trọc trăn trở, không biết có nên nói với Bách Thảo.

Sao có thể...

Có sự chuyển quặt kinh thiên động địa như vậy?!

“Cậu đã biết rồi?” Thấy Bách Thảo không tỏ ra ngạc nhiên, Hiểu Huỳnh sung sướng hỏi nhỏ.

“Ừ.”

Bách Thảo gật đầu.

“Oa!”

Máu trong người sôi lên, Hiểu Huỳnh sung sướng khê reo, bắt giắc liếc nhìn Diệc Phong vẫn bộ dạng uể oải. May tối qua anh kịp thời ngăn cô, nếu không chắc chắn cô đã gây họa lớn. Có điều, huấn luyện viên Thẩm vẫn rất tốt, không vì qua hệ riêng tư với Đình Nghi, mà lại trao cơ hội tốt như thế cho Bách Thảo!

Nếu Bách Thảo có thể thể hiện xuất sắc trên đấu trường quốc tế!

Vậy thì...

Có thể tham gia Cup thế giới.

Chao ôi!

“Được rồi, cứ như thế, giải tán!”

Nói xong, huấn luyện viên Thẩm rời đi, để các đệ tử vẫn đứng ngây. Hiểu Huỳnh và Quang Nhã phần khởi nhảy dựng lên, vây lấy Bách Thảo. Mai Linh lại dè dặt liếc Đình Nghi, mặt Đình Nghi tỏa hàn khí cơ hồ như sắp đóng băng.

“Đình Nghi...”

Mai Linh rụt rè gọi. Trước đây những cuộc thi đấu hư vậy đều là đình Nghi xuất chiến, đột nhiên lại đổi thành Bách Thảo, cô sợ Đình Nghi không vui. Nhưng Đình Nghi mặt răn lạnh nhìn cô, ánh mắt như băng, khiến cô khựng lại như chôn chân tại chỗ.

Theo sau huấn luyện viên Thẩm Ninh.

Đình Nghi lạnh lùng đi ra.

“Phù! hết giờ giới nghiêm!” Khi bóng đình Nghi vừa khuất sau cửa kính, hiểu Huỳnh thở phào, mắt neho neho đặt tay lên vai Mai Linh, nói với Mai Linh đang đứng sững như trời trồng: “Còn không biết sao, từ khi cậu trang điểm cho Bách Thảo tham gia cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới, Đình Nghi đã coi cậu là người của phe chúng tớ rồi, lại còn để ý đến cậu nữa chắc?”

“Phe này phe kia cái gì, mọi người đều là đồng đội”, Lâm Phong lườm Hiểu Huỳnh, “Đình Nghi đã rất buồn, em đừng châm chọc gì nữa.”

“Vâng, vâng, biết rồi”, Hiểu Huỳnh dẫu môi.

“Bách Thảo”, quay đầu, Lâm Phong nói với Bách Thảo, “Cơ hội hiếm hoi, em phải nắm lấy.”

“Vâng.”

Bách Thảo trang nghiêm trả lời.

Sau đó Thân Ba, Khấu Chấn cũng đến chúc mừng, nói với cô một số điều cần chú ý khi thi đấu quốc tế, Bách Thảo lắng nghe. hiểu Huỳnh lại cảm thấy thân sắc Quang Nhã có gì là lạ, nghĩ đến huấn luyện viên Thẩm là dì ruột của Quang Nhã, lại nghĩ tới những lời bóng gió của Quang Nhã khuyên Bách Thảo không nên ôm hy vọng nhiều vào khả năng tham dự Cúp Taekwondo thế giới...

“Ấy! Cậu đã biết trước đúng không?!”

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Hiểu Huỳnh ngạc nhiên hỏi.

“Biết gì?”

Đầu óc Quang Nhã như bị khối sương mù bủa vây.

Nhìn ngó xung quanh, hiểu Huỳnh nói khẽ: “Huấn luyện viên Thẩm và cha Đình Nghi có quan hệ... ô ôi ôi...”, chưa nói hết, miệng đã bị bàn tay Quang Nhã bịt chặt!

“Nói bừa gì thế?”

Quang Nhã hốt hoảng lừ mắt, giữ chặt Hiểu Huỳnh, khi Hiểu Huỳnh không giãy nữa mới buông ra.

“Hi hi”, hiểu Huỳnh cười gian xảo, “Tối qua tớ nhìn thấy rồi, thì ra huấn luyện viên Thẩm Ninh và cha của Đình Nghi đang hẹn hò”. vùng khỏi tay Quang Nhã, nét mặt Hiểu Huỳnh trở nên nghiêm túc, nói tiếp: “Mặc dù vậy huấn luyện viên Thẩm vẫn cho Bách Thảo cơ hội ra nước ngoài thi đấu, tớ đã hiểu lầm huấn luyện viên, trước đây tớ đã trách nhầm cô ấy.”

Quang Nhã ngây ngời.

Thực ra cô cũng rất ngạc nhiên.

Bởi vì lần trước đến thăm dì, lúc ngủ trưa nghe thấy Đình Nghi đến nói chuyện với dì ở phòng khách. Đình Nghi yêu cầu dì không cho Bách Thảo cơ hội, nếu không, Đình Nghi nói lấp lửng là không thích trong nhà có thêm một nữa chủ nhân.

Chuyện của dì và cha Đình Nghi cô cũng biết ít nhiều. Dì đến Thẩm Dương thành lập trung tâm huấn luyện Taekwondo có lẽ nguyên nhân phần nhiều là vì cha Đình Nghi.

Sau khi Đình Nghi đi khỏi, cô nói với dì đừng nghe lời Đình Nghi, Bách Thảo đã chứng minh được thực lực của mình, vì vậy nên cho Bách Thảo nhiều cơ hội. Nhưng dì vẫn chăm chú gọt hoa quả không trả lời.

Cô biết tình cảm của dì đối với cha Đình Nghi.

Vậy nên cô cảm thấy chuyện Bách Thảo tham gia Cup Taekwondo thế giới là vô vọng, lòng áy náy không yên, mới khuyên Bách Thảo không nên quá hi vọng.

Không ngờ...

”Ra nước ngoài thi đấu phải là em!”

Cửa phòng làm việc đóng, Đình Nghi mặt trắng bệch nhìn huấn luyện viên Thẩm.

“Tại sao đến phút cuối lại là cô ta?”

“Gần đây tâm trạng của em không ổn định, nên tĩnh tâm luyện tập cho tốt”, Thẩm Ninh đến lấy cốc nước lọc, “Bách Thảo ở trong đội, tâm tư của em đặt cả vào cô ấy, Bách Thảo không có đây, em mới tập trung tinh thần luyện tập được.”

Đình Nghi tức giận:

“Em không tập trung tinh thần luyện tập bao giờ? Một mình Thích Bách Thảo không đáng để em bận tâm.”

“Vậy tại sao lại thua Katou?”

Thong thả uống một ngụm, Thẩm Ninh nhìn cô nói:

“Đình Nghi, với thực lực của em, nếu tinh thần không rối loạn vì chuyện của Sơ Nguyên và Bách Thảo, sao có thể thua Katou?”

“Cho nên cô cũng biết em thua Katou không có nghĩa là thực lực em kém cô ta, Bách Thảo thắng Katou cũng không có nghĩa thực lực cô ta hơn em!”, Đình Nghi mím môi, “Tất cả đều là quỷ kế của Bách Thảo, cô ta cố tình khiến em bị sốc trước trận đấu với Katou!”

“Bất luận là vì chuyện gì thì rốt cuộc tâm trạng em hiện tại vẫn đang bất ổn.”

Nắm chặt cốc trong tay, Thẩm Ninh cười:

“Đình Nghi, em biết tại sao em có thể vượt lên những tuyến thủ cùng thế hệ không?”

“Không?”

Đình Nghi cau mày nhìn huấn luyện viên Thẩm Ninh.

“Có người thể lực hơn em, có người tốc độ hơn e, có người dẻo dai hơn em, xét về tố chất cơ thể, em không phải là ưu tú nhất”, Thẩm Ninh chậm rãi, “Nhưng em có tố chất tâm lý, em có cái đầu điềm tĩnh và khả

năng phản ứng nhanh. Trên sàn đấu, cho dù căng thẳng đến mức nào, em đều nhanh chóng phán đoán đâu là ưu thế và hạn chế của đối thủ để tránh chỗ mạnh của đối thủ, toàn lực tấn công vào điểm yếu của họ”.

Nửa người tựa vào bàn làm việc, Thẩm Ninh bình thần nhìn Đình Nghi.

“Còn bây giờ, em dốc toàn bộ tinh thần đó lên người Bách Thảo, chứ không phải dốc vào luyện tập và thi đấu. Đình Nghi, tôi mong em có thể bình tĩnh, suy nghĩ kỹ xem, hai năm nay rốt cuộc em đã bỏ ra bao nhiêu thời gian và tâm sức cho Taekwondo.” Mặt Đình Nghi lúc đỏ lúc trắng, lúc sau giọng khàn đặc nói:

“Vâng, em sẽ giảm bớt tham gia các chương trình và quay quảng cáo, tăng cường thời gian tập luyện, chuẩn bị toàn lực cho giải Taekwondo thế giới sắp tới. Nhưng mấy trận thi đấu ở những mấy trận thi đấu nước ngoài, cho dù e không đi, cũng không thể để Bách Thảo đi. Nếu không hãy để Lâm Phong đi!”

“Ha ha!”

Cúi đầu khẽ cười một tiếng, Thẩm Ninh nhìn những ngón tay xinh đẹp vừa sơn móng của mình:

“Đình Nghi, em đừng quên, tôi mới là huấn luyện viên.”

“Thực lực của Lâm Phong rất tốt, lại có nhiều kinh nghiệm”, không để ý lời Thẩm Ninh, Đình Nghi cau mày tiếp tục, “Lâm Phong nói gì đi nữa cũng mạnh hơn Bách Thảo.”

Thẩm Ninh cau mày, nửa cười nửa không.

“Đây là nhận định hiện nay của em?”

Đình Nghi gật ra.

“Thôi, em về đi”, Thẩm Ninh đến ngồi xuống trước bàn làm việc, lát sau thấy Đình Nghi vẫn ngồi yên, “còn chuyện gì nữa sao?”

Đắn đo một lúc, Đình Nghi hít một hơi, nói:

“Không thể là Thích Bách Thảo.”

Nhìn cô, vẻ mặt Thẩm Ninh có phần bồn chồn.

“Cô ta không xứng cạnh tranh với em”, đón cái nhìn của Thẩm Ninh, Đình Nghi nói khẽ, “Cô ta tâm địa đen tối, chỉ biết giở thủ đoạn, người như vậy, là đối thủ của em, khiến em thấy nhục.” “Cô ấy là đối thủ của em rồi”, Thẩm Ninh nói, “Hơn nữa, đã đánh bại em trong thi đấu nội bộ”.

“Đó là do may mắn.”

“Vậy em sắp xếp một trận đấu lại lần nữa, xem lần này cô ấy có thể đánh bại em không?”, Thẩm Ninh nhướn mày.

“...”

Đình Nghi ghen hòng.

“Em khiến tôi quá thất vọng”, Thẩm Ninh trầm giọng, “Em nhìn lại mình xem, cũng không tự tin, chỉ để tâm vào những chuyện ngoài rìa. Trước đây, toàn bộ tinh thần và sức lực của em đều tập trung vào Taekwondo, chỉ coi trọng trận đấu Taekwondo, không bận tâm đối thủ là ai. Cho dù là Lý Ân Tú cũng chỉ khiến em càng thêm phần khích trước khi vào trận!”

“Em không sợ Thích Bách Thảo!”

“Đúng, em không sợ Bách Thảo, em chỉ sợ thua Bách Thảo! Em sợ bị cô ấy đánh bại, sẽ khiến cô ấy được mọi người chú ý, sẽ khiến Sơ Nguyên càng thích cô ấy, đúng không?”, Thẩm Ninh sầm mặt nói, “Thi đấu là thi đấu, em đặt lên nó nhiều gánh nặng vô ích như vậy, sao có thể đánh thắng Bách Thảo?”

Không khí căn phòng im lặng như tờ.

Một lát sau, Đình Nghi sắc mặt trắng như tuyết, bối rối nhìn Thẩm Ninh nói: “Em hiểu rồi, cô chỉ muốn cảnh tỉnh em, dùng cô ta để khiêu khích em, buộc em phải chú tâm tập luyện, thi đấu thật tốt đúng không?”

Không đáp lời.

Thẩm Ninh lạnh lùng uống nước.

“Bất luận thành tích thi đấu lần này ở nước ngoài của cô ta thế nào, cô cũng không để cô ta tham gia Cup thế giới lần này, phải không?”, Đình Nghi mím môi.

“Cuộc thi Taekwondo quốc tế sắp tới ở Tokyo theo lời mời của Nhật bản”, Thẩm Ninh dăm chiêu nói, “Nhật Bản chắc chắn cử ra những tuyển thủ xuất sắc nhất để xuất chiến, Bách Thảo muốn đoạt được thứ hạng trong cuộc tranh tài này cũng không dễ”.

“Cho nên, cô chỉ muốn để cô ta ra nước ngoài, rút khỏi cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, cách xa trung tâm chú ý của giới truyền thông?”, nghĩ vậy mặt Đình Nghi ửng hồng, vui vẻ trở lại.

“Tôi chưa đến nỗi như vậy”.

Liếc Đình Nghi một cái, Thẩm Ninh giễu cợt nói.

Hơi bối rối, Đình Nghi ho nhẹ một tiếng, giọng lễ phép, “Vâng, em sẽ tập trung luyện tập, chuẩn bị tốt cho giải vô địch, nhất định không làm cô thất vọng.”

“Được.”

Thẩm Ninh bắt tay vào công việc ngẩng đầu:

“Không còn việc gì nữa, em có thể đi.”

“Tuần sau là sinh nhật cha em”, mỉm cười, Đình Nghi nhẹ nhàng nói, “Em đã nói với cha, hy vọng có thể mời cô tham dự bữa tiệc gia đình”.

Thẩm Ninh dừng tay.

Không đợi cô phản ứng, Đình Nghi đã mỉm cười rời khỏi văn phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

12. Chương 12

Vàng trắng khuyết treo bên ngoài cửa sổ.

“Vậy là cậu không thể tiếp tục tham gia cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới nữa, tiếc thật...”

Trong phòng Hiếu Huỳnh ngồi trên giường, hai chân thả xuống đất đung đưa, vừa ăn gà rán vừa nhìn Bách Thảo thu xếp hành lý chuẩn bị đi Nhật. Mặc dù cô rất vui vì Bách Thảo cuối cùng đã có thể ra nước ngoài thi đấu, nhưng vẫn cảm thấy tiêng tiếc.

“Bây giờ cậu đang là nhân vật hot, báo đài, ti vi chỗ nào cũng đưa tin về cậu, đi đột ngột thế này liệu mọi người có quên không?”

“...”

Bách Thảo cho quần áo vào va li.

Mấy hôm trước cô liên tục nhận được điện thoại từ ban tổ chức cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, khuyên cô không nên rút lui, hứa sẽ tăng thêm thù lao mỗi trận đấu, hứa đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Mãi đến hôm trước ban tổ chức mới đồng ý để cô rút lui, chấp nhận người thay thế cô.

“Nhưng giải nhất cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới cũng rất đáng tiếc”, vừa ăn gà rán hiếu Huỳnh vừa ngoạ cổ, hỏi, “À, từ đầu đến giờ họ đã trả cho cậu bao nhiêu tiền?”

Bách Thảo lắc đầu nói:

“Đều ở chỗ Nhược Bạch sư huynh, tớ không rõ.”

“Ấy, để tớ tính xem”, mắt chớp chớp, hiểu Huỳnh lẩm nhẩm, phần khởi reo lên, “có lẽ khoảng hơn sáu vạn đấy!”

“...”

Nghe nói có thể được nhiều tiền như thế, Bách Thảo ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hiểu Huỳnh: “Được nhiều vậy sao?”

“Đúng thế!”, Hiểu Huỳnh hớn hởi nói, “Có thể vị trừ thuế thu nhập, đại khái cũng chừng sáu vạn đồng”.

Bách Thảo mừng quýnh.

Kéo khóa va li hành lí, tốt quá, vậy thì kinh phí cho chuyến đi nước ngoài này không phải lo rồi, thảo nào không thấy Nhược Bạch sư huynh nhắc gì tới chuyến này.

“Nhớ mang theo mỹ phẩm đấy.”

Để miếng gà rán xuống, hiểu Huỳnh xông đến, cầm chiếc túi nhựa trong suốt trên bàn, đưa cho Bách Thảo:

“Đã nói với cậu rồi, nhất định phải mang theo mỹ phẩm! Bây giờ cậu là người đẹp! Lại còn đánh bại Katou và Shinkiyou, giới truyền thông Nhật chắc chắn quan tâm đến cậu, nếu họ đến phỏng vấn ghi hình, nhất định cậu phải trang điểm thật đẹp!”

Nhìn túi đựng đầy các loại kem, son, phấn, bút kẻ, Bách Thảo bối rối: “Nhưng hóa trang sẽ rất khó chịu”.

“Sao có thể!”, hiểu Huỳnh không vui, “Đây đều là mỹ phẩm tốt nhất của tớ với Mai Linh, phấn rất tốt, không bị loang, cũng rất thoáng khí, mi giả cũng đẹp, cậu chẳng dùng thử mấy lần rồi còn gì?”

”Tớ... tớ không biết trang điểm...”

“Nào, để tớ dạy, cậu ngồi xuống ghế!”

“Thực ra”, bối rối cúi đầu, bách Thảo nhìn ngón chân mình, “Là Nhược Bạch sư huynh không cho tớ mang theo những thứ đó.” Hơn nữa, cô cũng không quen bôi những thứ đó lên mặt.

“...”

Há miệng, Hiểu Huỳnh mặt ỉu xiu, không chú ý đến vẻ bối rối của Bách Thảo, phàn nàn: “Tại sao những việc như thế Nhược Bạch sư huynh cũng can dự vào, can thiệp quá rộng...” Nhưng để cô đi nói lý với Nhược Bạch sư huynh, cô vẫn không có can đảm.

“Được, vậy thì thôi.”

Tiu ngẩn cầm lại túi đựng đồ mỹ phẩm, Hiểu Huỳnh buồn rầu nhìn Bách Thảo. Ba năm nay, hai người như hình với bóng, ban ngày cùng đi học, đi tập, tối lại cùng học bài, cùng ngủ, chưa bao giờ xa nhau.

“Bách Thảo, lần này cậu đi bao lâu?”

“Nhược Bạch sư huynh nói, rất may thời gian ba trận đấu lại liền nhau, nên giữa chừng không cần về nước. Đầu tiên thi đấu ở Nhật, sau đó sang Anh, cuối cùng đi Mỹ tham gia giải Taekwondo quốc tế, tổng cộng thời gian là hai tháng.”

“Lâu như vậy...”

Sống mũi cay cay, Hiểu Huỳnh sắp khóc, ôm Bách Thảo, nói:

“Hôm cậu đi không phải cuối tuần, tớ không thể đi tiễn, cậu đừng trách tớ”.

Bách Thảo lắc đầu.

“Không đâu.”

“Tớ rất nhớ cậu”, dụi đầu vào vai Bách Thảo, Hiểu Huỳnh nói giọng tủ thân, “Làm thế nào bây giờ, tớ đã bắt đầu nhớ cậu rồi, hai tháng tới không gặp, tớ sống thế nào đây, tớ phát ốm vì nhớ thôi”.

“...Không đâu.”

Bách Thảo cũng bắt đầu mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng Hiếu Huỳnh, khẽ nói:

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu.”

“Hu hu...” nghe thấy câu trả lời thật thà của Bách Thảo, Hiếu Huỳnh không kìm được nữa, nước mắt trào ra, ôm chặt Bách Thảo khóc: “Làm thế nào bây giờ, hình như tớ đã yêu cậu rồi, Bách Thảo, tớ không muốn xa cậu, cậu đưa tớ đi cùng, tớ sẽ làm cố động viên cho cậu được không?”

“...Được.”, Bách Thảo trịnh trọng gật đầu, “Để tớ đi nói với Nhược Bạch sư huynh”, nói xong cô liền chạy ra cửa.

”Ấy này!”

Hiếu Huỳnh dờ khóc dờ cười kéo cô lại.

“Nói đùa đấy, cậu tưởng thật sao? Cậu dễ bị lừa quá! Tớ bảo nhé, ra nước ngoài, chỉ nghe lời Nhược Bạch sư huynh thôi, người khác nói gì cậu phải thận trọng, đừng để dễ bị lừa như vậy! Ồi, trông bộ dạng cậu thế này, tớ thật không thể yên tâm, không có tớ, không biết cậu xoay xử thế nào...”

Buổi tối.

Chính lúc Hiếu Huỳnh và Bách Thảo đang than thở với nhau.

Nhược Bạch không ở Tùng Bách võ quán mà ở văn phòng của Đình Hạo tại tập đoàn Phương thị.

“Tài trợ Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu?”

Nghe Nhược Bạch trình bày, Đình Hạo khẽ kêu lên, không phải anh không đồng ý, mà là bởi hôm qua Đình Nghi đã đến tìm anh.

...

...

“Anh à, anh nhất định phải hứa với em.”

Sắc mặt hơi tiêu tụy, Đình Nghi nắm tay anh, đôi mắt đen láy, đăm đăm nhìn anh nói:

“Anh cho em là người thiếu công tâm cũng được, nói em tâm lý bệnh hoạn cũng không sao, lần này em quyết không cho Bách Thảo cơ hội nào hết! Cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới cô ta đã rút lui, ban tổ chức đã chấp nhận người thay thế, cô ta muốn quay lại cũng không được! Nếu chuyện đi nước ngoài cũng không thành, cô ta sẽ trắng tay.”

“À, nếu Bách Thảo hoặc Nhược Bạch...”, cắn môi, Đình Nghi nói, “... thậm chí anh Sơ Nguyên đến tìm, yêu cầu anh tài trợ chuyển đi, anh nhất định không được đồng ý!”

“Không có tiền, sao có thể ra nước ngoài, sao có thể ăn ở khách sạn, sao có thể thi đấu!”, mắt lóe tia lạnh, Đình Nghi trầm giọng nói, “Anh, em biết anh thích Bách Thảo, nhưng nếu lúc này anh mềm lòng, cô ta sẽ thực sự đứng hẳn về phía Sơ Nguyên”.

...

...

“Đúng!”, dáng thẳng như thân tùng trên núi tuyết, Nhược Bạch lặng lẽ nói, “Tôi hy vọng tập đoàn Phương thị có thể tài trợ cho Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu như đã tài trợ các thành viên khác của trung tâm”. Tập đoàn Phương thị là nhà tài trợ duy nhất của trung tâm huấn luyện Taekwondo Thẩm Dương, thời gian này, anh đi xin tài trợ theo trình tự thông thường, nhưng lại bị tập đoàn viện đủ lý do trì hoãn và từ chối.

Mãi đến tối nay.

Anh mới gặp được Đình Hạo vừa từ nước ngoài trở về.

“Chẳng phải Bách Thảo có món tiền thưởng lớn ở Hàn Quốc sao?”, gõ tay xuống bàn, Đình Hạo ngồi trên ghế, hơi ngửa người ra sau, mỉm cười nói, “Hơn nữa cô ấy tham gia cuộc thi Hoa hậu nào đó cũng kiếm được không ít tiền thưởng”. Mặc dù ở Mỹ hai tháng nhưng thông tin trong nước anh vẫn biết.

“Tiền đó dùng để chi phí cho học đại học sau này của cô ấy”, Nhược Bạch nhẹ nhàng, “Không thể động đến”.

“Tôi là trợ giảng của trung tâm, chuyện này do tôi liên hệ với tập đoàn. Lần này xuất ngoại thi đấu, chúng tôi tuân thủ thỏa thuận tài trợ với tập đoàn, nếu Bách Thảo đoạt giải trong thi đấu, khi trả lời phỏng vấn sẽ có hiển thị tên của nhà tài trợ trên màn hình...”

“Nhược Bạch”, ngắt lời anh, Đình Hạo thở dài, “anh nhất định phải dùng những lời khách khí như vậy với tôi sao?”

Nhược Bạch im lặng.

“Chuyến đi này rất quan trọng với Bách Thảo.”

“Phải, tôi biết”, đứng lên, Đình Hạo bước đến bên cửa sổ, nhìn dòng xe cộ loang loáng như dòng nước bên dưới, “Chỉ có điều, Đình Nghi là em gái tôi...”

“Tôi không hiểu.”

Nhược Bạch cau mày.

“Đình Nghi là em gái tôi”, sắc đêm ánh lên mặt Đình Hạo, khóe miệng khẽ nhếch như cười như không, “Bách Thảo càng xuất sắc trong thi đấu sẽ càng uy hiếp Đình Nghi. Mặc dù tôi rất thích Bách Thảo, nhưng Đình Nghi vẫn là em gái tôi. Hơn nữa, Đình Nghi vừa chia tay Sơ Nguyên, khó mà chịu đựng được những kích động khác nữa.”

“Anh nghĩ thật vậy sao?”

Sắc mặt không thay đổi, Nhược Bạch chăm chú nhìn anh.

“Phải!”, Đình Hạo mỉm cười cúi đầu, “Làm anh thất vọng rồi.”

“Không!”

Nhìn hồi lâu, Nhược Bạch lặng lẽ lắc đầu:

“Anh đang nói dối, cho dù Bách Thảo không quen biết anh, anh cũng không tước đi cơ hội thử sức của cô ấy. Cho dù tài trợ Bách Thảo thi đấu, cơ hồ sẽ tạo ra một đối thủ mạnh với Đình Nghi, anh cũng không lựa chọn bóp chết cô ấy.”

“Sao?”, Đình Hạo nhướn mày, “Anh tin tôi vậy ư?”

“Tôi vẫn luôn muốn đánh bại anh, cho nên tôi hiểu anh”, Nhược Bạch bình tĩnh nói, “Nếu Taekwondo trong lòng anh có thể bị những chuyện đó quấy nhiễu, thì anh đã không phải là Phương Đình Hạo mà tôi muốn đánh bại. Đối với Taekwondo, anh có tông nhiệm của mình, anh cũng không muốn thấy Đình Nghi mất đi tôn nghiêm của cô ấy.”

Đình Hạo ngó ra giấy lát rồi bật cười.

“Được rồi, tôi thua. Kinh phí tài trợ thi đấu, chiều nay tôi đã chuyển cho huấn luyện viên Thẩm, chắc cô ấy chưa kịp thông báo với anh, có điều số tiền đó không phải lấy danh nghĩa tập đoàn Phương thị, mong anh có thể giữ bí mật chuyện này”. Cạnh tranh trong Taekwondo nên là cạnh tranh công bằng, đối thủ càng mạnh mới khiến bản thân càng mạnh, anh hy vọng Đình Nghi có thể trưởng thành qua cuộc cạnh tranh này.

Cúi chào Đình Hạo, Nhược Bạch vẫn đáng vẻ lạnh lùng, Đình Hạo thấy buồn cười nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Tại sao lúc nào anh cũng chỉ có một bộ mặt như vậy?”

Nhược Bạch ngược nhìn.

“Vừa rồi anh không lo tôi sẽ vì Đình Nghi mà từ chối tài trợ Bách Thảo ư?”, Đình Hạo nói vui.

“Không.”

“Tại sao?”, Đình Hạo hiểu kỳ.

“Anh sẽ không làm thế.”

“Ha ha!”, nhìn sắc mặt Nhược Bạch vẫn bất động, Đình Hạo không tìm được bật ra một câu, “có lúc tôi cảm thấy anh với Bách Thảo mới thực sự xứng đôi, cũng bướng bỉnh và gan lì như vậy”.

Người Nhược Bạch bỗng cứng đờ.

“Vậy, anh có định cho cô ấy biết?”, Đình Hạo thăm dò, “Tình cảm của anh đối với Bách Thảo, anh định không cho cô ấy biết sao?”

“Cô ấy chẳng cần biết gì hết”, ánh mắt Nhược Bạch vẫn tĩnh lặng, “Tôi là sư huynh của cô ấy, cũng là trợ giảng của cô ấy, Bách Thảo chỉ cần biết như vậy là đủ.”

“Quả nhiên anh không chịu nói”, Đình Hạo mỉm cười, “tiếc là tôi không giống anh, mặc dù vấn đề tài trợ chuyến đi cần bảo mật, nhưng rốt cuộc tôi vẫn là nhà tài trợ, hy vọng được giao lưu với đối tượng được tài trợ”.

“...”

Sắc mặt Nhược Bạch vẫn không đổi.

“Tối nào anh cũng tập thêm cho Bách Thảo phải không?”, lại bước đến bên cửa sổ, Đình Hạo cười sáng khoái, “Tối mai, lúc hai người tập, hy vọng cho tôi cơ hội thăm quan”.

“Cô ấy không thích anh.”

Cau mày, Nhược Bạch thản nhiên nói.

Như bị đâm một phát vào ngực, Đình Hạo miễn cưỡng duy trì nụ cười, tỏ vẻ không bận tâm:

“Ai nói thế? Bách Thảo mỗi lần nhìn thấy tôi đều rất vui”.

“Anh hiểu ý tôi”, Nhược Bạch nói.

“Ha ha!”, Đình Hạo xoa mũi cười, “Đằng nào anh cũng không định cho cô ấy biết tình cảm của anh, hà tất ngăn cản tôi? Cho dù là Sơ Nguyên, cùng lắm ta cạnh tranh công bằng”.

“Hy vọng anh không làm phiền cô ấy.”

Sắc đêm hắt vào phòng làm việc rộng thênh thang, Nhược Bạch người hơi gầy, dáng thẳng tắp vẫn chăm chú nhìn Đình Hạo: “Như anh nói, Bách Thảo là người bướng bỉnh, đã để tâm vào Sơ Nguyên rồi, sẽ không có bất cứ dao động nào nữa, bây giờ cô ấy sắp đi thi đấu, lại sắp thi đại học, sức lực có hạn”.

13. Chương 13

Sau khi Nhược Bạch ra về.

Đình Hạo đứng mãi bên cửa sổ, mỉm cười lắc đầu, thầm khâm phục những lời nói có sức sát thương của Nhược Bạch, nó quả khiến anh không biết làm gì.

Ba ngày sau.

Tại sân bay.

Do phải lên lớp, đồng đội không có ai ra tiễn. Bách Thảo đứng khỏi ghế, khoác ba lô, nhận vé máy bay từ tay Nhược Bạch rồi hai người chuẩn bị đi kiểm tra an toàn. Vừa ngừng đầu liền thấy Sơ Nguyên từ cổng số năm của sân bay đi vào.

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Mặc dù nụ cười của Sơ Nguyên vẫn ôn hòa nhưng do đi vội, trán anh lấm tấm mồ hôi. Bách Thảo ngây người, cô biết chiều nay anh phải trực ở bệnh viện, bởi tối qua anh đã nói với cô như vậy.

“Còn mấy thứ quên đưa cho em.”

Sơ Nguyên mỉm cười, đưa cho cô một chiếc hộp to, xoa đầu cô nói:

“Đây là một số loại thuốc thông dụng, bệnh trạng và cách dùng đều ghi rõ trong đó. Lần này thời gian ra nước ngoài khá lâu, thi đấu căng thẳng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nhưng anh mong số thuốc này không cần dùng đến.”

“Vâng.”

Bách Thảo đỏ mặt đón cái hộp rồi cho vào ba lô.

Ánh mặt trời chiếu qua mái vòm trong suốt của đại sảnh sân bay sáng choang. Nhìn khuôn mặt ửng hồng bối rối như con hươu nhỏ của cô, Sơ Nguyên thoáng thất, trong đầu tựa hồ có thứ gì bùng nổ, thoáng thất thần. Mặc dù tối qua đã gặp gỡ và dặn dò rất nhiều, nhưng hôm nay lúc ở bệnh viện lại muốn gặp cô, cho dù chỉ nhìn một lần.

“Hừm!”

Cau mày, Nhược Bạch khẽ ho.

Bách Thảo như sực tỉnh, má vẫn ửng hồng, ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên đứng trước mặt cũng bối rối như cô, khẽ nói:

“Cảm ơn Sơ Nguyên sư huynh.”

Có gì chất chứa trong lòng vỡ trào ra, Sơ Nguyên nhìn cô cười, lại nói với Nhược Bạch: “Nhược Bạch, tôi giao cô ấy cho cậu”.

Nhược Bạch yên lặng nửa giây, đáp:

“Vâng.”

Sơ Nguyên lại tiếp:

“Nhớ chăm sóc Bách Thảo.”

“Vâng.”

Nhược Bạch trả lời, sắc mặt bất động.

Nghe hai người đối đáp, mặt Bách Thảo càng đỏ, không dám ngẩng đầu. Mặc dù Nhược Bạch sư huynh biết quan hệ giữa cô và Sơ Nguyên sư huynh, nhưng kiểu đối đáp như vậy khiến cô chỉ muốn có một kẻ hờ để chui xuống đất.

“Cũng nhớ chăm sóc bản thân, Nhược Bạch.”

Ánh mắt dừng lại trên chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây lông lánh của Bách Thảo, Sơ Nguyên nín thở dài.

Cảm thấy ẩn ý của Sơ Nguyên qua những câu dặn dò đó, Bách Thảo hoảng hốt, vội ngẩng đầu hỏi:

“Nhược Bạch sư huynh bị...”

“Sơ Nguyên, hôm nay anh nói nhiều quá”, Nhược Bạch thần nhiên nói rồi đón hành lý trong tay Bách Thảo, “Đi thôi, bắt đầu kiểm tra an toàn rồi”.

Đại sảnh mái vòm rộng thênh thang.

Đứng giữa những hành khách qua lại, mắt nhìn theo bóng Bách Thảo và Nhược Bạch mỗi lúc một xa, dần dần khuất hẳn phía sau cửa kiểm tra an toàn. Nỗi bất an mơ hồ lại xâm chiếm lòng anh, Sơ Nguyên không thể nói rõ vì sao. Anh đứng yên rất lâu, mãi đến khi bắt gặp vài ánh mắt liếc nhìn của hành khách xung quanh.

“Nặng thế, đừng những thứ gì vậy?”

Qua cửa kiểm tra an toàn, hai người đi về phía cửa số bốn, Nhược Bạch thấy túi xách của Bách Thảo nặng trĩu.

“Nặng lắm hả?”

Bách Thảo vội vàng định lấy cái túi, nhưng Nhược Bạch ngăn lại, cô ngần ngại gãi đầu, nói: “Em mang rất nhiều sách.”

“Sách?”

“Vâng”, Bách Thảo gật đầu, Em mang hầu hết sách giáo khoa, lúc không thi đấu sẽ tranh thủ ôn tập”.

Nhược Bạch ngây người, nắm chắc quai túi.

“Không.... không nên sao?”

Không thấy trả lời, Bách thảo ngẩng đầu nhìn anh, hơi lo lắng. Nhược Bạch lặng lẽ đi bên cô, lát sau lên tiến:

“Cảm ơn em, Bách Thảo.”

“Gì ạ?”

Bách Thảo luống cuống, tại sao Nhược Bạch sư huynh lại cảm ơn cô?

“Mỗi câu tôi nói em đều ghi nhớ, đúng không?”, Nhược Bạch thông thả nói, nỗi xao động trong lòng không thể hiện lên mặt. Anh sợ cô bỏ lỡ bài học, cô đã mang hết sách đi để tự học, mỗi câu của anh, cô đều tâm niệm lắng nghe, tâm niệm làm theo.

“Vâng.”

Bách Thảo gật đầu.

“Vậy thì, những trận đấu sắp tới nhất định phải đánh thật tốt.”

Sánh vai cô đi về phía cửa vào, qua cửa kính trong suốt Nhược Bạch nhìn đường băng bên ngoài. Dưới mặt trời từng chiếc máy bay sáng choang đậu trên đó đang chờ cất cánh.

“Vâng!”

Cũng nhìn về phía đường băng, Bách Thảo trả lời lớn!

Máy bay từ từ dừng bánh ở sân bay Tokyo.

Khách sạn Nhược Bạch đăng kí không lớn, nhưng rất sạch sẽ và yên tĩnh, cách địa điểm thi đấu chỉ có hai trạm xe buýt. Sắp xếp xong hành lý, Nhược Bạch bảo cô nghỉ ngơi, mình anh đến gặp ban tổ chức để làm các thủ tục liên quan.

Bách Thảo sắp xếp hành lý xong xuôi.

Lại theo thói quen lau thật sạch căn phòng của hai người một lượt, xong xuôi, thở một hơi, ngồi khoanh chân trên chiếu ngắm nghía căn phòng.

Hình như là một gian hai phòng.

Phòng của cô và Nhược Bạch chỉ ngăn cách bởi tấm cửa kéo bằng giấy, kéo cửa lại là thành không gian riêng biệt, kéo ra là lại có thể nói chuyện với nhau. Nghĩ đến buổi tối lúc đi ngủ, Nhược Bạch sư huynh sẽ ngủ ở phía bên kia cánh cửa, tìm Bách Thảo đột nhiên nhảy loạn.

Ra sức lắc đầu.

Xua đi những ý nghĩ linh tinh, cô dứt khoát đứng dậy, đi chân trần trên chiếc chiếu trúc, luyện vài bài tập cơ bản, đến khi người vã mồ hôi mới quên hết mấy ý nghĩ đó.

“Ngày mai là lễ khai mạc và trận đấu đầu tiên, ngày kia mới đến lượt em thi đấu.”

Trong một quán ăn Nhật Bản, Nhược Bạch gọi hai bát mì Udon, vừa nhìn cô cúi đầu ăn mì vừa chia ra tờ lịch thi đấu và tư liệu về các tuyển thủ, nói:

“Đây là danh sách đối thủ của em, có người em từng giao đấu.”

“A.”

Nuốt vội miếng mì, Bách Thảo cầm tư liệu anh đưa, vừa nhìn thấy cái tên Ginjiyuri Katou đã ngây người, bởi vì theo danh sách phân nhóm này, cô sẽ gặp Katou trong vòng đấu đầu tiên.

Có điều cô không sợ Katou.

Thầm nhớ lại trận giao đấu với Katou cách đây chưa lâu...

“Không được chủ quan.”

Nhìn về mặt Bách Thảo, Nhược Bạch cau mày.

“Giao đấu trong tiết mục giải trí khác với thi đấu thực sự. Hơn nữa, lần này Katou thi đấu trên sân nhà, khán giả Nhật Bản đều mong cô ta chiến thắng.”

“...Vâng.”

Thoáng ngây người, Bách Thảo xấu hổ cúi đầu, ánh mắt lại dừng trên bảng danh sách phân nhóm, lại nhìn thấy cái tên vô cùng quen thuộc, kinh ngạc há miệng:

“Kim Mẫn Châu?”

Ba chữ Kim Mẫn Châu rành rành trên bảng danh sách, cô vẫn nghi ngờ mình nhìn nhầm, thậm chí, Kim Mẫn hâu hình như vẫn chưa đủ tuổi tham gia thi đấu chính thức.

“Đúng, có Kim Mẫn Châu.”

Bát mì Udon trước mặt vẫn chưa động đũa, Nhược Bạch lặng lẽ gấp những miếng thịt bên trên bỏ sang bát Bách Thảo, nói:

“Theo tư liệu do ban tổ chức cung cấp, Kim Mẫn Châu vừa qua sinh nhật nên đủ điều kiện tham gia, đây là tuyển thủ nhỏ tuổi nhất cuộc thi này.”

“Huynh ăn nhiều một chút!”

Nhìn thấy mấy miếng thịt Nhược Bạch sư huynh gấp cho, Bách Thảo hơi cuống, đột nhiên quên hẳn Kim Mẫn Châu, lại gấp trả vào bát anh, nói:

“Huynh chẳng chịu ăn gì cả.”

“Tôi không đói, không muốn ăn.”, Nhược Bạch lại gấp vào bát cô, “Mấy ngày tới em phải thi đấu, nên ăn nhiều thịt”.

“Tại sao huynh không muốn ăn?”

Bách thảo lo lắng hỏi, suất ăn trên máy bay anh đã ăn rất ít, thỉnh thoảng lại ho khan.

“Mấy hôm trước ăn hơi nhiều”, Nhược Bạch nói.

“Chưa bao giờ thấy huynh ăn nhiều.”

Bách Thảo càng lo, những ngày qua, ngoài lúc đi học ở trường, cô hầu như đầu ăn cùng anh, thấy anh càng ngày ăn càng ít.

”Nhược Bạch sư huynh, có phải huynh bị ốm không?”

Bỗng dưng thấy lo, Bách Thảo không kìm được, giơ tay sờ trán Nhược Bạch. Nhược Bạch vô thức muốn tránh, nhìn thấy ánh mắt lo âu của Bách Thảo, cuối cùng để cho cô sờ trán mình.

Trán anh nóng hơn bình thường một chút.

Nhưng chưa đến mức sốt.

Bách Thảo thở phào, rồi lại ngầy người nhìn anh, nói:

“VẬY, HAY LÀ HUYNH KHÔNG THÍCH MÌ UDON NÊN KHÔNG MUỐN ĂN? HUYNH MUỐN ĂN GÌ, ĐỂ EM ĐI MUA!”

Nói xong, mắt cô sáng lên.

“CHUYẾN ĐI NÀY SƠ NGUYÊN SƯ HUYNH CHO EM VAY ÍT DOLA MANG THEO! NHƯỢC BẠCH SƯ HUYNH, HUYNH MUỐN ĂN GÌ CỨ NÓI, HUYNH NHÌN NÀY...”

Vui vẻ rút ra một tờ hai mươi đô la, mắt Bách Thảo nhìn anh vẻ chờ đợi.

“MÌ UDON RẤT NGON.”

Cúi đầu, Nhược Bạch dùng đũa gấp mấy sợi mì đưa lên miệng, thong thả nhai, vừa nhìn vào đôi mắt cô chợt bình yên trở lại như vừa trút gánh nặng:

“CÓ ĐIỀU KHÔNG THÍCH ĂN THỊT VÀ HẢI SẢN TRONG ĐÓ, EM CÓ THỂ ĂN GIÚP TÔI KHÔNG?”

“HUYNH KHÔNG THÍCH ĂN THẬT CHỨ?”

Nửa tin nửa ngờ, Bách Thảo rụt rè hỏi. Bao lần, Nhược Bạch sư huynh mượn cớ không thích đồ ngọt, không thích đồ uống, đem tất cả những thứ ngon đưa cho cô.

“ĐÚNG.”

Nhìn cô cuối cùng cũng ngáp ngừng ăn hết chỗ thịt đó, mắt Nhược Bạch vui vui, dường như đã thấy yên tâm hơn.

Trong nước.

Tra trên mạng danh sách tuyển thủ tham dự cuộc thi Taekwondo quốc tế ở Tokyo, trong quán cafe internet, Hiếu Huỳnh sung sướng vô cùng, la Diệc Phong đang ngủ gật bên cạnh, ép anh xem bảng danh sách, ngón tay run run chỉ:

“NHÌN NÀY! NHÌN NÀY! HA HA HA! EM CÒN TƯƠNG CUỘC THI QUỐC TẾ LỚN SẼ ĐÁNG SỢ THỂ NÀO, KẾT QUẢ, VẪN LÀ ĐỐI THỦ CŨ, GINJIYURI KATOU VÀ KIM MẮN CHÂU!”

“HA HA HA!”

Hiếu Huỳnh sung sướng không thể kiềm chế, dường như đã nhìn thấy chiếc cup vàng lóng lánh trong tay Bách Thảo!

“KATOU ĐÃ THẤT BẠI DƯỚI TAY BÁCH THẢO! KIM MẮN CHÂU THÌ KHỎI NÓI, ĐÁNH TRẬN NÀO THUA TRẬN ẤY! HA HA HA, HAI NGƯỜI BẠN HỌTHAM GIA CÓ PHẢI LÀ GIÚP BÁCH THẢO ĐOẠT GIẢI QUÁN QUÂN KHÔNG! HA HA HA HA...”

Trong quán cafe, ánh mắt mọi người đều liếc lại, Diệc Phong gờ tay cốc vào đầu cô, lừ mắt nói:

“ÌM ĐI!”

Hiếu Huỳnh đau nhăn mặt, ôm đầu kêu:

“HỪ, TẠI ANH GHEN CHỨ GÌ, GHEN VÌ BÁCH THẢO SẮP ĐOẠT QUÁN QUÂN THẾ GIỚI ĐẾN NƠI, CÒN ANH CHƯA BAO GIỜ ĐƯỢC THÒ CHÂN VÀO ĐẦU TRƯỜNG QUỐC TẾ, ĐÚNG KHÔNG?”

“CÔ ĐÃ THÒ ĐƯỢC CHÂN RỒI HẢ?”

Thấy lại sắp bị đánh, Hiếu Huỳnh lập tức cười nịnh. Đến khi thấy Diệc Phong bắt đầu ngáp, mới phần khởi nói tiếp:

“NÀY, CÓ PHẢI THÂM TÂM ANH CŨNG CẢM THẤY BÁCH THẢO NHẤT ĐỊNH ĐOẠT GIẢI QUÁN QUÂN?”

“MONG LÀ THẾ.”

Diệc Phong nằm bò trên mặt bàn bắt đầu ngủ. Vừa ăn xong cơm trưa, đang định chớp mắt thì bị Hiếu Huỳnh kéo ra đẩy.

“Sao anh không vui?”, Hiểu Huỳnh dẫu môi, “Hay là anh cho rằng Bách Thảo chưa chắc thắng?”

“Ừ.”

Diệp Phong uể oải nhắm mắt.

“Tại sao? Tại sao chứ?”, Hiểu Huỳnh cuống lên.

“Thi đấu ở Nhật.”

“Ở Nhật thì sao? Chẳng lẽ Bách Thảo ngồi mấy giờ máy bay thì thể lực sụt giảm, hay là lo lắng quá khiến tinh thần giảm đi? Xi, em không tin!”

“Khi Bách Thảo thi đấu với Katou, lúc cô ta tấn công khán giả sẽ ầm ầm cổ vũ, còn lúc Bách Thảo tấn công, chỉ có im lặng, thậm chí là tiếng la ó. Bầu không khí như vậy, ai biết Bách Thảo có chịu đựng được không.”

14. Chương 14

“Ôi!”

Hiểu Huỳnh ngây ra, lát sau mắt ươn ướt, than thở:

“Vì thế, lẽ ra em nên đi cùng Bách Thảo mới phải, em có thể cổ vũ Bách Thảo, cho dù đấu trường người đông thế nào, tiếng cổ vũ của em nhất định Bách Thảo nghe thấy.”

Diệp Phong nhìn cô một cái, chuyển chủ đề:

“Lại nữa, nhìn danh sách bảng đấu này, vòng đầu tiên Katou gặp Bách Thảo. Mặc dù Bách thảo từng thắng cô ta một lần nhưng rốt cuộc đó là thi đấu thương mại, Katou vận dụng thực lực bao nhiêu vẫn chưa thể biết”.

“Hừ, mới thấy thế đã nản, vậy khác nào tự mình dọa mình!”, Hiểu Huỳnh bất bình nói, “Trận đấu đó, Bách Thảo và Katou đánh chớp nhoáng, Bách Thảo thắng áp đảo, bất luận Katou còn giấu bao nhiêu thực lực, đều không phải là đối thủ của Bách Thảo”.

“Nếu Bách Thảo cũng như cô, khinh địch như vậy thì thất bại là chắc.”

“Phù phù phù! Phui phui cái mồm anh!”

Hiểu Huỳnh lao đến căn vặn Diệp Phong, bắt anh nói lại câu đó, giằng co hồi lâu, hiểu Huỳnh mới lệnh cho anh tiếp tục phân tích tình hình.

“Còn Kim Mẫn Châu...”

Nghe thấy ba chữ “Kim Mẫn Châu” mắt Hiểu Huỳnh lập tức lóe sáng, ngắt lời Diệp Phong:

“Ha ha, đúng, Kim Mẫn Châu! Em chưa bao giờ thích Kim Mẫn Châu đến thế, cô ta tham dự là để giúp Bách Thảo! Bách Thảo thi đấu với ai chưa hẳn có thể thắng trăm phần trăm, nhưng đấu với Kim Mẫn Châu thì cầm chắc phần thắng! Đấu với Kim Mẫn Châu nhiều lần như thế, Bách Thảo quá hiểu cô ta. Ánh mắt Kim Mẫn Châu vừa động, Bách Thảo đã biết cô ta đang nghĩ gì!”

“Kim Mẫn châu cũng thế”, Diệp Phong ngập, “Kim Mẫn Châu cũng quá hiểu Bách Thảo, nét mặt Bách Thảo vừa động, cô ta cũng đoán trúng chín phần.”

“Hừ, sao có thể, Kim Mẫn Châu rất ngốc”, Hiểu Huỳnh bật cười.

“...”

Lờ mắt với Hiểu Huỳnh, Diệp Phong lắc đầu, không thèm tranh luận nữa.

“Ấy.”

Lát sau, nụ cười trên mặt Hiểu Huỳnh dần tắt lịm, cô chau mày nói:

“Anh nói cũng có lí, con bé Kim Mẫn Châu đó, mỗi lần đấu với Bách Thảo đều tiến bộ nhanh kinh khủng, lại hiểu Bách Thảo như vậy...”

“Lại còn Katou...”

Hiểu Huỳnh nhăn nhó.

“Katou có đủ ưu thế, thiên thời địa lợi nhân hòa, Bách Thảo lần đầu thi đấu ở nước ngoài, chẳng có chút kinh nghiệm nào, ngộ nhỡ thua Katou, bị loại ngay từ vòng đầu. Nếu Bách Thảo quả thực bị loại, không biết Đình Nghi vui thế nào! Ái chà, trong danh sách thi đấu còn rất nhiều tên tuổi chưa từng chạm trán nhau, vả lại đều là những gương mặt lão luyện trên đấu trường...”

“Diệp Phong, anh nói đi, Bách Thảo có thể đoạt giải quán quân không?”, nói mãi, Hiểu Huỳnh bắt đầu bị quan.

“Đành hi vọng thôi.”

Diệp Phong thở dài, anh mong Bách Thảo đoạt chức quán quân, hy vọng tâm huyết của Nhược Bạch không uổng phí.

“Ừ! chúng ta cùng cầu nguyện cho Bách Thảo! Hiểu Huỳnh nghiêm trang chấp tay, thành tâm lẩm nhẩm cầu nguyện, “Thần phật, xin người phù hộ cho Bách Thảo, nhất định phải phù hộ cho Bách Thảo giành được chức quán quân! Tốt nhất là có thể xuất sắc giành được chức quán quân, khiến thiên hạ giật mình, khiến mọi người đều biết Bách Thảo mạnh nhất, uy phong nhất...”

Tại Nhật Bản.

Vô số đèn trên vòm cung thể thao chiếu xuống.

Vô đài sáng chói.

Trận đấu chính thức đầu tiên sẽ diễn ra ngay sau lễ khai mạc, Gunjiyuri Katou đại diện cho các tuyển thủ lên phát biểu. Đứng trên bục cao, giữa một biển hoa, Ginjiyuri Katou trong bộ võ phục trắng muốt, thanh thoát xinh đẹp, âm sắc thanh nhẹ nhưng kiên định rõ ràng.

Ánh đèn flash chiếu vào cô sáng chói như biển sao.

Đứng giữa các tuyển thủ trên sân, Bách Thảo lặng lẽ nhìn Katou trên bục. Hôm qua cô mới biết, thì ra Katou ở Nhật Bản cũng giống như Đình Nghi ở Trung Quốc, đều như minh tinh. Katou xuất thân từ gia đình có tiếng trong chính giới Nhật Bản, nhưng lại lựa chọn con đường trở thành tuyển thủ Taekwondo, từ ngày gia nhập giới Taekwondo, thành tích vô cùng xuất sắc, lại từng đóng phim và là thần tượng của người dân Nhật Bản.

Mặc dù trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới cuối cùng G.Katou cũng thất bại. Nhưng sau khi về nước, cô đã lấy lại tinh thần, đoạt thêm mấy chức quán quân trong nước, được người Nhật khâm phục và ca ngợi là tuyển thủ có đầu trí kiên định nhất.

Tối qua, sau khi kết thúc luyện tập, cô và Nhược Bạch đi dạo bên ngoài khách sạn. Ở những quầy báo trên đường, cơ hồ mỗi tờ báo đều có một trang viết về cuộc đấu Taekwondo quốc tế sắp bắt đầu, trong đó ảnh của G. Katou luôn ở vị trí nổi bật nhất.

Có thể thấy, trong thi đấu sự xuất hiện của Katou thu hút nhiều nhất sự quan tâm của dư luận. Do là đối thủ của G.Katou, Bách Thảo kinh ngạc nhận ra, tên mình cũng xuất hiện trong những bài viết đó.

Có một bài trả lời phỏng vấn của G. Katou, khi nhắc lại trận thua trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới. Katou nói, trận đó trạng thái thi đấu của cô không tốt, cũng có ý coi thường đối thủ, lần này nghe nói vị tuyển thủ Trung Quốc chiến thắng cô cũng đến tham gia, cô đã chuẩn bị tốt để sẵn sàng ứng chiến, không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Liệu cô có thể đoạt giải quán quân? Trong bài phỏng vấn, phóng viên cũng đặt câu hỏi cho G.Katou như vậy, trong ảnh Katou dịu dàng mỉm cười, trả lời, tôi sẽ dốc hết sức.

Trên bục, G.Katou đã phát biểu xong.

Lại qua mấy thủ tục nữa.

Lễ khai mạc kết thúc, trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu.

Ánh đèn từ trên vòm cung thể thao tỏa xuống sáng trắng. Từ vị trí quan sát mà ban tổ chức dành riêng cho tuyển thủ, ngồi bên cạnh Nhược Bạch, Bách Thảo tập trung tinh thần quan sát trận đấu vòng loại đang diễn ra. cô phát hiện, khác với thi đấu dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, tinh thần các tuyển thủ tham gia đều hết sức ổn định, kinh nghiệm cũng vô cùng phong phú, cơ bản đều áp dụng chiến thuật phòng thủ phản kích.

Đột nhiên, một phía cung thể thao ào lên, khán giả cũng nhốn nháo.

Bách Thảo nhìn ra.

Thì ra G. Katou xuất hiện ở đó, mấy phóng viên vây quanh cô, phỏng vấn và chụp ảnh, khán giả trên khán đài cũng tới tập trung di động chụp ảnh. do khoảng cách khá xa, cô không nghe thấy phóng viên nói gì, chỉ có thể qua khe hở giữa những cái đầu lơ nhố nhìn thấy nụ cười tươi trẻ của G.Katou dưới ánh đèn flash loang loáng.

Sau đó, ở một phía khác của cung thể thao.

Lại một trận ào lên.

Bách Thảo cũng nhìn ra, thấy Kim Mẫn Châu.

Trong lễ khai mạc vừa rồi, mãi không thấy Kim Mẫn Châu, bây giờ mới xuất hiện. Đi giữa ba phóng viên Hàn Quốc, phía sau là chàng trai da đen Mân Thắng Hạo, Kim Mẫn Châu vẫn dáng ngang tàng kiêu ngạo.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc, Bách Thảo không nén nổi bật cười, lòng cũng thấy vui vì lại được giao đấu với Kim Mẫn Châu một lần nữa.

“Khụ!Khụ!”

Hai tiếng ho nhẹ, sắc mặt Nhược Bạch hơi tái. Bách Thảo giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn anh, Nhược Bạch cau mày, lạnh lùng nói:

“Tập trung quan sát trận đấu.”

“... Vâng.”

Nhận ra sự phân tâm của mình vừa rồi. Bách Thảo xấu hổ, mắt lại chăm chú nhìn lên sàn thi đấu.

Trận đấu vòng loại tiếp theo có tuyển thủ Nhật Bản sân, tuyển thủ vừa xuất hiện, khán giả đã vỗ tay rầm rầm, tiếng hoan hô như sóng dậy lên từng đợt, bầu không khí đó khiến Bách Thảo hơi sững người.

“Không khí thi đấu thế này có thể quen không?”

Nhìn tuyển thủ người Nhật bước ra sàn đấu, Nhược Bạch thản nhiên hỏi.

“... Vâng.”

Bị áp đảo bởi tiếng hoan hô và cổ vũ, tuyển thủ Thái Lan hình như hơi mất tinh thần nên dần bị tuyển thủ Nhật khống chế tiết tấu. Tuyển thủ Nhật Bản hét một tiếng, một chân đá thẳng trúng ngực tuyển thủ Thái Lan. Trong tiếng hoan hô như sóng dậy trong cung thể thao, Bách Thảo cắn môi trả lời:

“Em sẽ quen.”

“Ngày mai em thi đấu với Katou, tinh thần của khán giả Nhật sẽ càng kích động”, sắc mặt không đổi, Nhược Bạch nói với cô, “Em nhất định phải chuẩn bị tâm lý”.

“Vâng.”

Bách Thảo lặng lẽ trả lời.

“Thích, Bách, Thảo!”

Bên cạnh lối đi ở vị trí dành cho tuyên thủ, một giọng đầy khiêu khích quen thuộc vang lên, bóng người đó dừng lại bên ghế của Bách Thảo, không cần nhìn cô cũng biết chắc chắn là...

Kim Mẫn Châu.

“Cộc...”

Cây thước trong tay gõ vào gáy Kim Mẫn Châu, Mân Thắng Hạo nghiêm mặt dùng tiếng Hàn ra lệnh cho Kim Mẫn Châu:

“Nói lại!”

Kim Mẫn Châu cúi đầu nhìn anh ta, lại lờ mắt nhìn Bách Thảo, khuôn mặt cố kìm nén, vừa đỏ tía vừa sa sầm. lát sau, trước mặt các tuyên thủ đang ngồi xem xung quanh, Kim mới miễn cưỡng cúi người, miễn cưỡng nói:

“... Chào Bách Thảo tiền bối!”

“Chào!”

Bách Thảo cũng lập tức đứng dậy cúi chào đáp lễ. Mới mấy tháng không gặp, Kim Mẫn Châu đã cao lên trông thấy, da thịt rắn chắc, thảo nào có thể tham gia thi đấu cùng hạng cân với cô.

“Hừ!”, mặt lại hơi vênh, không nhìn Bách Thảo, Kim Mẫn Châu nhìn vào nhà thi đấu, giọng kiêu căng nói, “Bách Thảo tiền bối, vì cô...nên tôi mới...tham gia...cuộc thi này! Cô không được thua...nhất định phải vào...chung kết, sao đó...trong ...trận chung kết, tôi...sẽ đánh bại cô!”

Bách Thảo ngó ra.

Yên lặng một giây, Bách thảo hỏi lại:

“Nếu cô không vào được chung kết thì sao?”

“Cái gì?! Cô nói cái gì?!” cơn giận bùng lên, Kim Mẫn Châu như con báo bị kích nộ xông về phía cô, “Cô dám...bảo tôi...không...vào được...chung kết...cô...”.

“Cộc!”

Cây thước của Mân Thắng Hạo lại gõ vào đầu Kim, sau đó anh bẻ tay cô ra phía sau giống như trói gà, tóm gáy áo lôi Kim Mẫn Châu lại, lờ mắt ra lệnh cho Kim Mẫn Châu, sau đó bối rối nói với Bách Thảo:

“Thất lễ, tôi sẽ dạy bảo cô ấy.”

Nhìn bóng Mân Thắng Hạo và Kim Mẫn Châu đang cố vùng khỏi tay anh ta, Bách Thảo cảm thấy buồn cười, không biết từ lúc nào cô bắt đầu thấy muốn trêu chọc cô ta.

“Cứ giữ trạng thái thoải mái như vậy.”

Môi hơi nhếch, nét mặt vui vui, Nhược Bạch lơ đãng nói:

”Tin là trận đấu ngày mai nhất định có thể đánh tốt!”

15. Chương 15

Đêm.

Tại một khách sạn cao cấp ở Nhật Bản. Võ phục ướt đẫm, Kim Mẫn Châu hét một tiếng, đá vào tấm bia trong tay Mân Thắng Hạo. Cô đã tập đúng ba giờ đồng hồ, gấp đôi lượng thời gian tập bình thường. Người đã

một phát run, nhưng sâu trong mắt Kim dường như vẫn có núi lửa đang phun trào, tiếp tục đá, đá hậu, đá chéo, phần nộ hét to đuổi theo đập thẳng vào tấm bia vẽ hình bàn chân trong tay Mân Thắng Hạo!

“Hãy...!”

Thân vọt lên với sức mạnh muốn đập nát tấm bia!

“Tĩnh tang.”

Tiếng chuông cửa bị ai đó ấn không đúng lúc.

Mân Thắng Hạo ra mở.

Trong một tiếng đồng hồ, nhân viên phục vụ khách sạn đã ba lần xuất hiện. Cô ta bước vào đưa mắt nhìn bộ sofa và bàn trà bị dẹp sang một bên, thấy Kim Mẫn Châu đứng trên khoảng trống giữa phòng khách đang bực bội nhìn mình, phục vụ e ngại nói:

“Rất xin lỗi, chúng tôi lại nhận được điện thoại phàn nàn của khách, bây giờ đã là mười một giờ đêm, khách đã đi ngủ, cần yên tĩnh. Cô xem, liệu có thể...”

“Mới mười một giờ đã ngủ, quá nực cười!”, Kim Mẫn Châu giận dữ hét, “Bảo bọn họ bịt tai lại!”

“Vâng, tôi biết rồi, chúng tôi sẽ yên lặng.”

Mân Thắng Hạo điềm tĩnh trả lời, tiễn cô phục vụ đi ra rồi đóng cửa lại.

“Mặc kệ bọn họ! Chúng ta tiếp tục!”

Xua tay, thở hai hơi, Kim Mẫn Châu chuẩn bị tập tiếp. Cô không tin, lần này cô lại thua Thích Bách Thảo!

“Mẫn Châu!”

Mân Thắng Hạo nhìn Kim Mẫn Châu mướt mồ hôi, hạ giọng nói:

“Cô quá căng thẳng.”

“Căng thẳng! Ha, tôi mà căng thẳng?”, như bị hạ nhục, hai mắt Kim trợn tròn, “Lần này nhất định tôi sẽ đánh bại Thích Bách Thảo! Tôi biết, lần này tôi nhất định có thể đánh bại cô ta!”

Mân Thắng Hạo gơ tay, nắm vai trái Kim Mẫn Châu, bóp mạnh.

“A...”

Kim Mẫn Châu đau kêu ré lên!

“Các cơ của cô đã căng đến mức rắn như thép, đòn ra chân cũng trở nên cứng nhắc”, Mân Thắng Hạo nghiêm giọng, “Chẳng lẽ cô không nhận ra!”

Bĩu môi, Kim Mẫn Châu hơi ủ rũ.

“Cô lo gì chứ?”, Mân Thắng Hạo hỏi thẳng, “Không chỉ bởi Thích Bách Thảo đúng không? Khi quyết định tham gia cuộc thi này, còn chưa biết Thích Bách Thảo cũng tham gia, cô đã bắt đầu căng thẳng, tại sao?”

Gió đêm nhẹ nhàng lay rèm cửa sổ.

Mồ hôi khô dần, người cũng mát hơn, Kim Mẫn Châu sững người, chán nản ngồi phịch xuống nền, nói: “Tôi hơi sợ.”

“Sợ gì?”

“...” Mím môi, sắc mặt nhợt nhạt, Kim Mẫn Châu uể oải lắc đầu: “Chỉ là sợ thôi, Mân Thắng Hạo sư huynh, lần đầu tiên huynh ra nước ngoài thi đấu, có thấy sợ không?”

“Không.”

Đáp gọn một tiếng, Mân Thắng Hạo nghĩ đến trận thi đấu quốc tế đầu tiên của mình năm năm trước. Lúc đó đối thủ là Phương Đình Hạo đang làm mưa làm gió trên võ đài, nhẹ nhàng ẵm giải quán quân lần đó, còn mình bị thua ở trận bán kết, không có cơ hội giao đấu với Phương Đình Hạo.

“Tại sao không sợ?”

Kim Mẫn Châu ngạc nhiên.

“Tôi mới gia nhập làng Taekwondo, không ai biết tôi là ai”, Mân Thắng Hạo thản nhiên nói, “Dù bị loại ngay từ vòng đầu, tôi cũng chẳng có gì đáng xấu hổ.”

“Sao lại không xấu hổ?”

Kim Mẫn Châu xúc động, nắm chặt hai tay, giọng cay cú:

“Nếu không đoạt được giải quán quân, nếu thất bại, thì quá nhục nhã! Là nỗi nhục vĩnh viễn không thể rửa được! Hoặc là không thi đấu, hoặc là nhất định phải đoạt giải quán quân!”

“Nếu vậy, mọi trận đấu nên chỉ có một người tham gia, bởi vì vĩnh viễn chỉ có một giải quán quân”, Mân Thắng Hạo trả lời.

Kim Mẫn Châu cau có lườm anh ta!

Ngực phập phồng thở gấp, nghiêng rằng, lát sau Kim Mẫn Châu vẫn giọng cay cú:

“Người khác có thể thua, nhưng tôi không thể! Mặc dù không ai nói ra, nhưng tôi biết, giới Taekwondo Hàn Quốc đều vẫn nhớ trận đấu của cha tôi! Năm xưa cha tôi là niềm hi vọng của toàn dân Hàn Quốc lại thất bại ở trận đầu tiên của vòng loại...trận ngày mai, cũng là trận đấu chính thức đầu tiên của tôi! Nếu tôi không giành được giải quán quân, nếu trong trận đầu tiên của vòng loại, tôi cũng...”

Nghiến răng kèn kẹt.

Kim Mẫn Châu đầu cúi gằm, không để Mân Thắng Hạo nhìn thấy mắt mình đỏ hoe! cô không muốn thất bại, cô muốn tỏa sáng ngay trận đầu, đứng trên bục cao nhất lĩnh giải quán quân. Cô phải để thiên hạ nhìn thấy, cô là con gái của Kim Nhất Sơn, là kẻ mạnh nhất, là một nhà vô địch bẩm sinh!

Gió đêm lay động rèm cửa sổ.

Mắt mở to, Bách Thảo vợ vẫn nhìn lên trần nhà. Ngày mai phải thi đấu rồi, buổi sáng là vòng loại, nếu có thể lọt vào Top mười sáu người đứng đầu là có thể vào vòng tiếp theo, thậm chí chung kết buổi chiều. Đây là lần đầu tiên cô tham gia giải quốc tế lớn như thế này, những trận trước đây đa số là thi đấu các cấp dành cho thanh thiếu niên, cấp thành phố, nhiều nhất là cấp tỉnh. Cuộc thi Hoa hậu Taekwondo là cuộc thi được quan tâm nhất cô từng tham gia.

Tâm trạng hơi lo lắng.

Nhưng cũng không quá căng thẳng.

Nhược Bạch sư huynh nói, phải chuẩn bị tốt tâm lý. Hãy coi trận đấu ngày mai là cuộc thách đấu giữa các võ quán ở Ngạn Dương. Dẫu tất cả khán giả đều hò reo cổ vũ cho “Đình Nghi” cũng phải tập trung toàn bộ tâm sức thi đấu thật tốt.

Vậy thì...

Chỉ cần coi nó là trận đấu bình thường là được.

Nhắm mắt, hít một hơi.

Bách Thảo khẽ trở mình, cố gắng để ngủ thật nhanh, nhanh chóng đưa cơ thể vào trạng thái tốt nhất, trận đấu ngày mai phải gặp Katou rồi.

“Khụ! Khụ!”

Đêm khuya, bên kia cánh cửa vọng đến tiếng ho khe khẽ của Nhược Bạch.

Từ từ ngồi dậy, trong bóng tối, Bách Thảo nhìn về phía cánh cửa giấy, lòng chợt se thắt. Bắt đầu từ sáng nay, khi xem trận đấu tiên vòng loại, Nhược Bạch đã bắt đầu ho. Buổi chiều luyện tập thông thường ở bãi đất trống ngoài phòng, Nhược Bạch càng ho dữ, hai tay cầm tấm bia cho cô có lúc thoáng run.

Cô thật sự rất lo.

Lo Nhược Bạch sư huynh bị ốm.

Mặc dù thân nhiệt anh không cao, nhưng có phải một số bệnh không biểu hiện bằng sốt? Nắm chặt một góc tấm chăn mỏng trên người, trong bóng tối, Bách Thảo bồn chồn nghe tiếng ho cố tìm từ bên kia cánh cửa, nhưng từng tiếng ho vẫn không tìm được, liên tiếp vọng sang.

“Nhược Bạch sư huynh...”

Quỳ trên chiếu trúc, Bách Thảo lo lắng giơ tay định kéo cánh cửa giấy.

“Tôi không sao.”

Ở phía bên kia, giọng Nhược Bạch hỗn hển vì cơn ho, sau đó không đợi cô kéo cửa, một tiếng “soạt” khe vang, từ bên kia anh đã khép chặt cánh cửa giấy.

“Nhược Bạch sư huynh!”

Âm thanh chùng xuống, Bách Thảo càng bất an, vội vàng đập tay vào cánh cửa giấy, gọi:

“Nhược Bạch sư huynh, em muốn sang xem huynh thế nào. Để em sang, được không?”

“Ngủ đi.”

Dường như cố hết sức nén cơn ho, giọng Nhược Bạch hơi nghẹn. Phía bên kia phát ra âm thanh lạo xao như tiếng người trở dậy trên chiếc chiếu trúc.

“Trong phòng hơi bí, tôi ra ngoài cho thoáng. Em ngủ đi, đừng đợi tôi.”

“Em...”

Bách Thảo cuống quýt, vội đứng lên.

“Không được đi theo!”

Trong bóng tối, giọng Nhược Bạch khàn đặc, lạnh băng, khiến Bách Thảo đứng sững tạ chỗ. Đêm tối chỉ nghe tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, tiếng bước chân xa dần rồi mất hẳn trên hành lang.

Kéo rèm cửa sổ.

Ánh trăng chiếu vào, Bách Thảo cắn chặt môi, ngơ ngác nhìn bóng người quen thuộc từ cửa chính bên dưới đi ra. Trên lối đi tĩnh mịch trong khách sạn, bóng Nhược Bạch thanh lạnh như thân cây tùng, gầy gò vô cùng. Từ cửa chính bên dưới, anh đi xa dần, bóng nghiêng nghiêng đổ dài dưới trăng.

Cô biết.

Nhược Bạch sư huynh sợ cô lo lắng.

Sợ tiếng ho của anh làm cô mất ngủ.

Nhược Bạch sư huynh muốn cô ngày mai thi đấu thật tốt.

Cô biết.

Cô biết hết. Nhưng...

Đêm khuya ở xứ lạ thể này, nhưng lại không dám trái lời anh, Bách Thảo nôn nao thấp thỏm, đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe! Vội chạy đến lục trong ba lô lấy ra chiếc điện thoại màu trắng, vội vàng ấn mã số khu vực quốc tế rồi nhấn số điện thoại của anh.

Kết nối rồi!

Trong màn đêm ngoài cửa sổ.

Thấp thoáng.

Tiếng nhạc chuông từ phía xa trên lối đi dưới lầu vọng đến...

”... Nguyện vì em
anh nguyện vì em
quên cả tên mình
vì một giây ở lại bên em...”

Nhạc chuông từng tiếng vang lên, nhưng không có người nhận, Bách Thảo cầm điện thoại vội trở lại bên cửa sổ để nhìn ra. Trên lối đi nhỏ yên tĩnh ngập sắc đêm, vẫn thấy bóng Nhược Bạch, anh đứng lại, cúi đầu nhìn điện thoại đang vang lên tiếng hát trong tay.

”...Nguyện vì em
anh nguyện vì em
lang thang tận cuối trời...”
Cuối cùng Nhược Bạch lặng lẽ nhấn nút.

Bách Thảo mừng quýnh.
Áp điện thoại vào tai, cô đứng bên cửa sổ vui vẻ khẽ gọi:

“Nhược Bạch sư huynh!”

“Tút...tút...tút”

Trong máy vang lên những tiếng tút tút tắt máy, lòng cô bỗng chùng xuống. Khi cô hoang mang nhìn về lối đi ngoài cửa sổ, bóng Nhược Bạch cơ hồ đã biến mất trong màn sương mù mờ ảo, chỉ còn lại mảnh trăng cong cong vàng nhạt trên nền trời đen thẫm.

Gió đêm lành lạnh lướt qua.

Bách Thảo thấp thỏm đứng rất lâu bên cửa sổ, thầm mong một giây sau sẽ thấy bóng Nhược Bạch quay về.

Đêm mỗi lúc càng khuya.

Gục đầu trên bệ cửa sổ, chốc chốc lại nhìn về cuối lối đi phía xa. Mí mắt nặng dần, đầu lúc lại đập vào khung cửa.

Màn đêm dần trắng.

So vai gục trên bệ cửa sổ, người hơi lạnh, cô ngủ chập chờn, thỉnh thoảng lại lắp bắp nói mơ.

Sáng sớm, cánh cửa giấy bị kéo nhẹ nhẹ.

Người thấm đẫm hơi sương, Nhược Bạch cau mày nhìn Bách Thảo co ro ngủ gật bên cửa sổ, nhẹ nhàng bế cô đặt lên tấm nệm trải trên chiếu trúc. Cẩn thận đắp chăn cho cô, anh ngồi bên cạnh, rất lâu không nở đánh thức, muốn để cô ngủ thêm lát nữa.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Trên gối, Bách Thảo cau mày, hàng mi rung rung.

Nhược Bạch đứng dậy, nhón chân bước đến cửa sổ, thận trọng định kéo rèm che bớt ánh nắng nhưng chợt nghe thấy phía sau có tiếng động, Bách Thảo ngồi bật dậy như lò xo!

“Nhược Bạch sư huynh!”

Giọng tràn trề vui mừng và mong đợi. Nhược Bạch quay người bắt gặp đôi mắt trong vắt rạng bừng niềm vui như ánh mặt trời ngoài cửa sổ!

“Nhược Bạch sư huynh, huynh... huynh về lúc nào thế?”

Giọng nói thoáng chút bất an, Bách Thảo lo lắng nhìn anh.

“Về rất sớm, từ tối qua.”

Nhược Bạch nói.

“A, về rất sớm ư?”, Bách Thảo ngẩn ra, “Tại sao em không biết nhỉ?”

“Em ngủ say quá”, lấy cho cô chậu nước rửa mặt, Nhược Bạch nói, “Tôi bế em từ cửa sổ lên nệm, em cũng không biết.”

Bách Thảo đỏ mặt.

Ngượng ngịu gãi đầu, miệng lúng búng:

“Vây...vây sao?”

Thở phào. Phù! cô rất sợ Nhược Bạch sư huynh suốt đêm không ngủ, như thể người rất mệt mỏi, nghĩ vậy, cô lại sốt ruột hỏi:

“Thế bây giờ huynh đã thấy dễ chịu hơn chưa?”

“Tối qua ngủ say, rất dễ chịu”, Nhược Bạch giọng thản nhiên như không, “...cũng không ho nữa.”

Đúng thật!

Nãy giờ không thấy Nhược Bạch sư huynh ho tiếng nào, lòng rộn vui, Bách Thảo ngẩng ra nhìn anh không nói được gì, rồi bỗng nở nụ cười thật tươi.

“Mau dậy thôi.”

Mắt ánh lên vẻ ảm áp, Nhược Bạch để khăn mặt bên cạnh chậu nước, bàn chải đã quệt sẵn kem đánh răng. Nhìn cô ngoan ngoãn chạy đến, nhanh nhẩu cúi đầu đánh răng, nhìn mái tóc hơi rối vừa ngủ dậy của cô, lòng anh ảm áp như có ngàn tia nắng, anh nói:

“Không vội lắm, vẫn còn sớm.”

Từ khách sạn, trước khi đi bộ đến nhà thi đấu, hai người đã ăn sáng ở một quán bên đường. Khi Nhược Bạch và Bách Thảo đến nơi, tuyển thủ các nước hầu như đã đến đông đủ.

Ánh đèn sáng rực nhà thi đấu.

“Katou...!”

“Katou...!”

Mặc dù Bách Thảo đã chuẩn bị tâm lý khá tốt, nhưng nhìn khán giả Nhật Bản khí thế bừng bừng ngồi chật khán đài, tay vẫy những lá cờ nhỏ, băng rôn cổ vũ vàng rực chằng khắp nơi vẫn khiến cô hơi sững người.

Trận khai mạc hôm qua, trên khán đài chỉ có khoảng tám phần khác giả. còn hôm nay mới chỉ là trận đấu vòng loại mà người xem đã đông như thế.

“Katou...!”

“Katou...!”

Các tuyển thủ còn chưa xuất hiện, tiếng cổ vũ đã âm vang đình tainhức óc!

“Đi thôi.”

Nhược Bạch nhẹ nhàng nói, như không nhìn thấy bầu không khí trước mặt. Bách Thảo bắt giác cũng thấy lòng nhẹ phần nào, theo Nhược Bạch tới phòng đợi dành cho tuyển thủ, thay võ phục, bắt đầu làm một số động tác khởi động ở một góc rộng trong phòng.

Khi G. Katou cùng huấn luyện viên đi vào, lập tức bị các fan hâm mộ và đám phóng viên người Nhật vây quanh. Các phóng viên chen nhau giơ micro, đặt hàng loạt câu hỏi về trận đấu. G.Katou chỉ cười không trả lời, huấn luyện viên của cô nghiêm mặt, cảnh báo phóng viên không được hỏi nhiều, gây áp lực cho cô.

16. Chương 16

Đột nhiên.

Bước chân G.Katou dừng lại.

Đám phóng viên không hiểu gì cũng đứng lại theo, sau đó bất giác nhìn theo ánh mắt cô. Ở đó có một cô gái tóc ngắn, đôi mắt đen lầy, vận bộ võ phục hơi cũ, trên tay áo bộ võ phục trắng thêu một lá cờ màu đỏ có năm ngôi sao nhỏ.

Cô gái đó đang khởi động.

Cặp chân dài như hươu ép thẳng tắp, cô gái từ từ cúi người, cả cơ thể tựa như dán vào cái chân duỗi thẳng trên nền.

“Xin chào, đã lâu không gặp.”

Khẽ nói với huấn luyện viên, G.Katou đi đến trước Bách Thảo cúi chào:

“Xin chào.”

Bách Thảo vội đứng lên đáp lễ.

Thấy thái độ tôn kính của G.Katou đối với cô, mấy phóng viên người Nhật phía sau thầm hỏi nhau lại lịch cô gái Trung Quốc kia. Cuối cùng có người nhận ra, đó là Thích Bách Thảo người Trung quốc đã chiến thắng G.Katou trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, cũng chính là đối thủ của G.Katou trong trận đấu hôm nay!

Các phóng viên ào lên.

Sau khi G. Katou vào phòng thay võ phục, một số phóng viên tản ra xung quanh tiếp tục chờ đợi, một số khác lại vây quanh Bách Thảo, bất chấp sự ngạc nhiên của cô, bầy tám cái micro chìa vào cô, hỏi như bắn súng liên thanh.

“Có phải ở Trung Quốc cô từng đánh bại Katou?”

“Sắp ra sàn đấu, cô có thấy căng thẳng không?”

“Lần trước cô đánh thắng Katou, lần này trận đấu diễn ra trên đất Nhật, cô nghĩ mình có khả năng chiến thắng Katou không?”

“Cô đánh giá Katou thế nào trong trận đấu ngày hôm nay...?”

Phóng viên Nhật Bản hỏi vừa nhanh vừa gấp, xung quanh rất ồn ào, nhưng Bách Thảo đứng giữa vòng vây, vẫn cố lắng nghe. Trước đây cô cũng được Nhược Bạch dạy một số câu tiếng Nhật giao tiếp đơn giản, mặc dù không hiểu hết lời của họ, nhưng cái tên Katou” không ngừng xuất hiện, cô cũng đoán là họ muốn hỏi về trận đấu sắp tới.

“Rất xin lỗi, cô ấy...”

Đứng chắn trước Bách Thảo, Nhược Bạch đang định từ chối phỏng vấn của phóng viên, đột nhiên phát hiện có mấy phóng viên trong nước cũng bước vào phòng đợi. Nhược Bạch quen họ, mấy người đó đưa mắt nhìn quanh, lập tức vui vẻ tiến về phía hai người!

“Bách Thảo...”

“Bách Thảo...”

Nhược Bạch và Bách Thảo nhìn nhau đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới thời gian trước, cả hai đã gặp họ. Biết họ là phóng viên của mấy tờ báo thể thao có tiếng, cả báo mạng và báo viết, không ngờ lại gặp họ ở đây.

“Bách Thảo, chúng tôi đến đây là vì cô!”

Mấy phóng viên Trung Quốc vui vẻ nói với Bách Thảo.

Vốn dĩ giải đấu Taekwondo quốc tế do Nhật Bản tổ chức không phải là sự kiện thi đấu quốc tế lớn nên cũng không quá thu hút sự chú ý ở trong nước. Nhưng thời gian vừa qua, Bách Thảo đã bất ngờ tỏa sáng, được rất nhiều người hâm mộ Taekwondo trong nước quan tâm. Khi biết lần này là cuộc thi đấu quốc tế đầu tiên của Bách Thảo, đối thủ trận đầu tiên của cô lại chính là G.Katou - thần tượng Taekwondo của toàn dân Nhật Bản từng bị cô đánh bại tại Trung Quốc, vậy là mấy tờ báo thể thao sau khi thương lượng đã quyết định cử phóng viên đến Nhật đưa tin về trận đấu.

“Sẽ được truyền trực tiếp trên mạng!”

Nghe các phóng viên Trung Quốc nói vậy, Bách Thảo ngây người.

“Đúng! Do đến đây quá vội, không kịp phát sóng trực tiếp trên ti vi, cho nên chúng tôi quyết định truyền trực tiếp qua mạng, để khán giả trên mạng có thể trực tiếp theo dõi trận đấu của cô!”

“...”

Đột nhiên căng thẳng, Bách Thảo ngẩng nhìn Nhược Bạch.

“Cảm ơn mọi người đã đến cổ vũ cho Bách Thảo”, Nhược Bạch khách khí nói với mấy phóng viên, “Bách Thảo nhất định cố gắng hết sức, bây giờ xin để cô ấy chút thời gian chuẩn bị.”

“Vâng, vâng, nhất định sẽ cổ vũ!”

“Bách Thảo, chúng tôi tin cô nhất định chiến thắng!”

Mấy phóng viên Trung Quốc động viên cô, rồi tản đi cùng với phóng viên người nhật. Vừa đến góc phòng đợi, một phóng viên Nhật hiếu kì hỏi đồng nghiệp Trung Quốc:

Có phải cô ấy là tuyển thủ rất lợi hại của quý quốc?”

“Đương nhiên! Cô ấy là tuyển thủ vô cùng xuất sắc, chưa từng thất bại trong bất cứ trận nào!”, đồng nghiệp Trung Quốc tự hào.

Nghe vậy, mấy phóng viên Nhật nhú mày, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Thời gian thi đấu đang đến gần.

“Hãy...!”

Lưng toát mồ hôi, Bách Thảo đá vào tấm bia chân trong tay Nhược Bạch! Truyền trực tiếp qua mạng? quá trình thi đấu của cô đều được truyền hình trực tiếp đi sao? tim đập loạn xạ, cơ thể từ trên không rơi xuống, Bách Thảo không nín nổi lại nhìn về phía mấy phóng viên trong nước đang ngồi ở góc phòng.

Thở dồn mấy hơi.

Nỗ lực kìm chế xáo động trong lòng, Bách Thảo ngẩng đầu, thấy Nhược Bạch chăm chú nhìn cô. Dù anh không nói gì, nhưng ánh mắt đó khiến cô bỗng thấy xấu hổ vô cùng.

“Em...”

Những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu khiến cô xấu hổ không dám nhìn anh.

“Dù không truyền trực tiếp, em cũng phải đánh bại Katou. có truyền trực tiếp, em càng phải đánh bại Katou”, nhìn cô, Nhược Bạch hạ giọng nói, “Em hiểu không?”

“Vâng!”

Người hơi run, Bách Thảo trả lời như phản xạ.

Các tuyển thủ tham gia thi đấu ngày hôm nay cũng lần lượt đến đầy đủ, ngẩng đầu nhìn thấy Kim Mẫn Châu vẫn dáng cao ngạo đã thay xong võ phục và bắt đầu khởi động. Không khí nóng dần, có tuyển thủ

trả lời phỏng vấn của phóng viên, có tuyển thủ tập khởi động. Thấy chỉ còn mười phút nữa là trận đấu bắt đầu, Nhược Bạch bảo Bách Thảo ngồi nghỉ.

Đưa cho cô cốc nước, anh ngồi bên cạnh khẽ nói:

“Thư giãn đi.”

Đồng hồ điện tử trong phòng đợi báo còn “chín phút ba mươi giây” nữa trận đấu bắt đầu.

Uống ực haingum nước, từng lọn tóc dính vào mặt, Bách Thảo dùng khăn lau khô, lấy tay chải lại mái tóc. Mặc dù không trang điểm, không xinh đẹp như G.Katou, nhưng cô vẫn muốn lúc truyền trực tiếp trông dễ coi một chút.

Ngón tay luồn trong tóc đột nhiên dừng lại...

Cô sững người.

Những ngón tay hơi cuống sờ lần nữa, lại lần nữa...

Mặt tái nhợt.

Cô đứng phắt dậy, xông về phía chiếc gương lớn duy nhất trong phòng nghỉ dành cho tuyển thủ!

Trong gương là cô gái hai má đỏ hồng, mắt kính hời hợt mở to, tay run run giơ ra, ngón tay lia tiếp tục lùng sục trên đầu, không có! Cô đứng trước gương, nghiêng người, xoay đầu tìm kiếm, không có! Sau gáy không có! Trên áo cũng không!

Không có thật rồi!

“Sao thế?!”

Chưa bao giờ thấy cô hốt hoảng như vậy, Nhược Bạch cau mày, chạy đến hỏi.

Sợ hãi tròn mắt nhìn anh, mặt Bách Thảo trắng bệch, không nói nên lời. Người hơi run, cô đột nhiên quay ngoắt vào phòng thay đồ, suýt va vào Kim Mẫn Châu vừa khởi động xong! Kim Mẫn Châu bực mình lẩm bẩm gì đó rồi cùng Mân Thắng Hạo đi ra khu vực tập kết.

Lúc ngang qua Nhược Bạch, Mân Thắng Hạo cung kính cúi chào.

Thời gian hiển thị trên bảng tại khu vực nghỉ giải lao của các tuyển thủ lúc này là “Bảy phút bốn mươi giây”.

Nhược Bạch sốt ruột đứng ở cửa phòng thay đồ.

Đến khi Bách Thảo đi ra, thời gian chỉ còn “sáu phút hai mươi giây”, đa số tuyển thủ đầu rời phòng nghỉ tiến vào khu vực chờ thi đấu. Nhược Bạch nghiêm mặt, đang định trách cô, lại thấy Bách Thảo mặt tái mét từ trong phòng lao ra, ngơ ngẩn như mất hồn, nhìn thấy anh, như chết đuối vớ được cọc, túm cánh tay anh, hoảng loạn kêu lên:

“Không thấy!”

“Không thấy cái gì?”

Cố kìm nổi bực tức, Nhược Bạch bình tĩnh hỏi.

“Chiếc kẹp tóc dâu tây! Chiếc kẹp tóc dâu tây của em!”, túm chặt cánh tay anh, Bách Thảo luống cuống, “...lúc rời khách sạn rõ ràng em đã cặp trên đầu, bây giờ lại không thấy! Nhất định là rơi ở đâu! Em vừa đến phòng thay đồ tìm không thấy! Ở phòng nghỉ cũng không thấy, có khi bị rơi lúc tập khởi động, hay là rơi ở chỗ nào!”

Nói rồi vội vàng cúi tìm!

Nhược Bạch xám mặt, nghiêm khắc nói:

“Mất thì mất! Mau đứng lên, phải ra sân rồi!”

Cả phòng nghỉ lúc này ngoài họ ra thì chỉ còn hai tuyển thủ.

Khi hai người đó đi ra, lúc ngang qua Bách Thảo thấy cô cuống quýt cúi tìm trên sàn nhà, họ đều liếc nhìn với ánh mắt ngạc nhiên.

Đồng hồ báo chỉ còn “bốn phút mười giây”.

“Đủ rồi!”

Cau mày , Nhược Bạch kéo Bách Thảo đứng dậy, xẵng giọng:

“Không tìm nữa! Bây giờ ra sân!”

“Nhưng... nhưng...”, trên nền phòng nghỉ sạch sẽ trống không, nhìn khắp lượt biết là không có bất kì vật gì, Bách Thảo rã rời tuyệt vọng, ngay tiếng nói của Nhược Bạch cũng biến thành những âm thanh ù ù như ở rất xa, “chiếc cặp râu tây của em... em không tìm thấy chiếc cặp râu tây của em... nhất định rơi ở đâu, lúc ra khỏi khách sạn rõ ràng em đã cặp trên đầu...”

“Chỉ là một cái cặp tóc!”, Nhược Bạch nổi cáu, “Mất thì mau cái khác!”

“Tất cả các trận đấu trước đây, em đều cài chiếc cặp đó!”

Lòng như lửa đốt, môi run run, rơm rớm nước mắt, Bách Thảo lẩm bẩm:

“Chiếc cặp tóc râu tây là vật may mắn của em, chỉ khi đeo nó em mới có thể giành chiến thắng, bây giờ mất rồi... em... em...”

“Nói vớ vẩn gì thế!”

Trong phòng nghỉ rộng thênh thang dành cho tuyển thủ chỉ còn lại hai người, thời gian bắt đầu thi đấu chỉ còn “hai phút mười lăm giây”. Nhìn Bách Thảo hẩn thờ như biến thành người khác, Nhược Bạch vừa bực vừa sốt ruột nói:

“Em quy mọi thắng lợi cho chiếc kẹp tóc đó! Có ai nhầm nhứ ngu ngốc hơn không?! Thích Bách Thảo, tôi lệnh cho em! Bây giờ ra sân, quên hẳn chiếc cặp đó đi!”

Túm tay.

Nhược Bạch kéo cô ra phía cửa.

Cách lần cửa.

Từ khu vực sàn đấu, tiếng nhạc rộn rã, tiếng thuyết minh gấp gáp, tiếng cổ vũ dồn dập, không khí náo nhiệt dậy lên như sóng!

“Ra đi!”

Xẵng giọng, Nhược Bạch mở cửa, gần như đẩy Bách Thảo hẩn thờ như khúc gỗ ra khu chờ cạnh sàn đấu!

Đèn trên sàn đấu sáng đến nhức mắt.

Tầm nhìn hơi mờ, chỉ thấy khán đài đen đặc người, cơ thể vẫn hơi run, Bách Thảo hít một hơi dài, cố gắng ép nước mắt vào trong.

Đúng, cô biết Nhược Bạch sư huynh nói đúng, không nên mê tín, mọi thắng lợi đạt được trước đây là do gian khổ luyện tập. chiếc cặp râu tây vị mất thì có sao, không tìm thấy cũng không sao.

Nhưng...

Cắn chặt môi cúi đầu, không có chiếc cặp đó, cô cảm thấy tóc trống trải, lòng cũng trống trơn... “Thích Bách Thảo liệu có thắng Katou?” Trong khu vực dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam vừa nhìn các tuyển thủ ra sân vừa hỏi đồng nghiệp Đới bên cạnh. “Có lẽ.” Phóng viên Đới là người của chuyên mục thể thao trên trang Wangdu, một trang báo mạng lớn nhất Trung Quốc, đang cúi đầu gõ bàn phím thoăn thoắt, tường thuật trực tiếp trận đấu này.

“Trận đấu giữa Bách Thảo và Katou lần trước tôi cũng có mặt ở sân”, phóng viên Lưu hứng thú nhớ lại, “Cô bé Bách Thảo có lối đánh rất quyết liệt, nhìn thật sướng mắt! Chẳng trách trong thời gian ngắn như vậy, ảnh hưởng đã vượt qua Đình Nghi. Anh biết không, từ khi Bách Thảo tham dự cuộc thi Hoa hậu Taekwondo

thế giới, báo chúng tôi nhận được vô số điện thoại và tin nhắn ủng hộ Bách Thảo, hy vọng Bách Thảo có thể đại diện quốc gia tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới”.

“Đúng, trang mạng của chúng tôi cũng vậy”, tay vẫn không ngừng gõ bàn phím, mắt nhìn màn hình nói, “Khí chất của Bách Thảo rất vượng, chonên sếp tổng mới đặc biệt phê chuẩn truyền trực tiếp qua mạng trận đấu hôm nay. Nhìn này, hiện giờ khán giả trong nước đang chờ xem trận đấu trực tiếp đã lên tới hàng triệu người!”

“Nhưng sao tôi cảm giác tinh thần Bách Thảo có gì đó không ổn!”

Phóng viên Dương phụ trách chuyên mục thể thao báo Tiên Phong xen vào câu chuyện của hai đồng nghiệp:

“Hình như hơi căng thẳng, mọi người nhìn xem, mặt tái nhợt, ngơ ngác. Đây là trận đấu ở nước ngoài đầu tiên của cô ấy, tôi thấy hai vị không nên quá lạc quan.”

Tiếng vỗ tay và tiếng cổ vũ chốc chốc lại ào lên.

Mặc dù chỉ là trận đấu vòng loại, nhưng không khí cổ vũ náo nhiệt giống như trận chung kết. Mười mấy chiếc camera chĩa vào sàn đấu ở những góc khác nhau, nệm đấu màu xanh, đường biên màu vàng, màn hình tinh thể lỏng hiển thị điểm số và thời gian, các trọng tài bắt đầu bước ra, không khí nóng dần từng phút!

Mặc dù đã cố kiềm chế.

Sau khi cùng các tuyển thủ đi một vòng quanh sàn đấu, cúi chào khán giả, trong khí thế sô sục của nhà thi đấu, Bách Thảo mặc áo bảo vệ màu đỏ đứng bên sàn đấu. Trong đầu một lần nữa thăm soát lại nhưng chỉ tiết sau khi ra khỏi khách sạn, cô khẳng định trước lúc xuất phát, mình đã cài chiếc cặp đó trên đầu, lại còn đứng trước gương chỉnh sửa lại cẩn thận nữa.

17. Chương 17

Sau đó đi ra.

Suốt dọc đường đi bộ cùng Nhược Bạch.

Chiếc cặp không thể tự rơi xuống.

A...

Lẽ nào...

Lúc ăn sáng trong hiệu ăn bên đường, khi ăn xong cô bê bát của mình và Nhược Bạch sư huynh vào quầy giao cho bà chủ, vừa quay người thì một thanh niên có vẻ rất vội va vào cô! Hình như có vật gì ở tay áo thanh niên đó mắc vào tóc cô, nhưng lúc đó túi da của cậu ta rơi xuống đất, cô vội nhặt giúp nên không để ý...

Nhất định là ở hiệu ăn đó!

Hoặc là sau khi bị mắc vào ống tay áo cậu thanh niên, chiếc cặp bị lỏng rồi rơi trên đường...

Nếu bay giờ đi tìm, có khi vẫn tìm được! Vừa nghĩ vậy, Bách Thảo vội ngẩng đầu, dưới ánh đèn của nhà thi đấu, vừa ngẩng đầu cô đã bắt gặp ánh mắt tức giận như tỏa hơi lạnh của Nhược Bạch sư huynh!

“Vẫn đang nghĩ về chiếc cặp?”

Giọng tức giận cố nén, Nhược Bạch khẽ nói.

“...Có lẽ bị rơi ở hiệu ăn!”, hai tay căng thẳng đan vào nhau, tâm trạng rối bời, chỉ là một cái kẹp tóc cô biết mình không nên, nhưng, “...Em em muốn đi...muốn đi...”. Trận đấu vòng lại đầu tiên của nam và nữ sẽ tiến hành đan xen, sau trận đấu của các tuyển thủ nam là đến lượt cô ra sân.

“Cô muốn đi tìm cái cặp?!”

“Em sẽ chạy rất nhanh! Từ hiệu ăn đó đến nhà thi đấu chỉ mất mười lăm phút vừa đi vừa về, sẽ không bị lỡ...”, nhìn ánh mắt Nhược Bạch sư huynh càng nghiêm khắc, lạnh như chích vào xương, giọng Bách Thảo nhỏ dần, không dám nói tiếp.

Chính lúc cô lo sợ nghĩ là Nhược Bạch sư huynh sẽ nổi trận lôi đình...

Nhược Bạch nhẫn nhịn nhắm mắt.

Các nam tuyển thủ đã lên sàn đấu, lại qua mấy giây, Nhược Bạch mở mắt, mặt lạnh tanh, “Rốt cuộc là vì sao? Tôi không tin chỉ vì nó là vật may mắn, mà dù nó là vật may mắn của cô, không có nó thì cô sẽ không thể thi đấu hả? Nói, rốt cuộc là vì sao?”

“...”

Bách Thảo đứng ngây.

“Nói!”

Sự lạnh lùng trong giọng nói của Nhược Bạch giống như giọt nước tràn ly, phá tan tuyến phòng thủ cuối cùng của cô. Luống cuống cúi đầu, nước mắt trào ra, rơi xuống mũi giày.

“Đó là...đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em...”

Hôm sinh nhật cô, khi mở ngăn tủ của mình trong phòng chứa đồ, dưới bộ võ phục trắng muốt, cô nhìn thấy chiếc kẹp tóc có gắn hình trái dâu tây, chính là chiếc cặp cô rất thích nhưng lại tiếc tiền không dám mua. Chiếc cặp có hình trái dâu đỏ ối lóng lánh như nước. Tấm bùa thiếp bên cạnh vẽ mấy trái dâu tây có nét chữ rất đẹp của Sơ Nguyên sư huynh chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Từ trước đến nay chưa có ai...

Ân cần quan tâm đến cô như vậy.

Chỉ là trong chợ đêm thoáng thấy cô thích chiếc cặp tóc đó, anh liền mua tặng cô. Mặc dù chiếc cặp giá trị chỉ có tám đồng, nhưng cô thích nó, còn thích hơn bộ võ phục có vẻ đắt tiền kia. Từ nhỏ đến giờ, cô tồn tại như một cây cỏ dại, đó là lần đầu tiên cô được người khác trân trọng, ân cần quan tâm.

Từ hôm đó.

Chiếc cặp chưa bao giờ rời tóc cô.

Nước mắt lặng lẽ rơi.

Lại một giọt thấm vào mũi giấy thấm trắng muốt, Bách Thảo đầu cúi gằm không dám khóc, cô biết mình không đúng, cô biết Nhược Bạch sư huynh đang giận nhưng...

“... Đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em.”

Trong nhà thi đấu sáng lóa ánh đèn, giữa tiếng hò reo đình tai của khán giả, giọng Bách Thảo rất nhẹ, yếu ớt và tội nghiệp.

Đó là chiếc cặp cô trân trọng nhất.

Chiếc kẹp tóc hình quả dâu tây.

‘Cô biết, thi đấu rất quan trọng, nhưng đó là chiếc kẹp tóc cô trân trọng nhất...’

“Sơ Nguyên tặng cô?”

Trong nhà thi đấu sáng chói, tiếng cổ vũ âm âm như sóng, nghe thấy câu trả lời của cô, cơ thể Nhược Bạch dần dần hóa đá. Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt cúi gằm tội nghiệp của cô, giọng rần đánh nhắc lại:

“Cô nói là của... ”Sơ Nguyên” tặng cô?”

Trên khán đài, tiếng hò reo đình tai như ốc, nhìn khuôn mặt cúi gằm đầm nước mắt của cô, quang cảnh náo nhiệt xung quanh như đột nhiên tĩnh lại, trong đầu vụt hiện một cảnh tượng, anh tưởng mình đã quên.

...

...

Chiều mùa xuân.

Trước quầy bán đồ trang sức, cô soi chiếc gương nhỏ mà cô chủ quán đưa cho, cười ngơ ngẩn. Dưới ánh mặt trời vàng nhạt của buổi chiều xuân đó, dù cách một khoảng xa, anh cũng nhìn thấy niềm say sưa đến ngẩn ngơ của cô khi nhìn chiếc cặp cài trên mái bờm mình, dường như đó là món đồ đẹp nhất.

...

Đêm.

Trên đường phố.

Dưới quầng sáng của những ngọn đèn đường, một lần nữa cô lại cầm lên chiếc kẹp dâu tây đó. Mái tóc cắt ngắn nham nhở, cô lại ngây người nhìn chiếc kẹp tóc mua lúc chiều, vẻ mặt rầu rĩ tội nghiệp, anh gọi mấy tiếng, cô vẫn ngây người không nghe thấy.

...

Không muốn cô bận tâm bởi những chuyện ngoài tập luyện.

Chỉ có điều hôm đó là sinh nhật của cô, mở ngăn tủ không khóa của cô, trong đó chỉ có ba lô và đôi giày, anh nhẹ nhàng để chiếc cặp dâu tây bên cạnh ba lô.

...

...

Trong nhà thi đấu, ánh đèn vẫn sáng chói, nước mắt cô rơi xuống mũi giày thể thao, lặng lẽ thấm vào lớp vải, tất cả đều lặng lẽ như thế, Nhược Bạch đột nhiên nghĩ tới...

...

...

Xương Hải võ quán tại Hàn quốc.

Trên bãi cỏ xanh um, ánh nắng chan hòa.

“Cài rồi sao?”

Nhìn thấy chiếc kẹp dâu tây đỏ óng ánh trên mái tóc, trong nắng sớm càng nổi bật đôi mắt đen long lanh của cô, anh lại hỏi một câu chẳng liên quan đến luyện tập.

“Dạ?”

Sờ tay lên chiếc kẹp tóc trên đầu, mặt cô vụt đỏ ửng, khẽ nói: “... Vâng.”

Mặt cô đỏ ửng khiến tim anh thoáng lỡ nhịp.

“... Thích không?”

“... Thích.”

Cúi đầu, má cô lại đỏ ửng như mây hồng buổi sớm.....

Thì ra cô ấy tưởng là của Sơ Nguyên tặng.

Ánh đèn trong nhà thi đấu sáng đến chói mắt, Nhược Bạch khó chịu cau mày, sau đó đột nhiên bật cười.

Bên cạnh là sự yên lặng bất thường.

Không cáu giận, không chỉ trích, không có bất kì âm thanh nào khác, bên tai chỉ có sự tĩnh lặng bất thường. Tiếng cổ vũ vẫn ào lên từ bốn phía khán đài, Nhược Bạch sử huynh lặng yên đến mức tưởng chừng không còn đứng đó.

“Nhược Bạch sư huynh...”

Sự yên lặng đó khiến Bách Thảo mỗi lúc một bồn chồn. Sụt sịt rồi đưa tay lau đi những giọt nước mắt, cô vội ngẩng đầu, tròn mắt hơi đỏ lấp lấp: “Em xin lỗi, em biết sai rồi... đợi đến khi hết trận đấu buổi sáng em sẽ đi tìm... Nhược Bạch sư huynh, xin lỗi, em sẽ không nghĩ tới chiếc cặp nữa, huynh đừng giận...”

Thấy mặt Nhược Bạch vẫn lạnh tanh.

Anh đứng yên, không nhìn cô, cũng chẳng nói gì.

Một nỗi sợ hãi dấy lên khiến tim cô thất lại!

Lần trước ở Hàn Quốc, cô giao ước với Kim Mẫn Châu, nếu thua cô sẽ rút khỏi Taekwondo, cũng không thấy sắc mặt anh nghiêm trọng như vậy. Nhược Bạch sư huynh giận thật rồi! Bực mình thật rồi! Sợ hãi tột cùng túm lấy cánh tay anh, cô nói lại không đầu không cuối:

“Em biết em sai rồi...”

”Nhược Bạch sư huynh, Nhược Bạch sư huynh, em biết sai thật rồi...”

“Chỉ là do... chiếc cặp đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em...em mới không muốn để mất...nên mới...nên mới...”, nước mắt lại trào ra không kìm được. Lần này là vì chiếc cặp chứ không phải là vì sợ hãi, cô vừa khóc vừa lúng búng: “...Em không cần cái cặp ấy nữa, Nhược Bạch sư huynh, hết trận đấu, em cũng không đi tìm nữa...được không...Nhược Bạch sư huynh, huynh tha lỗi cho em được không...”

Tiếng cổ vũ lại dội lên.

Không ai chú ý đến sự cố ở góc bên này, trận đấu tiên của vòng loại dành cho các tuyển thủ nam đã vào hiệp hai.

Cánh tay bị cô bấu chặt, Nhược Bạch lặng lẽ nhìn đôi mắt hốt hoảng như mất hươu non gặp nạn của cô, tim anh lặng lẽ chùng xuống, giọng lạnh lùng anh khẽ nói:

“Chiếc cặp tóc đó không phải Sơ Nguyên tặng cô.”

“...”

Mắt đột nhiên mở to!

Nhược Bạch nói tiếp:

“Cho nên, hãy quên nó đi, đó là của tôi mua cho cô.”

Sững người như không hiểu gì, cô ngơ ngác nhìn anh, hình như thời gian rất dài, giọng khô đắng, tắc nghẹn:

“Chiếc cặp đầu tây là huynh... là huynh...”

“Đúng, chiếc cặp đó tôi mua từ quầy tạp hóa của cô chủ tóc vàng”, Nhược Bạch lãnh đạm nói. ” Nó rất rẻ, cho nên mắt không đáng tiếc, cũng không phải của Sơ Nguyên tặng cô. Cho nên, bắt đầu từ bây giờ cô có thể quên hẳn nó đi, tập trung sức lực vào thi đấu được không?”

“...Tại sao?”

Mặt trắng bệch, cô lấp lấp.

“Tại sao cái gì?”, Nhược Bạch cau mày.

“...Tại sao lại mua cho em cái cặp đó?”, cô cắn chặt môi, nước mắt lại ứa ra, “...Em vẫn tưởng là của Sơ Nguyên sư huynh, huynh cũng không...cũng không bảo em...”

Không nhìn cô, môi Nhược Bạch hơi tái.

“Tôi mua nó cho cô là bởi vì nó rất rẻ, cô tưởng nhầm là của Sơ Nguyên, bởi vì cô mong đó là của Sơ Nguyên tặng.”

“Em không...”

Nước mắt ứ đầy, sự tủi thân chưa từng có khiến nước mắt Bách Thảo chỉ trức trào ra! Cô rất ghét khóc, nhưng cô không thể bị Nhược Bạch sư huynh nghĩ oan như vậy! Không phải vì đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng mà chỉ vì cô cảm động bởi có người quan tâm, để ý đến cô, có người biết cô thích gì... Chiếc kẹp tóc dù rẻ, nhưng đó là vật cô thích nhất, dù chỉ một đồng, cũng là thứ cô thích nhất!

Tầm tức khóc, Bách Thảo buông tay anh!

“Em đi tìm nó.”

Lấy tay lau nước mắt vẫn còn trên khuôn mặt nhợt nhạt, cô quay ngoắt người, chạy đi! Cô phải tìm chiếc cặp đó về! Cô phải lập tức tìm về, cô đã đánh mất nó, cô đã nhầm người tặng, cô đã làm tổn thương Nhược Bạch sư huynh, đó là vật quý nhất!

“Làm gì vậy...?”

Chạy được mấy bước, giữ cô từ phía sau, cơn giận khiến Nhược Bạch đau tức ở ngực. Quay người, nước mắt nhòe đi, Bách Thảo nhướn cổ nói:

“Em đi tìm nó về!”

“Chiếc kẹp tóc đó ư?”, Nhược Bạch gần giọng, bắt lực.

“Vâng!”

“Cô có biết sắp ra sân thi đấu?”

“Em biết!”

“Vậy cô...”, Nhược Bạch tía mắt.

“Thi đấu còn nhiều trận”, nước mắt lại tuôn, cô khóc, giọng nghẹn ngào, “Lần này thua vẫn còn lần sau! Nhưng chiếc cặp chỉ có một, giờ lại mất rồi! Em phải tìm nó, em nhất định tìm nó!”

“Cô...”

Mặt tái xanh, Nhược Bạch vùng tay!

Kinh hãi nhắm mắt, Bách Thảo nắm chặt hai tay, chờ đợi cái tát thịnh nộ của Nhược Bạch sư huynh. Nhưng không ai ngăn được cô!

Cô phải đi tìm!

Bây giờ cô phải đi tìm chiếc cặp tóc đó.

Trước mặt tối đen, cái tát chờ đợi mãi không rơi xuống, khi cô từ từ mở mắt nhìn thấy cánh tay Nhược Bạch chậm chậm buông xuống và vẻ mặt bất lực sa sầm của anh.

“Được.”

Giọng anh khàn khàn, nhỏ nhẹ từ trên đầu cô vọng xuống.

“Cô ở lại thi đấu”, dường như vừa quyết định, Nhược Bạch nhẫn nhịn, giọng khô khan nói, “Tôi sẽ đi tìm cho cô.” “...”

Bách Thảo há miệng định nói!

“Nếu như thế cũng không được”, ánh mắt tối sầm lạnh như thép, Nhược Bạch xẵng giọng, “...vậy thì... từ nay trở đi cô đừng nhận tôi là sư huynh nữa!”

Từ phía xa, Kim Mẫn Châu thấy cảnh bên này.

“Ha ha!”

Cười đắc ý, Kim Mẫn Châu nói với Mân Thắng Hạo đứng bên:

“Nhìn thấy chưa, Thích Bách Thảo sợ thi đấu muốn trốn, sư huynh cô ta mắng cho một trận. Ha ha, cô ta lại bị sư huynh mắng, khóc rồi! Đúng là đồ vô dụng, chưa ra sân mà chân đã nhũn ra rồi! Nhìn kìa, sư huynh tức giận bỏ đi, không thèm đếm xỉa đến cô ta nữa, ha ha!”

Nghĩ một lát, Kim Mẫn Châu nhăn mặt, lẩm bẩm:

“Hừ, bị kẻ nhát gan đó đánh bại, thật khó chịu!”

Nhìn bóng Nhược Bạch khuất sau lối ra sân đấu, để lại Bách Thảo ngẩn ngơ một mình, Mẫn Thắng Họa bắn khoăn. Lẽ nào một trận đấu quan trọng như thế, đối thủ là G. Katou - thần tượng Taekwondo của toàn dân Nhật Bản, Nhược Bạch lại quyết định để Bách Thảo một mình đối phó?

18. Chương 18

Tiếng cổ vũ âm âm khiến nhà thi đấu như sôi lên!

Trận đấu tiên của vòng loại dành cho tuyển thủ nam kết thúc, tuyển thủ Iran thắng tuyển thủ Jordan với tỉ số 3:2. Trận đấu kết thúc nhưng làn sóng cổ vũ không những không giảm, trái lại càng sôi động hơn, bởi ngay sau đó là trận đấu tiên của vòng loại nữ, tuyển thủ ra sân sẽ là ...

G.Katou!

Thần tượng Taekwondo của toàn dân quốc đảo mặt trời mọc!

“Kaotu...!”

“Katou...!”

Ở Nhật Bản, G.Katou là minh tinh mà mọi người đều biết đến.

Xuất thân từ một gia đình nổi tiếng trong chính giới. Sáu tuổi đã bắt đầu tập Taekwondo, trở thành đối tượng săn lùng của giới truyền thông. Lúc đầu, sự chú ý của công chúng đối với cô không phải bởi khả năng Taekwondo, mà bởi cô là con gái ứng cử viên tiềm năng của chức thủ tướng nhiệm kì tới.

Cô từng ra đĩa hát.

Đóng quảng cáo.

Đóng phim thần tượng.

Cho nên một thời gian dài, trong ấn tượng của công chúng Nhật, tư cách tuyển thủ Taekwondo của G.Katou chẳng qua là một khả năng đặc biệt hơn so với những minh tinh khác. Mãi đến năm vừa rồi, G.Katou bắt đầu tham gia thi đấu chính thức, liên tiếp đoạt chức quán quân các hạng cân khiến công chúng kinh ngạc, từ đó người ta mới thực sự khâm phục tài năng Taekwondo của cô.

Là một tuyển thủ trẻ mới nổi, G.Katou linh trọng mọi chức quán quân trong nước. Tuy vậy, trận thi đấu quốc tế đầu tiên của cô chính là cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới tổ chức ở Trung Quốc, liên tục chiến thắng, thậm chí đánh bại minh tinh Taekwondo Phương Đình Nghi nổi tiếng, với thành tích sáu trận thắng liên tiếp, cô đã thực sự khiến giới Taekwondo Châu Á chú ý!

Nhưng đáng tiếc là sau đó cô lại để thua một tuyển thủ Trung Quốc chưa thành danh, khiến công chúng Nhật Bản thở than tiếc nuối không nguôi.

Cuộc thi đấu Taekwondo ở Nhật Bản này là trận thi đấu quốc tế lớn mà G. Katou được tham gia. Công chúng Tokyo hâm mộ cô, đều đến sân xem trực tiếp để cổ vũ cô. Nghe nói đối thủ trận vòng loại của G.Katou chính là tuyển thủ Trung Quốc từng đánh bại cô, cuộc đấu vòng loại công chúng vốn không mấy quan tâm, lại giống như trận chung kết, khán đài không còn một chỗ trống!

“Katou...”

“Katou...!”

Tiếng hô phấn khích từ bốn phía khán đài dồn dập như sóng ào đến, băng rôn đỏ ghi dòng chữ “Katou tất thắng” chằng khắp nơi. Trên màn hình ti vi cực lớn trong nhà thi đấu bỗng xuất hiện cận cảnh một cặp vợ chồng trung niên Nhật Bản ngồi trên khán đài, chồng vận âu phục cao cấp, phong thái nho nhã, vợ mặc Kimono xinh đẹp, dịu dàng. Xung quanh họ là những nhân viên an ninh nhất loạt âu phục màu đen.

Công chúng trên khán đài xúc động phấn khích hẳn lên!

Đó chính là chính trị gia nổi tiếng, ứng cử viên tiềm năng nhất của chức Thủ tướng nhiệm kì tới là Shunji Katou và phu nhân, họ cũng chính là cha mẹ của G.Katou! Vợ chồng Katou cũng thân chinh đến cổ vũ cho con gái!

”Katou...!”

“Katou...!”

Trước làn sóng cổ vũ dội lên từng đợt khắp khán đài, ở khu vực dành cho phóng viên, mấy phóng viên Trung Quốc bất giác cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

“Khí thế của Katou rất lớn!”

Vừa gỡ tập tư liệu về G.Katou, phóng viên Đối ngón tay như múa lướt trên bàn phím, viết thuyết minh trực tiếp qua mạng, với dòng tin mới nhất, “Cha của G.Katou đích thân đến sân cổ vũ, tinh thần dân chúng Nhật Bản càng lúc càng dâng cao.”

“Dù là thi đấu trên sân khách”, phóng viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam rất có thiện cảm với Bách Thảo, “Hy vọng Bách thảo có thể giữ được bình tĩnh, không bị áp đảo bởi khí thế trên sân!”

“Hình như đã bị áp đảo rồi!”

Phóng viên Dương của tờ chuyên mục thể thao báo Tiên phong ngó đầu ra, thấy Bách Thảo vẫn đứng ngây, thậm chí không nhìn thấy cả trọng tài đang ra hiệu cho tuyển thủ ra sân.

“Dù sao Bách Thảo vẫn còn nhỏ”, nhìn thấy Bách Thảo cuối cùng cũng bước lên sân đấu, phóng viên Lưu thở phào, “Lần đầu tham gia thi đấu quốc tế, ai mà không căng thẳng chứ”.

Giữa sân đấu.

Ánh đèn sáng chói.

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Katou mặc áo bảo vệ màu xanh, Bách Thảo áo bảo vệ màu đỏ, được trọng tài hướng dẫn, hai người ra giữa sân cúi chào khán giả.

”Katou...!”

“Katou...!”

Trong từng đợt hô vang dội lên như sóng biển, trận đấu bắt đầu!

Ở Trung Quốc.

Trong quán internet.

“Nhanh! Nhanh !Nhanh!”

Người đấm mồ hôi chen đến trước màn hình vi tính, Hiểu Huỳnh và Mai Linh trốn học rủ thêm Diệc Phong nhanh chóng tìm ra trang mạng truyền trực tiếp cuộc thi Taekwondo tại Nhật Bản!

Hừ..

Kênh từ từ mở rộng...

20%!

40%!

70%!

90%!

Cuối cùng cũng hiện ra toàn cảnh nhà thi đấu, Hiểu Huỳnh và Mai Linh xúc động nhảy lên vỗ tay, “Kìa, Bách Thảo, Bách Thảo...!”

Trong quán internet yên tĩnh đột nhiên vang lên mấy âm thanh lạc lõng như vậy khiến mọi người ngồi ở các bàn xung quanh đưa ánh mắt khó chịu về phía họ. Nhưng đến khi phát hiện trong màn hình là cảnh thi đấu Taekwondo tại Nhật Bản được truyền trực tiếp, hơn nữa người tham gia thi đấu chính là tuyển thủ Thích Bách Thảo của Ngân Dương, rất nhiều người lặng lẽ vào trang mạng đó để xem.

“Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ!”

Hai mắt sáng lên, Hiểu Huỳnh căng thẳng búi chặt cánh tay Mai Linh, nói:

“Bách Thảo mặc màu đỏ nhất định thắng! Khi mặc màu đỏ xưa nay Bách Thảo chưa từng thua!” Mấy năm trước, lần thua Đình Nghi trong cuộc thách đấu giữa các võ quán, Bách Thảo mang áo bảo vệ màu xanh, còn lần này bốc thăm lại là màu đỏ, điều đó cho thấy gì, cho thấy giải quán quân lần này nhất định thuộc về Bách Thảo!

“Ừ ừ, màu đỏ rất tốt, rất may mắn.”

Mắt dán vào màn hình, Mai Linh kéo ghế ngồi.

“...”

Diệp Phong cau mày.

Khi ống kính máy quay di chuyển đến rìa sàn đấu, sao không nhìn thấy bóng dáng Nhược Bạch?

“Tỷ số bây giờ là bao nhiêu?”

Bồn chồn không thể ngồi yên, Hiểu Huỳnh ghé sát màn hình, sốt ruột hỏi.

“...Chưa nhìn thấy”, Mai Linh cũng sốt ruột, đột nhiên ống kính lướt qua bảng điểm, “A! 2:0”.

“Ha ha!”, Hiểu Huỳnh cười hết cỡ, “Vừa vào sân một lát, Bách Thảo của chúng ta đã ghi được hai điểm! Tuyệt quá! Ha ha ha! Đây chính là thực lực! Đây chính là thực lực ha ha ha!”

“... Hình như là G.Katou: 2, Bách Thảo : 0”, Mai Linh do dự, chưa tin hẳn, “Để tớ xem lại, có khi nhìn nhầm”.

“Sao có chuyện! Chắc chắn cậu nhìn nhầm!”, Hiểu Huỳnh luống cuống, chồm nửa người lên bàn, “Lần trước Katou thảm bại, bị Bách Thảo đánh tới tấp, sao có thể ghi điểm trước?”

“Đúng là Katou dẫn trước hai điểm.”

Trong quán internet, một thanh niên ngồi bàn bên nói, cậu ta cũng đang xem trận đấu, một dòng chữ vừa hiện lên phía dưới màn hình...

“Thích Bách Thảo tạm thời bị Katou dẫn trước hai điểm.”

“....”

Sững người há mồm, nhìn thấy dòng chữ đó, Hiểu Huỳnh hoàn toàn không tin, trực giác mách bảo nhất định là nhầm, Bách Thảo sao có thể để Katou ghi điểm trước?! Còn nhớ trận lần trước, vừa vào sân đấu mười mấy giây, Bách Thảo đã nhanh như chớp bằng một cú xoay người song phi, đá trúng Katou được một điểm!

Sao có thể là Bách Thảo bị dẫn trước!

Không cười được nữa, Hiểu Huỳnh ủ rũ ngồi trên ghế. Ống kính một lần nữa quét qua bảng điểm, 30 giây trước khi kết thúc hiệp một, tỷ số quả thực là...

2:0, G.Katou dẫn trước.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

Lòng nặng trĩu, Mai Linh bắt đầu lo lắng.

Không khí trận đấu có vẻ trầm, Katou ghi trước hai điểm nên tỏ ra rất điềm tĩnh, cơ hồ không vội tấn công, tích cực điều chỉnh tiết tấu bước chân, giữ khoảng cách vừa phải, không xa không gần với Bách Thảo. Bách Thảo vừa tiếp cận cô lại lùi phía sau, khi Bách Thảo vừa lùi cô liền tiến tới.

“Tấn công đi! Mau tấn công đi!”

Hình như nghe thấy tiếng hô của cô, trên màn hình Bách Thảo hét một tiếng rõ to “Hây...!” xoáy không khí vọt lên, nhằm ngực Katou đá tới...

“Tốt...!”

Hiếu Huỳnh nhảy lên, nắm chặt hai tay.

Lùi một bước nhỏ, Katou hình như đã có sự chuẩn bị, xoáy người vọt lên không. Trong khoảnh khắc Bách Thảo sắp tiếp đất, “Phù...!” chân trái phản kích đá về phía cô...

“Ôi...”

Mai Linh nín thở.

May Bách Thảo phản ứng nhanh, né người tránh được, luồng hơi nén trong miệng Mai Linh sắp bật ra, lại kinh ngạc thất sắc nhìn thấy...

“Phù...”

Chân phải Katou thuận đà đá tiếp!

“Hự!”

Bàn chân đó nặng nề đá trúng đầu Bách Thảo.

Trên màn hình truyền hình trực tiếp cảnh quay chậm, người Bách Thảo loạng choạng ngã về phía sau, định tránh, nhưng cú đá mang sức mạnh của búa tạ nhanh như chớp giật của Katou đã trúng đầu cô, cả người Bách Thảo như một cánh diều đứt dây bay về mép phải sàn đấu!

“Bịch...!”

Một âm thanh nặng nề phát ra từ tấm nệm.

Dù không ở trên sân xem trực tiếp, dù âm thanh chỉ thông qua tín hiệu truyền đến, mọi người trong quán internet vẫn hoảng sợ khi nghe thấy tiếng động cực lớn đó...

Trong nhà thi đấu ánh đèn sáng trắng.

Đầu tiên, toàn sân im phăng phắc.

Tất cả khán giả trở mắt sững sờ.

Một giây.

Hai giây.

“Ào...!”

“Ào...!”

Tiếng hoan hô động trời, khán giả xúc động đứng bật dậy, vỗ tay, hô vang:

“Katou...!”

“Katou...!”

Trong những lần thi đấu trước, Katou dùng lối đánh kỹ thuật nhẹ nhàng đẹp mắt, đá trúng đối phương giành thắng lợi. Nhưng hôm nay cô đã thể hiện sức mạnh của mình! Dù dung mạo xinh đẹp, dáng vóc mảnh mai cũng có thể bạo phát sát khí, một đòn hạ gục đối thủ!

Rửa nỗi nhục cũ!

Trận đấu đích đáng đối thủ từng đánh bại cô, cú đá này đủ chứng minh, Katou mới là bá chủ Taekwondo thế hệ mới ở hạng cân này!

4:0

Khác với làn sóng âm thanh dậy trời rong nhà thi đấu...

Trong quán internet.

Không khí lặng im như chết.

Nước mắt vòng quanh, Hiểu Huỳnh hai tay bịt chặt miệng.

Cô rất hận, tại sao camera chỉ quay cảnh Katou vẫy tay cảm ơn khán giả. Cô hận tại sao ống kính camera lại thu được hình ảnh phần khởi xúc động của ba mẹ G.Katou, nhưng lại không chịu để cô nhìn thấy Bách Thảo bị ngã thế nào!

Bách Thảo...

Bách Thảo ...

Bách Thảo có ổn không...

Ở khu dành cho phóng viên.

Khi thấy trọng tài đếm đến sáu, Bách Thảo ngã trên nệm đấu cuối cùng cũng khó nhọc, lảo đảo đứng dậy, phong viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam thở phào.

“Có những tuyển thủ như vậy”, phóng viên Dương lắc đầu, “Trong nước đánh khác, ngoài nước đánh khác. Bình thường ở trong nước thi đấu rất tốt, nhưng cứ ra nước ngoài là không thể nào phát huy được”.

“Cuối cùng vẫn là Đình Nghi giàu bản lĩnh, bất luận thi đấu trong nước hay quốc tế đều giữ được bình tĩnh đến cùng”, phóng viên Đới giọng xuýt xoa, “Ôi dào, vậy mà tôi đã nghĩ cô bé Bách Thảo này sẽ là một trụ cột lớn”.

Đèn trên đỉnh vòm nhà thi đấu tỏa sáng nhức mắt.

Đầu choáng váng, ngực tức như muốn ói, Bách Thảo khó nhọc đứng yên, cố giữ thăng bằng, tairéo ù ù, chỉ loáng thoáng nghe tiếng trọng tài tuyên bố trận đấu tiếp tục, mắt lơ mờ, thậm chí còn chẳng thể nhìn rõ vị trí của Katou.

Trong quán internet.

Những người ngồi trước màn hình ai nấy đều ủ rũ.

Sau Đình Nghi, Bách Thảo là nữ tuyển thủ triển vọng nhất của Ngạn Dương. Trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới đạo trước, Bách Thảo bất ngờ vượt lên nổi bật, khiến mọi người tràn đầy hi vọng, thậm chí còn cảm thấy có thể Bách Thảo có khả năng đua tài với nữ tông sư Lý Ân Tú của Hàn Quốc trong cuộc tranh giải vô địch Taekwondo thế giới sắp tới.

Nhưng, bây giờ lại thế này.

Vừa xuất chiến trận đấu quốc tế lớn, ngay một đối thủ từng bị cô nhẹ nhàng hạ gục cũng có thể dễ dàng hạ gục cô như thế.

Lặng lẽ, mọi người chuyển sang trang web khác.

Nhìn Bách Thảo trên màn hình, lòng Hiểu Huỳnh dần chìm xuống vực thẳm không đáy. Cô chỉ muốn khóc, chưa bao giờ cô thấy một Bách Thảo như thế, có chuyện buồn ư, hay là người khó chịu, tại sao Bách Thảo luôn né tránh Katou?

Giống như...

Sợ Katou vậy!

Người hơi lắc, Bách Thảo tiếp tục tránh Katou. Katou hét lên, vừa ra chân, Bách Thảo đã lùi hai bước, Hiểu Huỳnh vô cùng khó chịu, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng la ó của khán giả tên sân đấu qua tín hiệu âm thanh truyền trực tiếp.

19. Chương 19

“...Bách Thảo sao thế?”

Gần như không dám nhìn, Mai Linh buồn bã lẩm bẩm.

Diệc Phong cũng cau mày.

Một Bách Thảo khác thường như thế, anh cũng chưa từng nhìn thấy. Nhưng Nhược Bạch đâu, tại sao Nhược Bạch không có bất cứ chỉ dẫn nào cho Bách Thảo, tại sao ống kính máy quay khi hướng vào khu vực của huấn luyện viên lại không hề thấy bóng dáng Nhược Bạch? Bên cạnh im như tờ, không nghe thấy tiếng ồn ào của Hiểu Huỳnh như trước.

Diệc Phong bắt giắc ngoái đầu.

Ngẩn người...

Hiểu Huỳnh đang lặng lẽ khóc, mặt đầy nước mắt, mặt mũi đỏ ửng, nhưng cố nén không bật ra thành tiếng.

“Khóc cái gì?”

Diệc Phong thở dài, gõ vào trán cô.

“Nếu sớm biết... nếu sớm biết thế này”, Hiểu Huỳnh sụt sùi, nước mắt lại trào ra, “... thì không để Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu...Bách Thảo không tự tin, trận đấu này sẽ hủy hoại Bách Thảo...”

Trong nhà thi đấu.

“Tuýt...!”

Hiệp một kết thúc.

4:0

Trong tiếng hoan hô rầm rập của khán giả, G.Katou trở về chỗ nghỉ bên cạnh sân đấu như một nữ anh hùng. Huấn luyện viên và trợ lý vây quanh, thảo luận chiến thuật tác chiến hiệp sau, đưa nước, khăn mặt rồi xoa bóp cho cô.

Ở một góc khác.

Bách Thảo ngồi lặng lẽ một mình.

Mồ hôi ướt đầm võ phục, ngực hỏn hển, cô nhắm mắt, cố bình tĩnh lại. Cô không biết vừa rồi mình bị làm sao, trong hiệp vừa rồi, dù tấn công hay phản kích cơ hồ đều không được, không những không được điểm lại khiến Katou thuận tay hơn, thể lực dường như tiêu hao mấy phần, nếu hiệp một còn tiếp diễn, có lẽ cô còn bị mất điểm nữa.

Hơn nữa...

Đáng sợ là cô không thể tập trung tinh thần.

Một sân đấu rộng như vậy, không khí từng bừng, khán giả hò reo huyên náo, cô đã chuẩn bị tâm lý rất tốt. Đấu bao nhiêu người cổ vũ cho đối thủ, chỉ cần có Nhược Bạch bên cạnh cô sẽ chẳng sợ gì!

Nhưng, không thấy anh đâu.

Trong nhà thi đấu thênh thang chỉ có một mình cô. Khi đứng trên sàn đấu, bên ngoài không có ai quan sát cô, không có ai bình tĩnh nói cho cô biết, cô sai ở đâu, phải sửa thế nào. Đột nhiên như bị mất mục tiêu, không biết nhìn đi đâu, không biết nên nghe cái gì. Lúc này cô mới hiểu, thì ra bấy lâu nay cô đều dựa vào bóng người lạnh lùng đó, đầu anh yên lặng không nói.

”Này...!”

Một giọng bực tức từ mé sàn đấu vang lên, một mình nhắm mắt ngồi im, Bách Thảo không ngoái đầu, mãi đến khi giọng đó lại tức giận nói to hơn:

”Này, Thích, Bách, Thảo! Tôi ra lệnh cho cô, cô không được thua!”

Từ từ mở mắt, mới dần nhìn rõ Kim Mẫn Châu như con báo găm nhảy chồm chồm cách đó hai mét.

“Cô! Định hạ nhục tôi, phải không?”

Mặc Mân Thắng Hạo phía sau gõ thước vào đầu, Kim vẫn nói to:

”Cô, có thể, đánh bại tôi! Là có thể đánh bại Katou! Cô là người duy nhất, ngoài Lý Ân Tú, có thể đánh bại tôi! Không cho phép sợ! Không cho phép làm mất mặt tôi! Cô nhất gan, làm sư huynh tức giận bỏ đi! Còn nhất gan nữa tôi sẽ, coi thường cô!”

Làm sư huynh tức giận bỏ đi...

Giống như đột nhiên bị kim chích vào người, Bách Thảo giật mình, lòng thất lại. Ngay người nhìn Katou được huấn luyện viên và trợ lý chăm sóc. Đúng, cô đã khiến Nhược Bạch sư huynh tức giận bỏ đi. Bởi vì chiếc kẹp tóc đó, Nhược Bạch sư huynh trong lúc tức giận đã bỏ cô một mình trên sàn đấu...

“Nếu, cô thua! Sư huynh cô, không bao giờ thèm nhìn mặt cô nữa! Tôi cũng mãi coi thường cô!”, đầu môi, kim Mẫn Châu bất bình nói to.

Mím môi.

Bách Thảo lặng lẽ cúi nhìn ngón chân mình.

“Nước! Cho chai nước!”

Cùng với tiếng gọi của Kim Mẫn châu, một chai nước tung về phía cô, những người xung quanh nhìn thấy giật mình, lúc chai nước sắp rơi xuống, Bách Thảo nghiêng đầu, gơ tay đón được, nắm chặt lấy. Đứng ở mé sàn, nhìn Bách Thảo lặng lẽ mở nắp chai nước, uống mấy ngụm, bỗng Kim Mẫn Châu cảm thấy Thích Bách Thảo thật đáng thương, bất bình nói với Mân Thắng Hạo.

“Sư huynh cô ta cũng ác thật, dù bỏ đi, ít nhất cũng để lại cho cô ta chai nước và khăn mặt! Dù cô ta vô dụng đến mấy, sư huynh cũng không nên bỏ mặc cô ta lúc lâm trận! Mân Thắng Hạo sư huynh, nếu huynh cũng đối xử với tôi như thế, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho huynh!”

“Cộc!!”

Mân Thắng Hạo gõ vào đầu cô, nghiêm mặt nói:

“Đừng bàn chuyện người ta, sắp đến lượt cô ra sàn rồi đấy!”

Nếu cô thua.

Sư huynh sẽ không thèm nhìn mặt cô...

Trong nhà thi đấu sáng như ban ngày, trọng tài ra hiệu hiệp hai bắt đầu. Không gian như tĩnh lặng, không nghe thấy tiếng khán giả cổ vũ từ tứ phía, Bách Thảo đi ra giữa sàn đấu, đầu quay cuồng chỉ suy nghĩ câu nói đó của Kim Mẫn Châu.

Trên bảng điểm.

4:0

Trên sàn đấu sáng chói ánh đèn, Bách Thảo nhìn Katou.

G.Katou rời khỏi huấn luyện viên và trợ lý, đi về phía sàn đấu.

Từ sau khi Nhược Bạch bỏ đi, đám sương mù rồi ren bám riết đầu cô bắt đầu tan đi, tầm nhìn mỗi lúc một rõ, Bách Thảo nhìn Kaotu đang đi đến.

Ngây người.

Trong ánh đèn sáng choang, Bách Thảo đột nhiên phát hiện Katou trước mặt không phải là Katou mình đã gặp trong trận đấu Hoa hậu Taekwondo thế giới: Mặt trang điểm rất kỹ, mắt đeo đôi kính "làm duyên" như Hiếu Huỳnh nói, mi giả vừa đen vừa dày, môi tô rất đậm, móng tay cũng sơn bóng và gắn đá lóng lánh.

Còn G.Katou lúc này.

Mặt sạch sẽ, không hề trang điểm, khi cô nhìn Katou, cô ta cũng đang nhìn cô, mặc cho khán giả hò reo, hai mắt Katou vẫn trầm tĩnh chăm chú, không một dấu hiệu buông lỏng do thành tích dẫn trước bốn điểm ở hiệp một.

Lòng Bách Thảo chìm xuống.

Dường như cô chợt hiểu, tại sao hiệp đầu mình thua. Katou đã dốc mười hai phần lực vào trận đấu, tập trung tinh thần, nghiêm túc và chăm chú.

Còn cô...

Trọng tài tuyên bố hiệp hai bắt đầu!

"Hãy...!"

Trong nhà thi đấu, khán giả ngồi chật ních khán đài. Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ, nắm chặt hai tay, hét to! Đúng, Kim Mẫn Châu nói đúng, nếu cô thua trận này, Nhược Bạch sư huynh sẽ không thèm nhìn mặt cô!

Cô đã thua bốn điểm!

Không thể nghĩ đến chiếc cặp tóc dâu tây đó nữa!

Không thể nghĩ vẫn vợ, tại sao mình nhầm tưởng là của Sơ Nguyên sư huynh tặng, lại còn nói những lời làm tổn thương Nhược Bạch sư huynh, cho dù sự căm kích bấy lâu vì chiếc kẹp đó, bỗng nhiên phát hiện là cảm kích nhầm người. Cho dù trong cô, có một cảm xúc lạ lẫm không thể khống chế đang sục sôi, đang tái tạo...

Nhưng bây giờ..

Là lúc thi đấu!

Cô đã bị thua bốn điểm, không thể suy nghĩ vẫn vợ được nữa, cô nhất định đánh thắng trận này! Nếu không Nhược Bạch sư huynh sẽ không thèm nhìn cô nữa...

Trong nước.

Tại quán internet.

"Mau nhìn xem!"

Mắt mở to, Mai Linh khắp khởi nhìn màn hình nói:

"Bách Thảo hình như và sống lại!"

Hít mũi, Hiếu Huỳnh rút khăn giấy lau nước mắt, thấy Bách Thảo bắt đầu chủ động tấn công, nói trong tiếng nấc: "Phải thế chứ, đó mới là Bách Thảo của chúng ta, hiệp vừa rồi Bách Thảo bị trúng tà. Nhưng đã bị dẫn đến bốn điểm, không biết có gỡ lại được không".

"Ừ!", Mai Linh bần khoản, "cũng không dễ. Nếu Katou phòng thủ chặt, chỉ còn hai hiệp nữa, ngộ nhờ Bách Thảo nôn nóng muốn gỡ điểm..."

"Đúng!"

Hiếu Huỳnh cuống lên:

“Nhược Bạch sư huynh rốt cuộc đi đâu? Lúc nghỉ giải lao hiệp một cũng không thấy! Tại sao đúng lúc quan trọng thế này, Nhược Bạch sư huynh lại chạy đi? Tại sao không ở bên Bách Thảo?! Bình thường như hình với bóng, sao lúc quan trọng như thế, lại không thấy đâu, Nhược Bạch sư huynh thật là...”

“Im đi!”

Diệp Phong lườm Hiếu Huỳnh

Nhưng cảm giác bất an trong lòng anh mỗi lúc một tăng.

Đêm trước hôm đi Nhật, Nhược Bạch đột nhiên sốt cao.

Để không ảnh hưởng đến hành trình hôm sau, Nhược Bạch bất chấp phản đối của anh, uống rất nhiều thuốc hạ sốt. Nằm trên giường, người đầm mồ hôi như vừa từ dưới nước lên, khi trời sáng, mặc dù đã hạ sốt nhưng người rất mệt.

Một trận đấu quan trọng như vậy Nhược Bạch lại không có mặt.

Lẽ nào...

Không dám nghĩ tiếp, lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

“Hãy...!”

Trong nhà thi đấu, sau mấy giây thăm dò, Bách Thảo sốc lại tinh thần, hơi lùi lại hét to, xoáy người vọt lên không!

Bóng thân như lốc xoáy!

Sàn đấu như biển ánh sáng, bóng người mang sức mạnh như cơn lốc hung hãn vọt lên cao, hình ảnh như ngưng lại thành bức họa! Đã bị dẫn bốn điểm, tích tụ sức mạnh toàn thân, từ trên không xoay người rơi xuống, chân trái Bách Thảo nhắm vào Katou đá mạnh...

“Toàn phong tam liên đẳng...!”

Ở khu vực dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu xúc động reo lên!

Cuối cùng đã được chứng kiến! Trong khoảnh khắc Bách Thảo hét lùi về sau, trực giác mách bảo, cuối cùng anh đã có thể nhìn thấy cú xoáy gió vọt lên, xoay người trên không thực hiện ba cú đá liên hoàn lừng danh của Bách Thảo...

Trên nệm đấu màu xanh.

Trong nháy mắt Bách Thảo vọt người lên không, Katou hơi ngẩn mặt, thần sắc thoáng sững sờ. Trên không trung, bóng chân mang sức mạnh ngàn cân xoáy gió lao đến, hướng thẳng đến ngực của Katou.

”Ôi...!”

Trước màn hình, Hiếu Huỳnh hét lên, tiếc là không thể truyền tất cả sức mạnh của mình cho Bách Thảo! Toàn phong đẳng! Toàn phong đẳng vô địch! Bách Thảo cuối cùng đã lấy lại tinh thần, cuối cùng đã vận dụng toàn phong đẳng trừ danh của mình.

Trong tích tắc...

Katou né ra ngoài!

“Bịch!”

Chân trái đá vào không khí, trên không trung, Bách Thảo đang chờ đá cú song phi phản kích thứ hai, chợt ngậy người.

“Ôi...!”

Trước màn hình, Diệp Phong trố mắt.

Anh đã nhiều lần chứng kiến Bách Thảo sử dụng toàn phong tam liên đả. Khi Nhược Bạch giúp Bách Thảo tập luyện, anh cũng thường đứng xem. Toàn phong tam liên đả không đơn giản như bề ngoài, không chỉ là đá liên ba cú.

Khi chân trái Bách Thảo đá ra cú thứ nhất, do góc độ và lực quán tính buộc đối phương giờ chân phải về phía cô, vậy là lọt đúng vào phạm vi để chân phải Bách Thảo đá cú thứ hai!

Còn Katou...

20. Chương 20

Lại có thể không bị khống chế bởi sức mạnh cú ra chân thứ nhất của Bách Thảo, có thể né ra ngoài! Vậy cú đá thứ hai của Bách Thảo sẽ thế nào?

“Ấy!”

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu cũng tròn mắt, trong lúc bàng hoàng, đột nhiên như tỉnh ngộ, cười phá lên:

“Oa! Ha ha ha ha! Thông minh! Đúng! Toàn phong tam liên đả của Bách thảo, đó mới là phản kích chính xác! Ha ha ha! Thì ra cái gọi là toàn phong đả hóa giải đơn giản như vậy! Oa! Ha ha ha!”, cười đắc ý như điên, trong lòng bất giác bớt vài phần coi thường đối với Katou.

Ánh sáng chớp chờn trước mắt.

Nhìn Kaotu tránh khỏi phạm vi tấn công của mình. Đầu Bách Thảo đột nhiên trống rỗng, chân phải dừng trên không, lại không thể đá ra, trong khi khóe mắt trái liếc thấy Katou đã di chuyển đến cạnh mình!

“Ôi...!”

Hiếu Huỳnh và Mai Linh đồng thanh hét lên!

Nhìn thấy cú đá hụt của Bách Thảo, Katou tức thì phản kích, tung chân nhắm ngực trái Bách Thảo đá tới...

“Bịch...!”

Âm thanh nặng nề vang lên trong nhà thi đấu!

“Bách Thảo ...”

Kinh hãi bật mắt, Hiếu Huỳnh suýt khóc, đến khi Mai Linh đẩy vai cô, nói: “Không sao, không sao! Katou không đá trúng Bách Thảo, không được điểm!”

“Hả!”

Không thể, rõ ràng vừa rồi Bách Thảo không có cơ hội phản kích, chỉ có thể mặc cho G. Katou đánh lên! Hiếu Huỳnh thấp thỏm, nghi ngờ nhìn màn hình chỉ sợ Mai Linh đánh lừa.

4:0

Tỷ số không đổi.

Bên cạnh sàn đấu, Kim Mẫn Châu thầm ôn lại cảnh vừa rồi...

Chính lúc Katou không chỉ tránh được cú xoáy gió vọt lên đá cú thứ nhất của Bách Thảo, mà còn vòng về bên cạnh Bách Thảo, nhằm đá vào ngực trái cô. Cơ thể Bách Thảo ở trên không vốn đã mất đà, lại có thể dựa vào thế xoáy của chân phải, ngang nhiên xoay người trên không, chân phải tung đúng lúc, đón cú tấn công của Katou!

Đó là sức mạnh thế nào...

Trong tình huống như thế, mà có thể xoay người trên không, đón đòn tấn công của đối phương.

Kim Mẫn Châu rung mình.

Nhìn hai đối thủ đều loạn choạng lù về sau cú giao đòn trực tiếp, sắc mặt Kim mỗi lúc một sa sầm.

Trên khán đài, tiếng hoan hô lại ào lên, chấn động nhà thi đấu!

Mặc dù pha phối hợp vừa rồi rất đáng tiếc. Và Katou không phản kích thành công, nên tỷ số vẫn là 4:0, Katou vẫn dẫn trước khá xa!

Trên nệm đấu màu xanh.

Ngực phập phồng, cơn đau kịch phát từ chân phải lan ra, Bách Thảo nghiêng răng nhẩn nhin. Cô biết, trong cú va đập chính diện vừa rồi, tấn công của Katou đã có sự chuẩn bị, còn cô phòng thủ vội vàng, chân phải chịu lực rất nặng.

Nhìn Katou.

Hai mắt vẫn trầm tĩnh, không kiêu, không nôn nóng, giống như không có bất kỳ khiếm khuyết nào. Mà pha giao chiến vừa rồi, có thể nhận ra Katou đã thấu hiểu cô, chuẩn bị rất kỹ đối phó với cô. Toàn phong tam liên đả của cô thường sử dụng trong thi đấu trước đây, chưa bao giờ thất bại.

Bây giờ...

Rốt cuộc cô phải làm gì?

Hoang mang đứng trên nệm đấu, bên tai là làn sóng âm thanh cổ vũ cho Katou dội lên dồn dập, còn cô, dù tìm kiếm cũng không thấy bóng dáng lạnh lùng đó ở đâu.

Nhược Bạch sư huynh...

Nhược Bạch sư huynh, huynh ở đâu...?

Sáng mùa thu, nắng vẫn hơi gắt.

Trên tay là chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây mới tìm thấy, đang đi trên đường phố xa lạ của nước Nhật, Nhược Bạch khom người, ho thúc từng cơn. Nắng oi nóng khiến toàn thân đầm mồ hôi, trong người lại ớn lạnh như vừa ngã xuống hố băng.

“Người khó chịu sao?”

Một người qua đường lo lắng hỏi anh.

Cổ đứng thẳng người, trong ánh mắt người qua đường, Nhược Bạch từ từ hé bàn tay ướt đầm mồ hôi, chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây đỏ ối long lanh dưới ánh nắng thu, đẹp như một giấc mơ. Anh trầm tư ngắm nhìn, đến khi cơn ho trong ngực lại dội lên.

Ngẩng đầu, nhìn nhà thi đấu phía xa mà cuối cùng anh đã trở về được.

Không biết...

Bây giờ Bách Thảo thế nào...

Anh hy vọng cho dù không có anh ở bên, Bách Thảo cũng có thể trụ qua trận đấu này. Mỗi trận đấu, cuối cùng vẫn do chính tuyến thủ quyết định, anh hy vọng, dù trên sân có vạn người, dù chỉ một mình đơn phương độc mã, cô cũng có thể đánh thắng đối thủ và giành thắng lợi!

Cơn ho kịch phát khiến ngực anh nhói đau.

Nhà thi đấu phía xa hiện ra chập chờn trong ánh sáng, mồ hôi thấm lưng, anh nặng nề đứng thẳng người, bước từng bước về phía trước.

Anh còn có thể ở bên cô bao lâu nữa?

Nếu có ngày...

Anh không thể cùng cô luyện tập, không thể đưa cô đi thi đấu...

Anh mong cho dù ngày đó cuối cùng sẽ đến, cô cũng có thể dựa vào sức mạnh của mình để giành chiến thắng.

Không khí oi bức khó chịu.

Cơn ho trong ngực cơ hồ không thể kiềm chế, trán vã mồ hôi, Nhược Bạch lại oằn người ho. Lát sau, anh vào một hiệu thuốc bên đường, mua lọ bổ phế giảm ho. Ra khỏi hiệu thuốc, lại làm như sáng sớm trước lúc trở về khách sạn, anh ngửa cổ uống hết lọ thuốc!

**

Trong nhà thi đấu.

“Bây giờ ngay cả toàn phong tam liên đẳng cũng vô hiệu...”

Phóng viên Lưu cửa tờ thể thao Hoa Nam bắt đầu thất vọng. Anh vẫn hy vọng nước nhà có thể xuất hiện một nữ tuyển thủ Taekwondo ưu tú, so tài với huyền thoại nữ tông sư Lý Ân Tú của Hàn Quốc.

“Hiệp hai sắp hết, vẫn bị dẫn bốn điểm.”

Phóng viên Đới thở dài.

Chưa ghi được điểm nào, đây là cuộc thi đấu quốc tế chính thức, lẽ nào Bách Thảo bị loại bởi thành tích thảm hại không ghi được điểm nào hay sao?

“Xem ra Katou đã bỏ không ít công sức tìm hiểu Bách Thảo”, trong quán internet, tâm tư Diệc Phong càn lướt càn lướt nặng nề, “Rõ ràng Katou đã dày công luyện tập để đối phó với toàn phong tam liên đẳng của Bách Thảo, nếu không, sao có thể ứng phó nhanh như vậy, hơn nữa đều bắt rất chuẩn thời cơ và góc độ phản kích”.

“Vậy làm thế nào...”

Hiếu Huỳnh như ngồi trên chảo nóng, vốn tưởng thắng lợi trong tầm tay, vậy mà trận này sao lại khó khăn như thế!

“Hiệp hai sắp kết thúc”, Mai Linh than thở, “Bách Thảo vẫn bị dẫn bốn điểm, Katou xem ra vẫn kiên trì đến cùng, lẽ nào.... lẽ nào...”

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Sơ Nguyên vừa đi kiểm tra các phòng bệnh trở về, cũng nhìn thấy pha giao đấu vừa rồi của Bách Thảo và Katou truyền trực tiếp qua mạng. Nhìn thấy Bách Thảo thất thần đứng bên nệm đấu màu xanh, lòng anh se lại.

Một tuyển thủ Taekwondo ưu tú, nếu có tuyệt chiêu hạ gục đối thủ giành chiến thắng đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu quá ỷ lại vào tuyệt chiêu đó, một khi bị đối thủ phá giải sẽ lập tức trở nên bị động hoang mang.

Dưới ánh đèn của nhà thi đấu.

Đầu Bách Thảo cơ hồ trở nên trống rỗng, cô điều chỉnh nhịp chân và khoảng cách thích hợp với Katou. Cô không dám chủ động tấn công, mà thực ra cũng không biết nên tấn công thế nào, còn Katou cũng không ra đòn, hình như đang thí gan với cô.

Thời gian từng giây trôi qua.

4:0

Nếu tiếp tục cục diện trì trệ này, thất bại tất yếu đang chờ cô phía trước, đột nhiên cảm thấy đây là trận đấu khó khăn nhất từ trước đến giờ. Trước đây, dù thảm bại trước Đình Nghi, cô cũng thực mạng xông tới,

dốc toàn bộ sức lực, đánh tới tấp, tấn công liên hồi. còn bây giờ, dường như tứ chi bị trói chặt, cả người bị bó kín, không biết làm thế nào!

Nếu Nhược Bạch sư huynh ở đây...

“Hãy...!”

Nghĩ đến Nhược Bạch, sức mạnh bỗng như quay về! Cho dù thất bại cũng không thể thất bại một cách ngô nghê như thế! Cô phải tấn công! Phá giọng hét lên, Bách Thảo nắm chặt nắm đấm, cuộn người vọt lên, nhằm đầu Katou đập thẳng...

Tiếng hét như sấm động!

Chấn động khán giả toàn sân, mẹ Katou ngồi trên ghế dành cho quan khách hoảng hốt nắm chặt tay cha Katou!

Trong phòng nghỉ bệnh viện.

Chăm chú nhìn màn hình, Sơ Nguyên cau mày. Tấn công như thế quá khinh suất, Katou rõ ràng đã có chuẩn bị, Bách Thảo không nên vì nôn nóng muốn gỡ điểm mà bỏ qua quy tắc.

Cơ thể dừng trên không...

Ánh sáng trước mặt lóe qua, Bách Thảo nhìn thấy Katou đầu hơi ngửa ra sau. Trong tích tắc nhanh như ánh chớp, Katou đã sẵn sàng tư thế quay người đá hậu! Còn cô ra chân đá theo lối cũ, cơ thể rơi xuống không thể khống chế, dường như sắp rơi vào phạm vi tấn công của Katou...

Lòng trống rỗng hoang mang.

Nhìn khắp khán giả ngồi kín xung quanh khán đài, dường như cô có thể nhìn thấy bóng đen của sự thất bại ở phía trước, cơ thể rơi xuống, cơ hồ thực nhanh nhưng cũng chậm chậm như thước phim quay chậm, chỉ trừ bóng người quen thuộc lạnh lùng bên rìa sàn đấu...

Đột nhiên chấn động!

Ngón chân vừa chạm đất, trong tiếng gió rít ào tới từ cú xoay người đá hậu của Katou, Bách Thảo bàng hoàng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng vừa rồi cơ hồ cô nhìn thấy...

Bên dưới mép sàn thi đấu....

Bóng dáng quen thuộc của Nhược Bạch...

Cuối cùng đã trở về...

“Đỡ đòn...!”

Trong tiếng hoan hô như sấm dậy của khán giả toàn sân, mệnh lệnh lạnh lùng nghiêm khắc vang lên khiến Bách Thảo tỉnh hẳn! Não vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng âm thanh đó dường như có thể điều khiển cô. Khi luồng gió theo chân của Katou như xé tầng không thốc tới, cánh tay trái cô nhấc lên một cách vô thức...

Gượng gạo...

Đỡ.

“Phịch...!”

Tiếng động mạnh như muốn đập tung cánh tay bùn nổ trong nhà thi đấu!

Nhìn thấy Katou một lần nữa không thể ghi điểm, khán giả ào lên xuyết xoa.

Cánh tay trái tê dại.

Nhưng lòng Bách Thảo rộn vui, cô không nghe thấy trọng tài nói gì, cũng không bận tâm cú tấn công vừa rồi thất bại. Cô ngoái đầu, ánh mắt không rời Nhược Bạch! Nhược Bạch sư huynh đã trở về! Nhược Bạch sư huynh đã trở về! Huynh ấy đã trở về!

Không giận đến nỗi không nhìn mặt cô.

Nhược Bạch sư huynh đã trở về!

Trên đồng hồ điện tử chỉ còn sáu giây là hết hiệp hai, Nhược Bạch đứng bên rìa sàn đấu, mặt như phủ sương lạnh, nhắc nhở Bách Thảo đang phân tâm!

“Tuýt...!”

Cuối cùng cũng duy trì đến hết hiệp, Bách Thảo tập tễnh đi thật nhanh về chỗ nghỉ bên cạnh sàn đấu. Thấy Nhược Bạch đứng ở đó, nổi xúc động trong ngực khiến cổ họng nóng ran, cô reo lên:

” Nhược Bạch sư huynh! Huynh...”

“Chân làm sao?”

Ngắt lời cô, Nhược Bạch nghiêm mặt hỏi. Khi nghe Bách Thảo ngượng ngịu kể lại lúc sắp hết hiệp hai cô sử dụng toàn phong tam liên đả, mặt anh càng sa sầm.

“... Em sẽ không thua!”, sợ Nhược Bạch sư huynh sẽ thất vọng về mình, Bách Thảo căng thẳng nói, ” Em... em sẽ cố gắng! Hiệp ba nhất định sẽ có! Em đã nghĩ xong rồi, hiệp ba...”.

“Ngồi xuống!”

Nhược Bạch lạnh lùng ra lệnh cho cô.

Chưa nói hết những lời bị vít trong cổ họng, Bách Thảo ngậy người ngồi trên ghế. Đưa cho cô chai nước khoáng và khăn mặt, sau đó Nhược Bạch nhanh chóng nhắc hộp cứu thương, lấy ra lọ thuốc xịt, vén ống quần phải của cô, “Xì...! Xì...! Xì...!” phun lên vết bầm trên đó, lại vén ống tay áo cô phun lên mấy chỗ.

Chỗ bị thương đột nhiên mát lạnh.

Không thấy đau nữa.

Bách Thảo ngậy người nhìn Nhược Bạch cúi người trước mặt, thấy anh mồ hôi đầm đìa, không nén nổi mà dùng khăn lau cho anh.

Cúi đầu, tay anh hơi dừng.

Bỏ ống xịt vào hộp, khi ngẩng lên, ánh mắt Nhược Bạch vẫn tĩnh lặng, giọng lạnh lùng hỏi:

“Thua bốn điểm, hiệp ba định đánh thế nào?”

“...”, sững người giây lát, Bách Thảo lập tức lấy lại dũng khí, “Em sẽ nỗ lực, tìm mọi cơ hội tấn công! Em không tin Kaotu không có nhược điểm!”.

“Katou rất hiểu em”, giọng thanh lạnh anh nói, “Đặc điểm kỹ thuật của toàn phong tam liên đả, cô ta đã sớm đề phòng, mọi phương thức tấn công em quen dùng, cô ta đều đã chuẩn bị đối phó”.

“...”

Bách Thảo sững người. Đúng vậy, trước mặt Katou cô giống như không có bất kì bí mật gì, tất cả đều bị nhìn thấu, biết mình biết người, Katou đã làm được điều đó, còn hiểu biết của cô với Katou chỉ là kinh nghiệm của một lần giao đấu.

Vặn nút chai nước khoáng, Nhược Bạch đợi cô uống xong mấy ngụm, mới từ từ nói:

“Tôi đã có lỗi khi để em quá ỷ lại vào toàn phong tam liên đả, khi nó trở thành ưu thế của em, cũng đồng thời là hạn chế cách đánh của em, bây giờ hãy quên hẳn tam liên đả đi, trở về trạng thái ban đầu!”

“Trạng thái ban đầu?”, cô thoáng ngậy người.

”Quan sát đối phương!”

“...”, cô ngẩn ra nhìn Nhược Bạch.

“Quan sát khởi thế của đối phương, quan sát ý đồ của đối phương, chứ không phải tam liên đả của mình!”, Nhược Bạch nhìn cô nghiêm túc nói, ”Không chỉ quan sát bằng mắt, mà phải bằng cả trực giác, không chỉ quan sát động tác sắp triển khai, còn phải phán đoán phản ứng tiếp theo của cô ta, sau đó, đánh bại cô ta!”

“Nhưng...”

Bách Thảo hơi lo. Từ lúc luyện tam liên đả và cách đá xoay người, từ lâu cô đã không rèn kỹ năng quan sát khởi thế của đối thủ.

“Em có thể”, cúi nhìn cô, Nhược Bạch chậm rãi nói. “Em đã luyện ba năm, cơ thể đã hình thành phản xạ trực giác, cho nên hãy tin tưởng vào nó!”

Chỉ còn mười mấy giây là vào hiệp ba.

“Vâng, em biết rồi!”

Mặc dù chưa hoàn toàn hiểu hết những lời của Nhược Bạch, nhưng Bách Thảo trịnh trọng gật đầu. Khi cô quay người chuẩn bị trở lại sàn đấu, Nhược Bạch gọi:

“Đợi đã!”

Tháo mũ bảo vệ màu đỏ trên đầu, Nhược Bạch dùng tay chải mái tóc ngắn dính mồ hôi của cô. Sau đó rút trong túi áo một vạt màu đỏ lông lánh, cài lên mái tóc đen ánh của cô.

“Vật may mắn của em”, anh nói.

Ngón tay chạm vào chiếc kẹp dâu tây quen thuộc trên tóc, lòng Bách Thảo bỗng như có dòng nhiệt nóng bỏng trào dâng, run run hít một hơi dài, cô ngẩng đầu cười với anh:

“Đúng! Vật may mắn của em!”

Đội lại mũ bảo hiểm cho cô, Nhược Bạch nhẹ nhàng nói: “Đi đi. Bất luận thắng thua, hiệp này phải đánh thật tốt”.

“Nhược Bạch sư huynh trở về rồi!”

21. Chương 21

“Nhược Bạch sư huynh trở về rồi.”

Trên màn hình trực tuyến, Hiểu Huỳnh reo lên khi nhìn thấy Nhược Bạch bên rìa sàn đấu, như được truyền một liều thuốc hưng phấn, cô xúc động nhảy dựng lên nói:

“Có Nhược Bạch sư huynh, chắc chắn tình thế sẽ được xoay chuyển!”

Mặc dù đã là hiệp ba, tỷ số lại chênh lệch tới bốn điểm, trận đấu sẽ vô cùng khó khăn, nhưng nhìn thấy Nhược Bạch, lòng Mai Linh cũng nhen lên một tia hy vọng, phụ họa theo Hiểu Huỳnh:

“Đúng, sẽ có chuyển biến!”

Cuối cùng, nhìn thấy Nhược Bạch, lại đứng rất thẳng bên cạnh sàn đấu, Diệc Phong thở phào.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Khi ông kính hướng vào Nhược Bạch, Sơ Nguyên lại nhíu mày lo lắng. Mặc dù Nhược Bạch chăm chú nhìn lên sàn đấu, dáng vẫn thẳng tắp như thân tùng, nhưng sắc mặt gần như tái xanh.

Từng dãy đèn trên vòm nhà thi đấu!

Một lần nữa đứng trước mặt G.Katou, Bách Thảo nghĩ lại những lời chỉ dẫn của Nhược Bạch. Từ lúc luyện tam liên đả, rất lâu rồi cô không quan sát khởi thế của đối thủ.

Dưới ánh đèn sáng chói, thấy đôi mắt trầm lặng như nước hồ thu của Katou.

Khởi thế chính là căn cứ vào sự biến đổi tinh vi của ánh mắt, thần thái, vai, hông, trước khi đối phương ra đòn để phán đoán ý đồ và hướng tấn công. Mặc dù đặc điểm của mỗi tuyến thủ khác nhau, nhưng từ khi phòng thủ chuyển sang tấn công chắc chắn có biến đổi...

“Hãy...!”

Một chân đá thẳng, Bách Thảo đá vào vùng bụng Katou!

Ánh mắt Katou vừa lóe vội lùi sau tránh, không phản kích, Bách Thảo thu chân điều chỉnh bước nhún. Đúng, Katou đã nhận ra cô chỉ tấn công giả cho nên hủ động né tránh để phòng thủ.

“Hãy...!”

Chân trái vừa nhún, chân phải nhằm ngực Katou đá ra, khi Katou lùi về sau, Bách Thảo vận toàn lực xoay người, phi chân tung một cú đá hậu về phía đầu Katou.

Katou phản ứng cực nhanh.

Chính trong tích tắc Bách Thảo xoay người, cô ta đã né sang bên trái, chân lăng ra nhằm vai trái Bách Thảo phản kích...

“Phập...!”

Nhìn thấy cú phản kích của Katou sẽ trúng vào vùng lưng Bách Thảo sau khi cô nhanh chóng xoay người, khán giả lại ào lên xuyết xoa, đó không phải là vị trí được điểm.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu trở mắt nhìn. Nếu nói Thích Bách Thảo đang tấn công thì sức mạnh và khí thế hoàn toàn không giống. Nếu bảo Thích Bách Thảo đang nản chí muốn từ bỏ thì lúc này nhìn vẻ điềm tĩnh và tập trung cao độ của cô hoàn toàn không giống.

“Hình như là đang... thử nghiệm.”

Nét mặt Mẫn Thắng Hạo bất chợt nghiêm lại, anh thà nhìn thấy Bách Thảo bùng cháy như ngọn lửa còn hơn thấy cô đột nhiên trở nên trầm lặng như nước thế này. Đối với kim Mẫn Châu, một Thích Bách Thảo như vậy càng đáng sợ.

“Thử nghiệm?”, Kim Mẫn Châu bắn khoăn khẽ kêu, “Thua những bốn điểm, bây giờ đã là hiệp ba, còn thử với chả nghiệm gì nữa?”

“Bách Thảo hình như hơi khác.”

Hiếu Huỳnh dụi mắt nhìn màn hình, cũng như Kim Mẫn Châu nhận thấy sự thay đổi của Bách Thảo. Rất khó diễn tả, Bách Thảo hình như đột nhiên trở nên trầm hẳn, giống như... giống như bác sĩ đang dùng dao làm phẫu thuật ngoại khoa...

Ái chà, so sánh như vậy thật kì quặc!

Nhưng, trầm tĩnh điều chỉnh bước chân, lặng lẽ quan sát Katou, giống như xung quanh có một biển nước phẳng lặng trong suốt, khiến tiếng cổ vũ trong sân bắt giác nhỏ đi!

Trên nệm đấu màu xanh.

Thời gian trên đồng hồ điện tử từng giây trôi qua, chỉ còn 2 phút 15 giây.

Đăm đăm nhìn Katou, Bách Thảo lặng lẽ điều chỉnh bước nhún, trong đầu điểm nhanh cảnh đấu trong hai hiệp trước. Katou vừa là tuyến thủ ổn định, đầu óc luôn tỉnh táo, phản ứng nhanh, chuẩn bị đầy đủ, lại vừa không có ưu thế cơ thể nổi bật cũng không có khiếm khuyết rõ rệt.

Nhưng...

Không còn thời gian nữa.

Một ý nghĩ nảy sinh nhưng chưa hoàn toàn định hình, Bách Thảo cắn răng, dựa vào trực giác của cơ thể ư? Tích! Tắc! Thời gian hai giây lại trôi qua, dưới mũ bảo hiểm, có thể cảm nhận được chiếc cặp đầu tây lông lánh, vật may mắn của cô đã quay về, vậy thì thử đánh cuộc một phen!

“Hãy...!”

Hét một tiếng chấn động nhà thi đấu, trên tấm nệm màu xanh, Bách Thảo một lần nữa chủ động tấn công Katou! Lần này, tiếng hét của cô càng to, càng dữ dội, dường như báo trước sẽ ra một đòn tấn công khốc liệt.

Katou sầm mặt!

Nắm chặt hai tay, cũng hét to, chuẩn bị sẵn sàng đón đợt tấn công đó!

Nhưng cú ra chân của Bách Thảo...

Lại không mang sức mạnh tương xứng như tiếng hét, mà nhẹ nhàng như giăng bẫy chờ Katou phản kích. Lập tức cảnh giác, Katou hơi do dự, đòn phản kích chậm nửa nhịp...

Chính trong nửa nhịp đó!

Chân phải nhẹ nhàng đá ra rồi thoáng dừng lại trên không, sau đó cơ thể Bách Thảo lại vọt lên một cách bất ngờ, thể lực sung mãn như trái núi ép xuống, nhằm đầu Katou đập thẳng!

Ôi...

Giống như một cảnh kinh hoàng trong phim, khán giả khắp khán đài kinh ngạc nhìn cú đập tựa cảnh quay chậm nhằm vào đầu Katou!

Bên rìa sàn đấu, ánh mắt Nhược Bạch chăm chú.

Đúng vậy, Katou là tuyển thủ khá bình ổn, sẽ do dự khi lựa chọn tấn công hay phòng thủ. Mà trong tích tắc dự đó, có thể lập tức nắm cơ hội, chính là phản ứng trực giác của cơ thể Bách Thảo!

Phản ứng của cô là chính xác!

Khi luồng gió theo bóng chân như tia sét ập tới, Katou hơi căng thẳng, nhưng rút cuộc trước đó đã rèn luyện nhiều lần, cô biết vọt lên cao đập thẳng xuống là một trong những tuyệt kỹ của Bách Thảo. Vậy nên cô đã luyện tập, chỉ cần kịp thời lùi sau, xoay người đá ngang, không chỉ tránh được mà còn phản kích thành công!

“Hãy...!”

Hét vang một tiếng, Katou xoay người né khỏi bóng chân đập tới...

Nhưng!

Cô không thể!

Sức mạnh của cú đập đáng sợ như cơn lốc xoáy, hút cơ thể vào, cô không thể tránh, thậm chí không thể xoay vai!

”Phập...!”

Tiếng chân đập trúng cơ thể bùng nổ như tiếng sấm, khán giả kinh sợ hét lên, có người đã thoáng thấy, không phải, cú đập đó không trúng đầu Katou! Trong tích tắc bội phần nguy hiểm ấy, G. Katou đã vận hết sức lực né tránh, cuối cùng cú đá của đối thủ chỉ trúng phần vai cô, không được điểm!

“Không mất điểm! Không mất điểm!”

Chính trong lúc khán giả bắt đầu hoan hô, chân trái Bách Thảo trên không lại thuận đà truy kích...

“Hự..!”

Lại một cú đá trúng ngực Katou lúc này đang hơi ngửa ra sau!

“Soạch! Soạch!”

Loạng choạng hai bước, ngực đau như búa đập, Katou tái mặt ngã ngửa trên nệm!

”A...!”

Trước màn hình, tim Hiểu Huỳnh và Mai Linh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, xúc động hét lên! Mặc dù cú đập không trúng đích nhưng Bách Thảo bắt đầu được điểm!

4:1

Trên bảng điểm, phần điểm số của Bách Thảo bắt đầu thay đổi, Hiểu Huỳnh và Mai Linh sung sướng ôm nhau! Được điểm! Mặc dù chỉ còn 1 phút 40 giây, nhưng ai nói Bách Thảo không thể chuyển bại thành thắng!

Mặc dù đến giờ Bách Thảo mới được một điểm!

Nhưng một điểm này.

Khiến không khí trong nhà thi đấu đột nhiên lắng lại.

Tiếng hò reo cổ vũ của khán giả nhỏ dần.

Trên ghế dành cho quan khách trên khán đài, ánh mắt lo âu của cha mẹ Katou hướng về con gái đang đứng lên khỏi tấm nệm. Cha cô nhẹ nhàng vỗ vai mẹ cô an ủi.

Trên khu vực dành cho phóng viên.

“Phong độ của Bách Thảo cuối cùng đã trở lại!”, phóng viên Lưu phấn chấn nói.

“Coi như cũng được một điểm”, tay gõ trên bàn phím, phóng viên Đới thở phào, “Dù thất bại cũng không đến nỗi quá thảm”.

“Biết đâu có thể thắng? Nhìn xem, khí thế Bách Thảo mạnh như thế!”, phóng viên Lưu nói.

“Chỉ còn hơn một phút nữa”, phóng viên Đới lắc đầu, “Chỉ cần Katou phòng thủ ổn định, Bách Thảo rất khó có cơ hội ghi thêm điểm, trừ phi...”.

“Trừ phi KO Katou!”

Từ một phía bên ngoài sàn đấu, hai mắt Kim Mẫn Châu sáng lên nói! Nhưng vừa nói xong đã cảm thấy không thể. Vừa rồi Katou nhất thời không đề phòng, Bách Thảo vì vậy được thể tấn công, nhưng dù Bách Thảo tấn công quyết liệt đến mấy, Katou cùng lắm cũng chỉ để Bách Thảo được thêm một điểm.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng thâm tâm Kim Mẫn Châu không thể không thừa nhận, thực lực Katou quả không tồi.

Mất một điểm, chắc chắn Katou càng thận trọng, sẽ tăng cường phòng thủ. Đừng nói KO, Bách Thảo muốn ghi thêm điểm cũng rất khó.

Trên nệm đấu màu xanh, môi càng trắng nhợt, Katou đứng lên.

Trọng tài ra hiệu tiếp tục trận đấu!

Nhìn Katou, Bách Thảo bình tĩnh điều chỉnh bước nhún. Pha tấn công vừa rồi, chứng minh suy nghĩ của cô là đúng. Katou tấn công hay phòng thủ luôn cân bằng, không có ưu điểm và nhược điểm nổi bật.

Nhưng cô thì có!

Sức mạnh và tốc độ chính là ưu điểm nổi bật của cô!

“Bách Thảo rất thông minh.”

Thân Ba cũng vừa đi đến, nghe Hiểu Huỳnh và Mai Linh thuật lại tình hình trận đấu, anh đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nghiêm túc nói:

“Katou sở dĩ chuẩn bị đầy đủ, đối phó với mọi kỹ xảo và phương pháp của Bách Thảo là bởi cô ta sợ, sợ tốc độ và sức mạnh của Bách Thảo. Nếu Bách Thảo không biết lợi dụng ưu thế nổi bật nhất của mình, lại né tránh đối thủ, sử dụng lối đánh mình không quen thuộc, vậy là trúng bẫy của Katou rồi.”

“Hơn nữa thời gian không còn nhiều.”

Lâm Phong cùng đến với Thân Ba xen vào.

“Chỉ còn hiệp cuối, Bách thảo muốn tìm ra phương pháp tấn công mới là điều không thể. Bách Thảo quả thật rất thông minh, pha ra đòn vừa rồi, Bách Thảo không những không tránh lối tấn ông quen thuộc của mình mà trái lại càng triệt để sử dụng nó!”

Giống như cơn lốc quét, cho dù đối thủ phòng bị đầy đủ, nhưng cơn lốc với sức sát thương khủng khiếp ập đến khiến đối phương vẫn bị cuốn phăng.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện. Sơ Nguyên lặng lẽ quan sát pha tấn công vừa rồi của Bách Thảo. Khi Bách Thảo từ trên không đập xuống, Katou đã chuẩn bị phản kích, nhưng sức mạnh cực lớn của Bách Thảo đã không chế được cơ thể Katou!

“Oa! Có nghĩa là Bách Thảo đã tìm đúng phương pháp!”, Hiểu Huỳnh xúc động nhìn màn hình, giọng cao hai nắm tay hét, “Mau mau mau! Tấn công! Bách Thảo tấn công!”

“Cũng không dễ đâu”, nhìn Katou trên màn hình, Lâm Phong lắc đầu, “Tiếc là Bách Thảo để dẫn tới ba điểm, cho nên Katou chỉ cần phòng thủ chặt...”

“Đúng, đối với Katou bây giờ, sách lược tốt nhất là phòng thủ thật chặt”, Thân Ba trầm ngâm nhìn hai người trên màn hình, “Mọi người xem, Katou đã giãn rộng cự ly với Bách Thảo”.

Trong nhà thi đấu, đèn vẫn sáng như ban ngày.

Ở khu vực dành cho huấn luyện viên cạnh sàn đấu, sắc mặt Nhược Bạch vẫn trầm lặng. Có thể nghe thấy tiếng huấn luyện viên cầu Katou dùng tiếng Nhật hét lên ở bên kia:

“Phong thủ! Phòng thủ! Giãn rộng cự ly! Không được để cô ta có cơ hội ra đòn!”

Trên nệm đấu màu xanh.

Môi G. Katou vẫn hơi tái, nắm chặt nắm đấm, cô căng thẳng điều chỉnh bước nhún, Bách Thảo hơi tiếp cận là lập tức lùi sau, ra khỏi phạm vi tấn công hữu hiệu của Bách Thảo!

“Hãy...!”

Bách Thảo hét lên, tiến lên phía trước một bước, nhấc chân!

Nhanh chóng lùi hai bước, Katou một lần này né tránh từ xa, liếc nhìn đồng hồ điện tử, chỉ còn “1 phút 02 giây” nữa là trận đấu sẽ kết thúc.

“Thế là thế nào!”

Nhìn màn hình, Hiểu Huỳnh vừa sốt ruột vừa bực:

“Như thế chẳng phải là đang cố tình kéo dài thời gian sao?! Còn tinh thần thi đấu hay không?! Bách Thảo vừa nâng chân, cô ta đã tránh! Chỉ bị gỡ một điểm đã nhát gan, sợ đến thế sao? Tránh tránh tránh! Tránh gì chứ! Có bản lĩnh giao thủ với Bách Thảo đi!”

“Thi đấu là vậy!”, Mai Linh bất lực nói, “Kéo dài một phút nữa coi như thắng, cô ta cần gì để ý đến việc mất mặt hay không!”

“...”

Lâm Phong thở dài, mắt nhìn Bách Thảo liên tục ép Katou đến gần đường biên. Katou vẫn né tránh khỏi phạm vi tấn công của Bách Thảo.

22. Chương 22

Trên màn hình.

Trọng tài đột nhiên cho ngừng thi đấu, dùng tay ra hiệu cảnh cáo Katou!

Phòng thủ tiêu cực, cảnh cáo lần thứ nhất!

“Ào...!”

Từ màn hình truyền ra tiếng khán giả ò lên.

” Ha ha, nhìn kìa! Mất mặt không! Giữ chặt cảnh nhà mình, vì sợ tấn công nên bị trọng tài cảnh cáo! Còn tiếp tục phòng thủ tiêu cực sẽ bị phạt điểm, trợn mắt nhìn Katou trên màn hình dù đã bị cảnh cáo vẫn kiên trì phòng thủ, Hiểu Huỳnh tức giận hét lên, ”Tức chết đi được, sao lại có loại người như thế! Cảnh cáo lần nữa là sẽ phạt một điểm, thế mà không dám nghênh chiến ư?!”

“Chỉ còn 51 giây!”, Mai Linh nhăn nhó, ”Cho dù bị phạt một điểm, Katou vẫn dẫn trước hai điểm, cô ta tính toán không tồi.”

“Nhưng quá mất mặt!”

Thấy Katou một mực né tránh, càng kéo dài thời gian, Hiểu Huỳnh tức điên, thiếu nước nhảy vào trong máy tính mắng một trận.

“Đây là thi đấu”, Thân Ba cau mày, “Cuối cùng vẫn căn cứ vào kết quả để phân thắng bại, không phải căn cứ quá trình thi đấu. Hơn nữa, tỷ số 4:0 trước đó là do Bách Thảo gây ra.”

“Này, rốt cuộc anh đứng về phía ai?”, Hiểu Huỳnh phát cáu.

“Làm thế nào bây giờ?”, nhìn cục diện trì trệ trên màn hình, Mai Linh than thở, “Lẽ nào Bách Thảo thua như vậy sao? Đây là trận đấu đầu tiên của Bách Thảo ở nước ngoài, nếu thất bại ngay từ trận đầu, sau này huấn luyện viên Thẩm càng không để Bách Thảo thi đấu...”

Ổng kính máy quay quét tới Nhược Bạch ở vị trí dành cho huấn luyện viên.

Diệp Phong cũng rất lo lắng, Bách Thảo thua trận này ư?

Ánh đèn sáng rực từ vòm nhà thi đấu chiếu xuống, trên tấm nệm màu xanh sẫm, hiệp ba giữa Bách Thảo và Katou vẫn trong tình trạng trì trệ, thời gian trên bảng từng giây trôi qua, 48 giây, 47 giây. Hai mắt Katou vô cùng trầm tĩnh, cô chỉ phòng thủ không tấn công, phòng thủ bên ngoài phạm vi tấn công hữu hiệu của Bách Thảo.

Không khí trong nhà thi đấu cũng dần dần yên ắng.

Tiếng cổ vũ nhỏ dần, mặc dù khán giả đều hiểu chiến thuật của Katou nhưng lối đánh tránh né như vậy có vẻ không hay.

“Hay...!”

Một lần nữa ra đòn tấn công, thấy Katou lại vội lắc người lùi về sau, Bách Thảo hơi cuống.

Thời gian sắp hết! Cô đã thử nhiều cách, nhưng bất luận tấn công trực tiếp hay cố ý ra đòn giả để dẫn dụ đối thủ tấn công, Katou vẫn một mực cố thủ nghiêm ngặt.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Katou.

44 giây, 43 giây, lòng Bách Thảo ngao ngán, điều chỉnh bước nhún, tìm kiếm từng cơ hội có thể. Cục diện trì trệ, khi góc độ di chuyển hướng về vị trí của huấn luyện viên, ánh mắt Bách Thảo lại bất giác nóng lòng tìm kiếm bóng dáng Nhược Bạch.

“Bình tĩnh! Kịch nộ cô ta!”

Bên tai thoáng thấy tiếng nói của Nhược Bạch, Bách Thảo hơi ngậy người. Bình tĩnh thì cô hiểu, anh nhắc cô không nên hoảng loạn, nhưng câu...

“Kích nộ cô ta!”

Là bảo cô kích nộ Katou sao?

Lòng phân vân, Bách Thảo vô thức nhìn vào đôi mắt phùng thủ âm thầm, tĩnh lặng của Katou. Một đôi thủ trầm lặng như vậy, làm thế nào để kích nộ cô ta?

”Kim Mẫn Châu!”

Cảm nhận được sự hoang mang, bất lực của Bách Thảo, Nhược Bạch lại hô một tiếng!

Nghe thấy tên mình, Kim Mẫn Châu ở bên ngoài đang chăm chú theo dõi trận đấu ngạc nhiên ngoái đầu...

Thì ra là sư huynh của Thích Bách Thảo.

Sư huynh của Thích Bách Thảo cũng thật kỳ quặc, hai hiệp trước biến mất bỏ mặc cô ta, bây giờ gợi ý chỉ đạo đấu pháp cho Thích Bách Thảo, không hiểu sao lại gọi tên cô.

Miệt thị nghĩ thầm, Kim Mẫn Châu quay đầu, mắt vừa nhìn Thích Bách Thảo giữa sàn đấu, bỗng kinh ngạc tới cùng!

Đó là...

Là Thích Bách Thảo sao?!

“Hãy...!”

Trên sàn đấu, Bách Thảo một lần nữa hét to nhưng với một ngữ khí và âm sắc khác hẳn, tiếng hét đầy ngạo mạn! Trước một Katou liên tục giật lùi né tránh, Bách Thảo trợn tròn hai mắt, chân trái tung ra cú đá, nhưng không lập tức thu về, mà dừng lại trên không...

Ngang nhiên để lơ lửng trước mặt Katou.

Ngạo nghệ dừng lại chặn một giây!

“Ào...”

Giống như một nôi áp suất, khán giả bốn phía khán đài phấn nộ ào lên! Đó không phải là tấn công, rõ ràng là khiêu khích! Là sự nhạo báng Katou, thậm chí nhạo báng tất cả khán giả Nhật Bản ngồi đây!

“Katou...”

“Katou...”

Tiếng hô như sóng một lần nữa dậy lên, ngoài cha mẹ Katou trên ghế dành cho khách mang về mặt phức tạp. Mọi khán giả trên sân đều cao giọng hô vang, họ muốn một thắng lợi đẹp mắt! Họ muốn nhìn thấy Katou đánh bại đối thủ một cách oai hùng!

”Hãy...!”

Trước một Katou vẫn kiên chế, tiếp tục giật lùi, tiếng hét của Bách Thảo càng ngạo mạn, cánh mũi phồng lên, ánh mắt khinh thị nhìn Katou, sau đó động tác xoay người tấn công cũng cố tình làm thật chậm như người mới tập Taekwondo!

Về chậm chạp kiêu ngạo đó!

Dường như hạ nhục sự nhát gan của Katou!

“Ô, Bách Thảo sao thế?!”

Ngồi trước màn hình vi tính, Mai Linh trở mắt, đó là Bách Thảo ư? Sao lại như bị ma nhập vậy, Bách Thảo đột nhiên trở nên kiêu ngạo thế kia!

“Ha ha ha! Đó chẳng phải là bộ dáng của Kim Mẫn Châu sao?”, Hiểu Huỳnh cười ngất, chảy cả nước mắt, “Trời ơi sao Bách Thảo làm được chiêu đó! Bắt chước Kim Mẫn Châu giống quá! Trời ạ, ai ngờ Bách Thảo lại biết đóng kịch! Hay là bỏ Taekwondo, đi đóng kịch thử xem!”

Nghĩ đến trận giáp chiến đầu tiên với Bách Thảo trong cuộc thách đấu giữa các võ quán năm xưa, Lâm Phong cười thầm. Hồi ấy Bách Thảo cũng dùng đòn tâm lý như vậy.

“Bách Thảo muốn chọc tức Katou”, Thân Ba chống tay vào má nói,

” Katou quá điềm tĩnh, muốn phản kích thành công, trước tiên nhất định phải kích nộ để phá vỡ cục diện đó”.

“Nhưng ,hình như không được hay lắm”, Mai Linh gãi đầu, “Bách Thảo là người khiêm nhường, bây giờ lại kiêu ngạo như Kim Mẫn Châu, liệu khán giả có hiểu lầm, liệu có ảnh hưởng đến hình ảnh của mình...”

“Thi đấu là thi đấu! Chỉ cần đánh thắng là được, bất chấp dùng cách nào!”, Hiếu Huỳnh hoàn toàn quên những chỉ trích lúc trước của mình đối với Katou, vừa hy vọng vừa lo lắng lẩm bẩm, ”Mong là đòn tâm lý có tác dụng! Katou, cô nổi đóa lên đi! Tấn công ngay đi, đừng rụt cổ như con rùa nữa!”.

“Hừ! Sao lại bắt chước tôi?”

Trong nhà thi đấu, nhìn Bách Thảo trên sân dùn thái độ khinh khỉnh khiêu khích Katou, Kim Mẫn châu không vui, đầu ngẩng cao, hừ một tiếng:

“Tôi mà xấu như vậy à? Mũi tôi vênh lên như thế ư? Trông tôi xấu thế chắc? Cô ta tính bôi xấu tôi, đúng không?”

”Cộc...!”

Gõ cây thước vào đầu Kim, Mẫn Thắng Hạo nghiêm mặt:

“Nhìn rõ chưa, bộ dạng bình thường của cô còn đáng ghét hơn thế kia kia!”

Đèn từng dãy trên vòm nhà thi đấu.

Cách nửa thước trước mặt là mũi chân của Bách Thảo, cao ngạo vô cùng, khiêu khích vô chừng. Bên tai là tiếng hô bất bình của khán giả sân nhà, G.Katou nghiêng răng, kiềm chế phần nộ trong lòng, vẫn lùi sau phòng thủ.

Mọi cuộc thi đấu của Thích Bách Thảo, phàm được ghi hình, huấn luyện viên đều tìm đưa cô xem, nghiên cứu. Bách Thảo không phải là tuyển thủ kiêu căng, lúc này cố ý làm như vậy rõ ràng là định chọc tức, dụ cô phản kích!

Thời gian thi đấu chỉ còn 30 giây.

Cô cũng không muốn những giây cuối cùng mình đánh một cách yếu hèn như vậy.

Trước trận đấu huấn luyện viên đã xác định Thích Bách Thảo là đối thủ số một của cô, nên chiến thuật cần cân nhắc kỹ càng, nghiên cứu tập luyện sao cho thuần thực... bất ngờ phản kích! Nếu đối phương bị đánh tới bởi, không thể phục hồi, nhân đà thắng lợi truy kích đến cùng, triệt để hạ gục. Nếu đối phương có thể tìm ra phương thức mới đối phó hữu hiệu thì phòng thủ vững chắc, đợi thời cơ tấn công!

Nhưng là điều không thể ngờ là...

Hiệp ba vừa bắt đầu, Thích Bách Thảo vốn bị dẫn trước bốn điểm lại không hề nôn nóng mà vô cùng trầm tĩnh. Chỉ ba pha phối hợp ngắn đã lợi dụng sự do dự giữa phòng thủ và tấn công của cô, ra đòn thành công! Không chỉ có vậy, điều khiến cô e ngại nhất là sức mạnh cầu cú xoáy người bay lên, xé gió đập xuống như cơn lốc có thể nhổ bật gốc cây, cuốn phăng tất cả, khiến cơ thể cô như bị hút vào, bị bó chặt!

Mặc dù gắng gượng tránh được, chỉ để Thích Bách Thảo ghi được một điểm.

Nhưng...

Cô không dám mạo hiểm ra đòn trực tiếp tấn công. Trận đấu chỉ còn 28 giây nữa, cho dù chịu nhục, dù bị chê cười cũng cố nhịn, kiên trì tiếp tục, thắng lợi đã ở ngay phía trước, cô có thể nhìn thấy!

“Hãy...!”

Cảm giác đầy mắt lạnh băng của Katou bắt đầu xao động, nhìn hai nắm tay của Kaou mỗi lúc một chặt, Bách Thảo vừa cảnh giác vừa hét to một tiếng, từng bước đuối gấp, phi chân tấn công! Chỉ còn 27 giây nữa, cô nhất định phải ngạo mạn, nhất định phải ngông cuồng, phải khiến Katou mất đi lý trí! Kim Mẫn Châu, Kim Mẫn Châu, trong đầu lướt qua cảnh tượng Kim Mẫn Châu đã làm!

”Hãy...!”

Tung người hét một tiếng thật dài, một ấn tượng rất sâu chợt lóe lên, cơ thể lập tức có phản ứng, Bách Thảo hướng thẳng về phía Katou đang giật lùi né tránh, chân trái đá ra, chân phải rượt theo, hoàn tất cú song phi thứ nhất!

Katou vội vàng lùi sau!

“Hãy...!”

Mũi chân vừa tiếp đất, sau đó lại vọt lên, chân trái Bách Thảo một lần nữa đá ra! Katou vội vàng giật lùi, chân phải Bách Thảo đuối theo! Cú song phi thứ hai!

”Hãy...!”

Cú song phi thứ ba!

Trong nhà thi đấu, khán giả khắp khán đài lặng im như hóa đá, Katou mặt tái nhợt, đã lùi đến chỗ không thể lùi nữa, sắp vượt qua đường biên!

“Hãy...!”

Cơ hồ cố ý giảm tốc độ, nhưng lại cố tình cho Kaou cơ hội thay đổi hướng tránh ở đường biên, Bách Thảo hét to, đá cú song phi thứ tư! Trong trận giao đấu với Nguyễn Tú Mai người Lào ở Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châu đã dùng mười tám cú song phi liên hoàn, đó là lối đánh kiêu ngạo nhất cô từng chứng kiến! Sự miệt thị và kiêu ngạo đó khiến bất kỳ tuyển thủ Taekwondo nào cũng khó chịu đựng!

“Katou...!”

“Phản kích...!”

Nhìn tuyển thủ Trung Quốc khí thế áp đảo, liên hoàn song phi đả truy kích, còn Katou chỉ nhẫn nhịn lùi rồi lại lùi, trên khán đài im phăng phắc cuối cùng đã có tiếng hô thúc giục!

“Hãy....!”

Bật ra một tiếng hét dài, dưới ánh sáng chói mắt, mũi chân Bách Thảo vừa tiếp đất, tiếp tục hướng về khuôn mặt càng lúc càng khó coi của Katou mà tung ra cú song phi thứ năm!

Lần này!

Tốc độ càng chậm hơn!

Cơ hồ dùng ngôn ngữ cơ thể để nói với Katou. Mặc dù chậm như vậy nhưng cô vẫn không dám phản kích, cô đã sợ thật, đã mất hết đầu trí rồi! Bất luận tỷ số hai hiệp trước cô dẫn bao nhiêu, nhưng hiệp ba này cô hoàn toàn là kẻ bại trận!

“Katou...! Phản kích...!”

“Katou...! Phản kích...!”

Khán giả dường như không thể chịu đựng hơn nữa, họ hy vọng thấy Katou chiến thắng, nhưng phải chiến thắng thật oanh liệt và đẹp mắt! Chứ không phải nhẫn nhịn giật lùi né tránh, không phản công! Tiếng hô như hòa làm một, dậy lên như sóng:

“Katou...! Phản kích...!”

“Katou...! Phản kích...!”

“Bắt chước...”

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu xám mặt, nhả nhó, trợn mắt nhìn Thích Bách Thảo trên võ đài, tức giận kêu lên: “Đó là tuyệt chiêu của tôi. lại dám bắt chước! Ái chà, đáng ghét! Có điều, hừ hừ, mười tám cú liên hoàn của tôi hồi đó, cú nào cũng trúng người Nguyễn Tú Mai! Liên hoàn sang phi của cô ta chẳng cú nào chạm vào người Kaotu! Mà, tốc độ chậm như thế, thể lực chân cũng chẳng hề có! Đáng ghét! Muốn bắt chước cũng phải giống một chút chứ!”

“Cô ta cố tình”, căng thẳng theo dõi diễn biến trên sàn đấu, Mân Thắng Hạo trầm ngâm nói, “Cố tình giảm tốc độ, ra đòn không dùng lực, cô ấy muốn...”

“Muốn dụ Katou tấn công!”

Trước mà hình, Hiểu Huỳnh cũng nhận ra, hồi hộp nói:

“Tốc độ chậm như vậy, tấn công không có sức mạnh như thế, nếu G. Katou vẫn không dám phản công thì đích thực là con rùa rụt cổ, quá vô dụng!”

“Nhưng tốc độ chậm vậy, sức mạnh cũng không lớn”, Mai Linh lại lo lắng, “Ngộ nhờ Katou phản kích thật, cũng dễ thành công”.

Đầy gọng kính trên sống mũi, Thân Ba chăm chú nhìn màn hình nói:

“Tôi cảm thấy...”

Trong ánh sáng chói mắt của nhà thi đấu.

“Hãy....!”

Giữa tiếng hô cổ vũ như dậy sóng của khán giả, Bách Thảo tung người vọt lên, hét lớn, nhằm thẳng đầu Katou đá ra cú song phi liên hoàn thứ sáu! Tiếng hò hét bốn phía đình tai nhức óc, trong khoảnh khắc chân trái đá về phía đối thủ, cô phát hiện ánh mắt Katou bắt đầu có vết rạn!

“Phòng thủ....!”

Bên cạnh sàn đấu, huấn luyện viên của Katou hét lên, nhắc nhở cô học trò bắt đầu dao động!

”Hãy....!”

Bách Thảo không cho Katou bất cứ cơ hội tĩnh táo nào, vọt người hét lớn, chân phải hướng vào cằm Katou đá tới, ép cô ngẩng đầu không thể nghe lệnh chỉ đạo của huấn luyện viên! Chỉ cần tiếp tục, tiếp tục khiêu khích!

Chân phải lắc lư dưới cằm Katou!

Lùi sau một bước, Katou phẫn nộ nheo mắt!

Tiếp đó là cú song phi thứ bảy! Tốc độ bay lên của chân chậm như vậy, dù thuần túy chỉ là khiêu khích, nhưng giữa tiếng hò hét kích động, sôi sục khắp trên khán đài, như có dòng nham thạch trong người phun ra, cô biết khán giả muốn xem gì, biết cha mẹ trên khán đài muốn thấy gì!

Tốc độ ra chân chậm như vậy!

23. Chương 23

Đúng, cô biết sức mạnh như lốc xoáy của thích Bách Thảo, chỉ còn chưa đầy mười mấy giây nữa, chỉ cần nhả nhin là thắng lợi thuộc về cô! Nhưng cái chân đó sắp lắc qua mặt cô!

“Hãy....!”

Dưới ánh đèn sáng chói, khán giả Nhật Bản âm thầm kích động, cuối cùng cũng chờ được tiếng hét lạnh lạnh bật ra của Katou! Lần này, cô không lùi sau nữa! Khán giả toàn khán đài nhất loạt đứng dậy, vỗ cò, hô vang:

“Katou...!”

“Katou...!”

Ánh đèn sáng nhức mắt.

Chỉ còn mười mấy giây nữa, dẫn trước ba điểm nên không thể mạo hiểm tấn công, nhưng cú ra chân chậm như vậy, không có sức mạnh như thế đang ở ngay trước mặt cô! Trong tiếng hô ầm vang của khán giả, Katou hét lên, gơ hai tay nắm lấy cái chân trước mặt! Không thể mạo hiểm phản kích, nhưng nắm cái chân không có sức mạnh đó, chỉ cần thuận thế đẩy một cái, là có thể khiến Thích Bách Thảo lật người ngã nhào!

Đây là sự phản kích an toàn!

Sẽ không gây ra bất kỳ nguy hiểm nào, lại có thể hóa giải những cú song phi liên hoàn dồn dập khiến cô không kịp thở, đó là chiêu phản kích an toàn nhất!

Ổng quần vô phục hơi cũ.

Chính trong tích tắc chân trái Bách Thảo bị Katou nắm lấy!

Thời gian như ngưng đọng...

Trong phòng nghỉ bệnh viện, Sơ Nguyên nín thở!

Trên ghế huấn luyện viên ngoài sân đấu. Hai tay Nhược Bạch bỗng nắm chặt, mắt lóe sáng! Huấn luyện viên cầu Katou kinh hoàng thất sắc, bật ra tiếng kêu tuyệt vọng như phá vòm nhà thi đấu!

Trong tích tắc thời gian như ngưng đọng lại đó....

“Hây...!”

Tiếng hét như sấm sét trong khoảnh khắc nhấn chìm làm sóng âm thanh ầm vang của nhà thi đấu! Như tiếng sét chói tai bùng nổ, sung lực bạo phát khiến người ta phát run! Như một cảnh quay chậm, dường như đã chờ đợi quá lâu, mọi tinh lực tích tụ đều chờ đợi khoảnh khắc này!

Sai rồi!

Cô đã sai rồi!

Chính trong tích tắc hai tay nắm chân trái Bách Thảo, đầu Katou như nổ tung, một dải trống rỗng, một dự cảm hãi hùng chợt lóe lên! Trong tay cô, chân trái cơ hồ không có sức mạnh đó, lại đột nhiên phát lực! Katou kinh hoàng, nhưng không kịp buông ra, chân trái đó đã mượn lực nắm của hai tay cô...

“Hây...!”

Xoáy người vọt lên!

Tựa hồ được thiết kế tinh vi, chính trong khoảnh khắc Katou nắm chân trái cô, như có điểm tựa tốt nhất, Bách Thảo hét to, thuận thế xoay người sang phải...

Giống như một nét vạch cứng cáp!

Khuấy đảo luồng không khí cuộn cuộn!

Dùng toàn bộ sức mạnh thể lực, đó là đòn..

Quyết thắng của cô!

“Ôi...!”

Trong nhà thi đấu, khán giả đứng chật khán đài sững sờ, kinh hoàng chứng kiến. Trên nệm đấu màu xanh sẫm, khi hai tay Katou vẫn nắm chặt chân trái đối thủ không thể né tránh, cô gái Trung Quốc đó đã xoay người tung chân, nhằm đầu Katou đá...

“Hự...!”

Một tiếng vang nặng nề!

Trên sàn đấu sáng chói tĩnh lặng, chậm chậm, đầu mang mũ bảo hiểm màu xanh của Katou từ từ lệch sang trái...

Sức mạnh kinh khủng đó...

Giống như âm thanh cực đại vang vọng trong khe núi, tầng tầng, lớp lớp. Khi ngã xuống lại không cảm thấy đau, thoáng trong tích tắc cơ thể mất trọng tâm rơi xuống tấm nệm màu xanh, mơ hồ thấy huấn luyện viên bên mé sàn đấu kêu một tiếng thất thanh, thấy khán giả toàn sân sững người như hóa đá, thấy cha mẹ trên hàng ghế đầu hoảng loạn xông ra...

“Bịch...!”

Như con rối vải không chút sinh khí, cơ thể Katou từ trên không rơi xuống, mềm nhũn ngã nhào trên nệm!

“Ôi...!”

Trước màn hình, Hiếu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong, Diệc Phong, Thân Ba, tất cả đều sững người. Thấy cú xoay người đá nga kinh khủng đó, thấy Katou vị đá trúng đầu rồi ngã trên sàn đấu, tất cả nhất thời quên cả hoan hô!

Đây là...

KO sao?

Lúc chỉ còn chưa đầy 10 giây nữa trận đấu kết thúc, Bách Thảo lại làm nên kỳ tích, KO Katou sao?

“A...!”

Hai giây sau, Hiếu Huỳnh và Mai Linh mới như tỉnh mộng hét lên, ôm chầm nhau, nhảy cẫng hô vang:

“KO rồi! KO rồi!”

“Ít nhất cũng ba điểm!”, xúc động không thể kiềm chế, Lâm Phong cũng nhảy lên, “Xoay người đá trúng đầu, Bách Thảo có thể được ba điểm! Cho dù không KO, tỷ số đã san bằng, sẽ có hiệp phụ!”

Trong nhà thi đấu sáng trắng ánh đèn.

Nhìn Katou ngã ngửa trên nệm như con rối vải, mặt trắng như sáp, mãi không nhúc nhích. Bách Thảo nắm chặt hai tay, đột nhiên hốt hoảng, vô thức ngoái nhìn Nhược Bạch trên ghế huấn luyện viên.

“Bình tĩnh tiếp tục thi đấu!”

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, Nhược Bạch khẽ nhắc!

Thời gian tạm dừng trên bảng điểm.

Còn sáu giây nữa là kết thúc hiệp ba.

“... 3, 4, 5!”

Dùng ngón tay ra hiệu, trọng tài cúi xuống Katou, thông thả đếm

Cha mẹ Katou đã chạy xuống mé sàn đấu nhưng bị bảo vệ ngăn lại. Sau phút yên lặng trì trệ khán giả hô vang có tiết tấu:

“Katou...!”

“Katou...!”

“Katou...!”

“Katou...!”

“Katou...!”

“... 6, 7...”

Khi trọng tài đếm đến 7, trên nệm đấu, khuôn mặt trắng bệch của Katou khẽ lắc, lão đảo ngời dậy, thử đứng lên, giọng khản đặc:

“... Có thể tiếp tục thi đấu...”

“Katou...!”

“Katou...!”

“Katou...!”

Làn sóng âm thanh lại vang dội.

“... 8, 9, 10.”

Khi đếm đến 10, nhìn bóng Kaotu yếu ớt, loạng choạng đứng lên, khán giả lại hưng phấn hô vang, rung chuyển cả nhà thi đấu!

Trong lòng trào lên sự khâm phục.

Bách Thảo lùi lại, nhường chỗ cho Katou, người vẫn lắc lư, mặt trắng bệch.

“Katou còn thi đấu được nữa không?”

Chăm chú nhìn màn hình, Hiểu Huỳnh lo lắng hỏi.

Cơ hồ cũng tâm trạng như vậy, trọng tài đi lên phía trước, đỡ lấy đầu Katou, vén mi mắt cô, kiểm tra tình trạng sức khỏe, lại gọi mấy trọng tài biên cùng hội ý.

Không khí ngưng đọng.

Cuối cùng trọng tài trở về giữa sàn đấu, giơ tay ra hiệu...

Sức khỏe của phía áo xanh không thích hợp tiếp tục thi đấu.

Phía áo đỏ KO thắng!

“A...!”

Tiếng hoan hô bùng lên, trong quán internet, dù người quen hay người lạ đều đồng thanh hoan hô, xúc động nhảy múa!

“Thắng rồi...! Bách Thảo thắng rồi...!”

“Bách Thảo thắng rồi...!”

Mặt giàn giụa nước mắt, Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong xúc động ôm nhau! Không ngờ một trận đấu khó khăn như vậy, không ngờ đến phút cuối cùng mà Bách Thảo vẫn thắng!

“Quả nhiên là thế!”

Cũng tâm trạng xúc động không kém, Thân Ba nói với Diệc Phong:

“Bách Thảo phán đoán được phản ứng của Katou, biết chuôi song phi liên hoàn dồn dập công thêm tính thận trọng của Katou, chỉ né tránh mà khôn phản công. Cho nên, Bách Thảo không tập trung lực vào những cú song phi đó, mà chỉ đánh như biểu diễn, một là khiêu khích Katou, hai là để dồn tất cả sức lực vào đòn quyết định này, triệt để đánh bại đối thủ!”

“Nhưng sao cô ta biết Katou rốt cuộc có thể nhẫn nhịn đến lúc nào?”

Thấy Bách Thảo chiến thắng, tâm trạng của Kim Mẫn Châu rất phức tạp, nghe Mân Thắng Hạo phân tích, chưa hiểu lắm, vẫn không phục:

“Theo tôi, đây chỉ là may mắn! Thích Bách Thảo đá nhiều cú như vậy, nhưng cú nào cũng vừa chậm vừa không có sức mạnh, Katou phản kích đúng lúc Bách Thảo chuẩn bị tấn công tốt nhất, quá xui cho cô ta!”

“Mỗi pha tấn công, Thích Bách Thảo đều chuẩn bị rất tốt”, hình dung lại toàn cảnh hiệp ba, Mân Thắng Hạo nói.

“Hừ, sao có thể!”, Kim Mẫn Châu tức trợn mắt, “Phải dồn lực vào cái chân trái vốn nhẹ tênh khiêu khích trước mặt Katou, lại còn xoay người đá ngang, tất cả những thứ đó, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn trước khi Katou ra tay! Nếu không thời cơ qua đi, cho dù Thích Bách Thảo phản ứng nhanh bao nhiêu, cũng không thể thực hiện cả chuỗi động tác như vậy!”

Đúng.

Mân Thắng Hạo cau mày, kinh ngạc.

Lẽ nào...

Đó là phản ứng trực giác của cơ thể Bách Thảo.

Nhìn Bách Thảo chạy như bay từ sàn đấu về phía mình, người đầm mồ hôi, mắt sáng như mắt hươu, hai má đỏ ửng xúc động, Nhược Bạch từ từ đứng dậy.

Trong tích tắc Katou sắp ra tay.

Cơ thể Bách Thảo đã có phản ứng trực giác. Cho nên lúc Katou vừa chạm vào chân trái cô lập tức phát lực trong nháy mắt, sau đó xoay người tấn công! Nếu trải qua tư duy từ não bộ truyền đến cơ thể, sẽ bị lỡ mất một nhịp, tạo cơ hội cho Katou né tránh, chỉ có trực giác của cơ thể mới nhanh và hữu hiệu nhất như thế!

Anh biết, cơ thể Bách Thảo có khả năng đó.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Ổng kính vừa lia đến thân người thẳng tắp như thân tùng trên ghế huấn luyện viên, Sơ Nguyên đột nhiên cảm thấy, có lẽ con mắt nhìn nhận của huấn luyện viên Thẩm Ninh là chính xác. Chỉ đạo Bách Thảo bình tĩnh, sử dụng đòn tâm lý, nghe trực giác của cơ thể, từ đó xoay chuyển tình thế ở hiệp ba, Nhược Bạch có tố chất của một huấn luyện viên ưu tú.

Trên trang mạng trực tuyến.

Bóng người như cong hươu nhỏ lao về phía trước, xúc động ôm chầm Nhược Bạch, sung sướng hét lên gì đó!

Sơ Nguyên sững người.

Cảnh qua rất nhanh, nhưng anh vẫn lặng lẽ đứng mãi, sau đó tắt vi tính. Thời gian nghỉ sắp kết thúc, anh tin, những trận đấu tiếp theo của Bách Thảo hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhiều tiếng khóc bật lên trong nhà thi đấu.

Bách Thảo còn đang chìm trong niềm hân hoan thì ngạc nhiên ngoài đầu, phát hiện hầu hết khán giả Nhật Bản thần thờ, rơi nước mắt, những tâm băng rôn ” Katou tất thắng đã hạ xuống. Bên sàn đấu, cha mẹ Katou run run ôm mặt khóc, cánh tay ông Katou ôm vai vợ, ngơ ngẩn nhìn con gái đứng trên sàn đấu.

Trên tấm nệm màu xanh.

Sắc mặt vẫn trắng như tờ giấy, người run run, lắc lư như sắp ngã, một nhóm bác sĩ chạy đến, định dìu cô xuống, nhưng Katou vung tay đẩy họ ra, tuyệt vọng ngẩng đầu, chầm chậm nhìn khắp lượt khán giả đông chật khán đài.

Cởi mũ bảo vệ trên đầu.

Nước mắt tuôn như suối xuống hai gò má

Từng dãy đèn trên vòm nhà thi đấu chiếu xuống sàn sáng trưng như giấc mơ không thể nào tỉnh lại. Chầm chậm quỳ xuống, Katou nước mắt ròng ròng, quỳ trên tấm nệm đầy mồ hôi, khấn đầu tạ tội với huấn luyện viên đang xót xa nhìn về phía cô.

Đứng lên lại quỳ xuống.

Katou hướng về bốn phía khán giả, cúi đầu nhận lỗi.

Cuối cùng, hướng về phía cha mẹ, khấu đầu tạ tội.

“Thi đấu là thi đấu.”

Nhìn vẻ mặt buồn buồn bất an của Bách Thảo, Nhược Bạch nhẹ nhàng nói.

“Có người thắng ắt có kẻ thua, phải dốc hết sức thi đấu mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với đối thủ.”

“Vâng.”

Cẩn môi, Bách Thảo trả lời.

“Đây chỉ là trận đầu tiên của ngày hôm nay, sau đây em còn gặp rất nhiều đối thủ khác nữa”, hình như trong người có chỗ nào đó bị đau, Nhược Bạch cau mày, “Nếu mềm lòng, không dám ra tay, bây giờ em có thể từ bỏ”.

24. Chương 24

Trong nhà thi đấu.

Mấy trận tiếp theo của vòng loại, Bách Thảo đã hoàn toàn lấy lại tinh thần, cô đánh rất linh hoạt và sáng tạo, hầu như trận nào cũng thắng với tỷ số cao. Sau đó, tâm điểm chú ý của khán giả toàn sân bị Kim Mẫn Châu của Hàn Quốc chia sẻ vài phần.

“Cô gái Hàn Quốc này rất nổi bật.”

Ở khu vực giành cho phóng viên, phóng viên thể thao của tờ Tiên Phong thần phục nhìn hướng Hàn Quốc Kim Mẫn Châu trên võ đài, đang sử dụng mười tám cú đá liên hoàn dồn dập quyết liệt giống hệt Thích Bách Thảo ở trận vừa rồi, khiến tuyển thủ Thái Lan không còn sức phản kích.

“Nhưng cách đánh này...”, phóng viên Lưu của tờ Thể thao Hoa Nam lắc đầu, “... hình như bắt chước cách đánh của Thích Bách Thảo đối với Katou”.

“Cũng phải”, nghĩ một lát, phóng viên Dương xen vào, “Trận so tài của Bách Thảo và Katou quả là một trận đầy kịch tính, cuối cùng, giờ còn không đầy mười giây, Bách Thảo lại có thể KO Katou, chuyển bại thành thắng một cách thần kỳ!”.

“Đúng, cô bé Bách Thảo đúng là rất tiềm năng”, tay vịn gõ bàn phím mô phỏng những pha gay cấn của trận đấu Bách Thảo chiến thắng người Mỹ vừa kết thúc, phóng viên Đối cảm thán, “Mặc dù lúc đầu có hơi căng thẳng, nhưng càng đánh càng linh hoạt, chỉ cần thắng trận nữa là có thể vào bán kết và chung kết buổi chiều”.

“Cánh phóng viên nước chủ nhà có vẻ buồn”, liếc trộm các phóng viên Nhật Bản xung quanh, phóng viên Dương hào hứng nói, “Nhiều phóng viên và khán giả đến cổ vũ trực tiếp như vậy, kết quả Katou lại thua ngay trận đầu”.

“Kết quả thi đấu đâu phải có thể dự đoán được”, phóng viên Đối nói, “Có lẽ bây giờ giới truyền thông và khán giả Nhật Bản hi vọng Bách Thảo có thể vào trận chung kết thì Katou có cơ hội tham gia tranh huy chương đồng”.

“Hây...!”

Trên võ đài, cùng với tiếng hét đầy sát khí của Kim Mẫn Châu, tuyển thủ Thái Lan bị cú cuối cùng của mười tám cú liên hoàn đá bay ra ngoài đường biên như một con diều đứt dây bay theo gió.

Sát khí kiêu ngạo đó.

Bá khí ngút trời đó.

“Ha...! Ha...!”

Sau khi trọng tài tuyên bố phía áo đỏ chiến thắng, Kim Mẫn Châu mang áo bảo vệ giờ cao hai cánh tay, mắt sáng rực nhìn khán giả xung quanh, hô to, toàn thân hừng hực khí thế.

“Xi, chẳng qua là bại tướng mà thôi.”

Trước màn hình trực tuyến, Hiểu Huỳnh bĩu môi, “Rõ ràng Bách Thảo đánh bại Katou, phải là tuyển thủ được chú ý nhất sân. Thế mà bây giờ Kim Mẫn Châu vừa lên sàn đã ngạo mạn cười, hét như điên, ra chân vừa hung bạo vừa táo tợn, mới được một lát đã đã thương hai tuyển thủ phải xuống trị thương, hoàn toàn là muốn gây ấn tượng đây mà!”

“Ừ, cô ta đã thua Bách Thảo, giờ lại còn kiêu ngạo như thế, chiều nay bị Bách Thảo đánh bại sẽ dằn mặt”, miệng nhăm nháp ô mai, Mai Linh ung dung nói.

“Không được khinh địch.”

Thân Ba nghiêm túc nhắc nhở.

“Đói rồi”, Diệc Phong ngáp dài, gục trên bàn, “Phải đi ăn đã, mọi người đi cùng hay ở lại xem nốt trận cuối buổi sáng?”.

“Em đi!”

Mai Linh nhảy đến. Đối thủ của Bách Thảo ở trận cuối rất xoàng, thắng lợi khỏi phải bàn. Lâm Phong, Thân Ba cũng đồng ý bữa trưa nên ăn sớm để kịp xem trận bán kết và chung kết buổi chiều.

Hiểu Huỳnh hơi do dự.

“Đi thôi!”, Mai Linh kéo tay cô, “Lẽ nào Bách Thảo thua tuyển thủ Paraguay? Cậu quá coi thường Bách Thảo!”.

Trong nhà thi đấu.

Trận đấu cuối cùng của buổi sáng sắp bắt đầu, Bách Thảo vừa đi về phía sàn đấu vừa lo lắng ngoái nhìn Nhược Bạch trên ghế huấn luyện viên. Anh lặng lẽ ngồi đó, cùng với từng trận đấu kết thúc, sắc mặt Nhược Bạch sư huynh càng nhợt nhạt, thậm chí dần dần xanh xám. Trước khi lên sàn đấu, cô không nén nổi nên đã chạm vào tay anh.

Lòng bàn tay của anh toát mồ hôi lạnh.

Nhất định là cơ thể có chỗ nào đó không ổn, nghĩ đến những trận ho không dứt tới hôn trước, đứng trên nệm đấu, lòng quặn thắt, cô ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

Như cây tùng sừng sững, nhìn bóng Nhược Bạch ngồi đó, lòng cô bỗng dấy lên nỗi sợ hãi tột cùng, đột nhiên cô sợ anh sẽ tan đi như dải mây trên đỉnh núi.

“Hãy...!”

Khi tuyển thủ Paraguay tung chân đá trước, Bách Thảo cố xua đi những bất an trong lòng, xóc lại tinh thần, tập trung toàn bộ tinh lực vào trận đấu. Trận đấu này không khó, hiệp hai kết thúc, ưu thế thuộc về cô, dẫn trước sáu điểm.

Lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp.

Vội vàng trở về chỗ nghỉ, Nhược Bạch đang đợi ở đó.

“Huynh ngồi đi!”.

Chưa đợi Nhược Bạch lên tiếng, cô đã nói, tay ấn anh xuống ghế. Khi ngón tay chạm vào vai anh, cảm giác lạnh ngắt như chích vào xương khiến cô rùng mình, nỗi sợ hãi càng xoáy sâu trong lòng. Hơn nữa khi ấn anh ngồi xuống, cô còn kinh hãi phát hiện, cơ thể anh như lả đi không còn sức lực.

Trên ghế, anh mệt mỏi nhắm mắt.

Gắng gượng hít một hơi, hình như anh muốn nói, còn chưa mở miệng, vai bỗng rũ xuống, từng cơn đau như búa vẩy toàn thân, thân nhiệt hạ thấp, người ớn lạnh phát run.

“Nhược Bạch sư huynh!”

Khinh ngạc kêu thất thanh, Bách Thảo quỳ xuống, sợ hãi đỡ anh.

“... Tôi không sao.”

Giọng khàn đặc cơ hồ nghe không rõ, Nhược Bạch chậm chạp mở mắt, ánh mắt vẫn tỉnh lặng như thường, nói rất chậm.

“... Đi, thi đấu nốt đi.”

Trong hiệp ba, Bách Thảo hoàn toàn không biết mình đánh thế nào, mỗi lần di chuyển hướng cô đều không nén nổi liếc nhìn Nhược Bạch đang ở vị trí của huấn luyện viên. Thậm chí không biết tỉ số cuối cùng là bao nhiêu, khi trọng tài tuyên bố cô thắng, Bách Thảo vội cúi chào đối thủ, không kịp nghĩ gì, lao về phía Nhược Bạch, anh lúc này gần như đã không ngồi vững nữa.

“Sư huynh...!”

Cảm giác lạnh giá khi chạm vào tay anh, không kịp cởi áo bảo vệ, cô hốt hoảng dùng cơ thể mình đỡ lấy đang mồ hôi ướt đầm, bắt lực kêu lên.

“Sư huynh, huynh làm sao thế? Sư huynh...!”

“...”, tiếng ho khàn khàn, môi Nhược Bạch se tái nứt nẻ mấp máy, “... Hơi mệt, muốn về nằm nghỉ”.

“Vâng, chúng ta về ngay.”

Cuống cuồng lo lắng, nnc mắt như muốn rơi, Bách Thảo không kịp nghĩ gì, vội dìu Nhược Bạch về phía cửa nhà thi đấu. Có tiếng người của ban tổ chức gọi phía sau, cùng ánh mắt ngạc nhiên của khán giả và tuyển thủ, cô không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết.

Trên hành lang dài hun hút của nhà thi đấu, có tiếng ồn ào, đầu Bách Thảo ù ù rồi bời, vừa căng thẳng dùng vai đỡ, vòng tay ôm lấy anh cố bước, nhưng điều đáng sợ là, cô cảm thấy...

Cơ thể Nhược Bạch mỗi lúc một lạnh.

Càng lúc càng nặng.

Giống như trái núi băng từ từ đổ sụp, Bách Thảo cảm rằng gắng sức chống đỡ, nhưng cuối cùng cô cũng kinh sợ ngã đầu, phát hiện Nhược Bạch đã ngất đi.

Sợi dây thần kinh cuối cùng trong đầu như đã đứt.

Ánh sáng nhức mắt của nhà thi đấu loang loáng. Trong luồng sáng trắng loang dần đó, sự yên lặng như cơn ác mộng, đôi môi trắng như tờ giấy, đôi mắt nhắm nghiền, cái bóng lạnh lạnh luôn lặng lẽ thẳng tắp như thân cây tùng chống đỡ cho cô...

Cổ họng co rút.

Cô run rẩy ôm lấy cơ thể lạnh toát đó vào lòng...

“... ”

Nỗi sợ hãi chưa từng có khiến cho cổ họng cô như bị thít chặt không thể phát ra bất cứ âm thanh nào khác. Tai rỏ ù ù không nghe thấy gì như cách ngàn trùng sông núi với thế giới xung quanh, nước mắt trào ra, cô hoảng hốt ôm lấy thân hình mảnh khảnh của anh...

“Có ai không...”

“Có ai không...”

Ôm Nhược Bạch đã ngất xỉu, Bách Thảo tuyệt vọng, giọng khàn đặc, cuống cuồng nhìn quanh hét to, “Có ai không...! Có ai không...! Cứu với...!”.

“U... u... u...!”

Còi rú vang, xe cứu thương lao nhanh về hướng bệnh viện.

Trong xe, nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Nhược Bạch, nhìn khuôn mặt trắng bợt dưới mặt nạ đường khí, Bách Thảo lặng lẽ khóc.

Cô hận bản thân.

Ngay lúc đến sân bay Tokyo, cô đã phát hiện cơ thể Nhược Bạch sư huynh rất bất thường. Tối qua, trước trận đấu, Nhược Bạch sư huynh đã ho mãi, để khỏi ảnh hưởng đến cô, nửa đêm anh đã ra ngoài “đi dạo”. Nhược Bạch sư huynh khó chịu trong người, có nhiều dấu hiệu như thế, vậy mà cô lại như người mù, không quan tâm, chăm sóc anh.

Cô chỉ chăm chăm lo thi đấu.

Chỉ chăm chăm đi tìm chiếc kẹp tóc đó.

Trong không khí thi đấu căng thẳng như vậy, cô lại làm Nhược Bạch sư huynh giận, khiến anh phải đi tìm chiếc kẹp tóc cho cô. Nếu không phải vì chạy đi tìm chiếc kẹp, nếu cứ ngồi ngoài sân nghỉ ngơi thì Nhược Bạch sư huynh đâu đến nổi ngắt đi như vậy.

Xe cứu thương dừng lại trước cổng bệnh viện.

Khi y tá và bác sĩ của bệnh viện chạy ra, nhanh chóng đẩy băng ca đưa Nhược Bạch vào phòng cấp cứu. Cố chạy theo bên chiếc băng ca, Bách Thảo cũng chen vào phòng cấp cứu, qua một loạt thao tác cấp cứu khẩn trương, cô càng thêm lo lắng, lại thấy bác sĩ hỏi nhân viên của ban tổ chức lúc đó cũng theo đến.

“Tôi là đồng đội của bệnh nhân”, hít thật sâu, Bách Thảo vội đi đến, dùng tiếng Nhật bập bẹ nói, “Bác sĩ, có gì cần hỏi bác sĩ có thể hỏi tôi”.

“Hồ sơ bệnh án của bệnh nhân có mang theo không?”, vị bác sĩ nghiêm túc hỏi.

“Hồ sơ bệnh án?”

Cô ngây người. Tại sao bác sĩ lại hỏi hồ sơ bệnh án?

“Bệnh trạng của anh ấy không thích hợp tham gia bất cứ hoạt động mạnh nào, nhất là hoạt động tiêu hao thể lực quá mạnh như thi đấu Teakwondo, lẽ nào cô không biết?”, nhìn võ phục trên người cô, bác sĩ hỏi.

“...”

Đầu choáng váng như bị búa bổ, Bách Thảo khó khăn nói.

“Bệnh trạng gì ạ? Sư huynh của tôi bị bệnh gì?”

Nghe thấy bác sĩ nói đến danh từ đó, Bách Thảo không hiểu bởi vì trình độ tiếng Nhật của cô chỉ có thể ứng phó những câu đối thoại đơn giản. Cô nhờ nhân viên của ban tổ chức phiên dịch giúp, nhưng anh ta lúng túng nói, khả năng tiếng Hán của anh ta cũng chỉ có thể giao tiếp đơn giản, không biết từ đó dịch ra tiếng Hán là gì.

“Đợi bệnh nhân tỉnh lại, sẽ theo dõi tiếp một đến hai ngày.”

Trong phòng cấp cứu, y tá vừa truyền nước cho Nhược Bạch vẫn đang mê man vừa dặn dò Bách Thảo, “Phải nhớ, không được để bệnh nhân tham gia bất cứ hoạt động mạnh nào. Cơ thể anh ấy nhất định cần tĩnh dưỡng một thời gian dài, nếu không sau này có thể phải phẫu thuật”.

“... Vâng.”

Cấn môi, Bách Thảo gật đầu thật mạnh.

Chai nước truyền nhỏ từng giọt từng giọt.

Trong phòng cấp cứu, ngoài Nhược Bạch nằm trên giường còn có Bách Thảo và nhân viên của ban tổ chức. Tìm được một tờ giấy, Bách Thảo nhờ anh ta viết lại danh từ vừa rồi cô nghe không hiểu, chăm chú nhìn rồi thoáng ngáy ra mấy phút mới cất tờ giấy cẩn thận.

Lặng lẽ đứng trực bên giường Nhược Bạch.

Bách Thảo nín thở.

Đồng hồ trên tường từng giây từng phút trôi qua.

Trên người vẫn mang áo bảo vệ ướt đầm mồ hôi, Bách Thảo đứng mãi bên giường anh. Trong cơn mê man, Nhược Bạch hình như vẫn vô cùng bất an, vàng trán nhần nhần, cơ hồ đang vùng vẫy trong cơn ác mộng những muốn tỉnh lại.

“Cô cứ về nghỉ ngơi”

Nhìn đồng hồ trên tường, nhân viên ban tổ chức nói với Bách Thảo:

“Thi đấu buổi chiều hai giờ là bắt đầu, trong bệnh viện đã có y tá, cô nên về chuẩn bị.”

Im lặng, Bách Thảo lắc đầu.

“Vừa rồi tôi đã hỏi bác sĩ, trong dịch truyền có thuốc an thần, người bệnh sẽ ngủ, trước hai tiếng đồng hồ nữa chưa thể tỉnh lại”, người đó nói, “Cô không cần ở đây”.

“...Cám ơn!”, Bách Thảo khàn giọng, “Tôi phải ở bên huynh ấy”.

“Nhưng, như thế cô sẽ lỡ mất thi đấu!”

“Không sao!”, nắm bàn tay lạnh giá của Nhược Bạch, sợ làm anh tỉnh, Bách Thảo hạ giọng như nói thầm, “Tôi phải ở bên huynh ấy”.

Nhân viên ban tổ chức xuyết xoa tiếc cho cô.

Trong phòng cấp cứu, đồng hồ trên tường nhích từng giây từng phút.

Nhược Bạch trong hôn mê càng bất an, đầu anh khó nhọc xoay chuyển trên gối, môi trắng bợt mấp máy như muốn nói, giống như trong giấc ngủ sâu, anh cũng có chuyện không yên tâm!

“Anh ấy đau hay sao?”

Lòng xót xa, mặt Bách Thảo cũng tái nhợt, vội đứng lên, đang định bấm chuông gọi bác sĩ thì bên tai nghe được tiếng ho từ giường bệnh vọng lại!

“Sao anh ấy đã tỉnh rồi!”

Nhân viên của ban tổ chức ngạc nhiên, rõ ràng bác sĩ nói với anh ta tác dụng của thuốc an thần ít nhất cũng phải đến bốn năm giờ chiều.

Ho dữ dội.

Trên giường bệnh, Nhược Bạch nhắm mắt, mặt tái nhợt, ho từng cơn, người run run không thể khống chế. Sợ làm lệch mũi kim, Bách Thảo lo lắng giữ tay anh, ngạc nhiên mừng rỡ gọi:

“Nhược Bạch sư huynh! Nhược Bạch sư huynh!”

25. Chương 25

Nghe thấy giọng cô, vai Nhược Bạch cơ hồ cứng lại, mặt trắng bệch, anh nặng nề từ từ mở mắt. Nhìn thấy cô bên giường, ánh mắt anh thẳng thốt, lặng lẽ nhìn cô, sau đó, trong tích tắc hình như nhớ đến điều gì, mắt chợt mở to, nhìn cô:

“Sao em lại ở đây!”

“...Em...”, hơi hốt hoảng vì biểu hiện của anh, Bách Thảo ngây người, miệng lắp bắp, “Nhược... Nhược Bạch sư huynh, huynh bị ốm, em đưa huynh đến bệnh viện...”

“Bây giờ là mấy giờ?”

Hoàn toàn không nghe cô nói, anh gắng gượng ngồi dậy, tái mặt hỏi cô. Khi nhìn thấy đồng hồ trên tường đã chỉ 1 giờ 2 phút, anh tức giận, xẵng giọng nói:

“Còn không mau đi đi, sắp thi đấu đến nơi rồi.”

“Người bệnh trong lòng quá lo nghĩ thì thuốc an thần cũng vô hiệu”, bác sĩ người Nhật đi vào phòng cấp cứu, không hài lòng, yêu cầu Nhược Bạch nằm xuống, “Bệnh tình của mình, anh còn không rõ sao? Nhất định phải nằm tĩnh dưỡng, tinh thần cũng không được xáo động mạnh. còn nữa, tại sao uống nhiều thuốc giảm ho như thế? Cho dù ho nặng cũng không được dùng thuốc giảm ho quá liều, sẽ có hại cho cơ thể, sau này không được tùy tiện như vậy!”

Dùng thuốc giảm ho quá liều?

Nghe mấy câu đó, Bách Thảo sững người, bỗng hiểu ra! Tại sao Nhược Bạch sư huynh đang ho dữ dội như vậy đột nhiên không thấy ho nữa. Đó không phải do bệnh anh có chuyển biến, mà là để cô yên tâm, anh đã uống quá liều thuốc giảm ho sao?!

Chỉ trích Nhược Bạch một hồi, nhắc nhở anh chú ý tĩnh dưỡng, cuối cùng bác sĩ cũng rời khỏi phòng cấp cứu. Khó khăn không chế cơn ho, Nhược Bạch trợn mắt nhìn Bách Thảo đang đứng ngây, mặc dù rất bức nhưng do quá mệt nên anh chỉ có thể nói ngắt quãng:

“...Mau... mau về thi đấu!”

Lùi một bước, Bách Thảo lắc đầu nói:

“Em không đi!”

Như không nghe thấy lời cô, tay Nhược Bạch run run lấy trong người một tờ tiền Nhật đưa cho cô: “Gọi taxi mà về... mua hai cái bánh mì... một hộp sữa, mau về đi... bây giờ vẫn kịp...”.

Cô bần thần lắc đầu, vẫn nói:

“Em không đi.”

Im lặng nhìn cô, thần sắc anh càng lạnh, ánh mắt như cầu xin, anh nói: “Nếu còn coi tôi là sư huynh. Hãy nghe tôi... bây giờ lập tức quay về... đánh tốt trận chung kết chiều nay...”

“...Huynh là sư huynh của em, em nghe lời huynh...”, lắc đầu, nước mắt tràn ra, Bách Thảo khóc, “Nhưng em không thể đi, em ở lại đây với huynh. huynh bị ốm em không thể bỏ mặc huynh ở đây một mình...”

“Đây là bệnh viện!”, Nhược Bạch tức giận, ngực phập phồng, trán lấm tấm mồ hôi, “...Cô không phải là bác sĩ, không phải là y tá! Ở lại đây cũng chẳng làm được gì..!”

“Em có thể!”, Bách thảo luống cuống, “Bây giờ huynh đang khó chịu, em có thể đi gọi bác sĩ! Khi truyền dịch nhất định phải có người ở bên, em đã thấy...”

“Tôi không dễ chết như vậy!”

Ngực lại tức, cơn ho dồn lên, Nhược Bạch hất tay cô định đưa ra đỡ anh, khó nhọc nói: “Bách Thảo, cô bình tĩnh lại đi. Chúng ta đến Nhật là để thi đấu, cô phải biết phân biệt nặng nhẹ...”

“Phân biệt nặng nhẹ?”, nước mắt lại ứa ra, Bách Thảo buông bã nói, “Lẽ nào một trận đấu Taekwondo quan trọng hơn sức khỏe của huynh? Vì trận đấu này, huynh sợ em lo lắng nên dù đang ốm vẫn nửa đêm đi ra ngoài! Vì trận đấu này, trong người khó chịu huynh cũng không chịu nó với em! Vâng, em biết, thi đấu rất quan trọng, nhưng thi đấu chẳng qua cũng chỉ là trận đấu, lẽ nào nó quan trọng như vậy sao?”

“Cô...!”

“Em không về đâu!”, sục sịch, mắt đỏ hoe, Bách Thảo bướng bỉnh nói, “Em phải ở đây với huynh! Dù huynh mắng, dù huynh giận! Em cũng nhất định ở lại, trông huynh truyền xong, đợi huynh đỡ!”

Cơn ho trong ngực mỗi lúc càng kịch liệt, môi Nhược Bạch đẽ trắng như tuyết. Nhìn đôi mắt đỏ hoe và cái cổ ương bướng gân lên có vẻ kiên quyết đến cùng của cô, anh trầm tư mấy giây, rồi rút kim truyền trên tay, lảo đảo đứng lên, xuống giường, giọng khản đặc nói:

“Được, tôi đưa em về.”

“Sư huynh!”

Bách Thảo kinh hãi xông ra.

“Thi đấu buổi chiều, thực ra tôi cũng không yên tâm...” hắt tay cô định đỡ anh, Nhược Bạch khó nhọc đi về phía cửa phòng, mặt càng trắng bệch, người lảo đảo, trán toát mồ hôi hột, “...Tôi cùng về với cô, như vậy cô không phải xa tôi, mà tôi có thể gợi ý chỉ đạo cô thi đấu...”

“...Ý em không phải thế!”

Nước mắt lại lăn dài trên má, cô giữ chặt lấy anh!

Y tá nghe tin thì kinh hoảng thấy sắc chạy vội đến, hốt hoảng giúp Bách Thảo dìu anh trở lại giường. Qua một trận giằng co, cơ thể Nhược Bạch đã mệt sắp ngất, cả người lả đi. Nhưng mặc dù thế, nhìn vẻ trầm tĩnh đáng sợ của anh, cô hiểu, cho dù bị ấn trên giường, một lát sau anh sẽ lại đứng lên ra đi.

“Được, em đi...”

Bị ép không còn đường lui, hít một hơi, Bách Thảo lấy cùi tay lau nước mắt, giọng run run:

“Huynh đừng động đây, em nghe lời huynh. Huynh nằm nghỉ cho tốt, bây giờ em sẽ đi! Nhược Bạch sư huynh, huynh chờ em, em sẽ rất nhanh, rất nhanh quay về!”

Đăm đăm nhìn cô, Nhược Bạch khó nhọc nói:

“Mang giải quân quân về.”

“Được, em nhất định đoạt giải quán quân!”, cô cắn môi nói dứt khoát.

“...Cẩn thận với Kim Mẫn Châu.”

“Vâng.”

Lưu luyến nhìn anh mấy lần nữa, trước khi quay người đi, hai mắt đỏ hoe, giọng run run cô nói:

“Em đi đây. Nhược Bạch sư huynh, huynh chờ em, em sẽ về rất nhanh.”

Bàn tay lạnh ngắt kéo cô lại.

“Hãy gọi taxi... nhớ mua gì ăn...”

Trên giường bệnh, Nhược Bạch ho khế, nhét tờ giấy bạc vào tay cô. Nhìn chiếc áo bảo vệ màu đỏ ướt mồ hôi còn chưa kịp cởi trên người cô, nhìn khuôn mặt tội nghiệp đầm nước mắt như con mèo hoa của cô, anh gắng gượng cầm chiếc khăn mặt ở đầu giường, lau mặt và tóc cho cô.

Đến khi nhìn thấy cô chỉnh tề gọn gàng.

Mắt dừng trên chiếc kẹp tóc dâu tây đỏ ối lóng lánh trên đầu cô, giọng Nhược Bạch nhẹ như hơi thở:

“...Xin lỗi, thi đấu dành để mình em nỗ lực.”

Trong nhà thi đấu sáng rực đèn.

Mặc dù buổi chiều là trận bán kết và chung kết, nhưng do thần tượng Taekwondo của toàn dân bị đánh bại buổi sáng nên số lượng khán giả trên khán đài giảm đi không ít. Cũng bởi không có tuyển thủ Nhật Bản tham gia tranh giải quán quân nên tâm trạng khán giả Nhật Bản cũng trở nên nhẹ nhàng và thoải mái hơn nhiều.

Tiêu điểm chú ý của cuộc đấu dành cho nữ được tập trung vào hai người, một là tuyển thủ người Trung Quốc - Thích Bạch Thảo đã đánh bại Katou ở trận đấu buổi sáng, hai là tiểu tướng người Hàn Quốc - Kim Mẫn Châu có phong cách thi đấu đặc biệt cao ngạo quyết liệt khiến người xem chứng kiến một lần là không thể quên.

Tại quán internet trong nước.

“Khán giả Nhật có lẽ mong cho Bách Thảo...”, ngồi trước màn hình vi tính, thấy các tuyển thủ đã lần lượt vào sân, Mai Linh hào hứng nói, “Nếu Bách Thảo có thể vào được chung kết, Katou bại trong tay Bách Thảo cũng có cơ hội tham gia trận đấu tranh huy chương đồng. Như thế khán giả Nhật cũng sẽ cổ vũ cho Bách Thảo, như vậy chẳng phải là Bách Thảo thi đấu trên sân nhà hay sao?”

26. Chương 26

“Chưa chắc.”

Hiếu Huỳnh trề môi lắm bầm:

“Ngộ nhờ khán giả hẹp hòi, để bung hận Bách Thảo đánh bại Katou, không những không cổ vũ mà còn la ó phản đối, thì làm thế nào?”

“Không đến nỗi thế”, Lâm Phong lườm cô.

“Hừ, cũng khó nói.”

“Bất luận khán giả cổ vũ cho ai, Bách Thảo chậm hiểu như vậy, sẽ không nhận ra đâu”, gục trên bàn, tranh thủ chớp mắt buổi trưa, Diệc Phong ngáp liên hồi.

“Hi hi, cũng phải, khả năng phớt lờ cả Bách Thảo rất tốt! Buổi sáng, tiếng cổ vũ cho Katou dậy đất dậy trời mà Bách Thảo vẫn có thể KO cô ta đấy thôi?”, nói xong Hiếu Huỳnh lại bắt đầu tràn đầy tin tưởng, “... không có Katou, thi đấu buổi chiều có Kim Mẫn Châu cũng đáng xem. Nhưng Kim Mẫn Châu cũng là bại tướng trong tay Bách Thảo. Ố la la, chưa biết chừng lại KO Kim Mẫn Châu, ô ha ha! Xem cô ta còn dám kiêu ngạo nữa không, còn dám cướp ngôi đầu bảng của Bách Thảo không?!”

“Không được khinh địch.”

Đẩy gọng kính trên mũi, Thân Ba thận trọng nhắc nhở:

“Thi đấu buổi sáng, trận nào của Kim Mẫn Châu cũng dẫn trước đối thủ ít nhất 5 điểm, lại còn KO hai đối thủ.”

“Bách Thảo trận nào cũng thắng với tỷ số lớn, cũng KO Katou!”, Hiếu Huỳnh không chịu.

“Hơn nữa mọi người có nhận ra không?”, nhìn thấy Kim Mẫn Châu đã vào sân đấu, Thân Ba mặt đắm chiêu, “Kim Mẫn Châu đã cao lên nhiều, cơ thể cũng cường tráng hơn.”

“Ha ha ha! Huỳnh nói Kim Mẫn Châu béo lên rồi đúng không?”, Hiếu Huỳnh cười to, “Kim Mẫn Châu vốn đã không xinh, bây giờ lại béo lên, xem ra đúng là vừa thô vừa hung hãn!”

“Yên lặng đi”, Lâm Phong lườm cô, “Ý của Thân Ba là lực của Kim Mẫn Châu đã tăng lên rất nhiều. Bách Thảo và Kim Mẫn Châu đều cùng lối đánh sức mạnh, ưu thế sức mạnh của Bách Thảo rất nổi bật so với các tuyển thủ phòng thủ khác nhưng đối với Kim Mẫn Châu chưa hẳn hữu hiệu như vậy.”

“Ha...!”

Cùng với tiếng hét đầy sát khí, Kim Mẫn Châu mang áo bảo vệ màu đỏ xoay người đá hậu, thể mạnh như núi lửa phun trào, đó ngã đối thủ trên nệm!

5:2

Khi trọng tài tuyên bố bên áo đỏ chiến thắng, Kim Mẫn Châu lại rú một tiếng giống như tiếng gầm, nhún vai với khán giả, trông như một đấu sĩ khát máu, đặc ý vì là người đầu tiên lọt vào bán kết!

“Xì, kiêu nổi gì chứ...”

Mặc dù chỉ dám lẩm bẩm, nhưng thâm tâm Hiếu Huỳnh lại vẫn hoàn toàn không phục Kim Mẫn Châu. Bất luận Thân Ba nói thế nào, cô tuyệt đối không tin Kim Mẫn Châu có thể chiến thắng Bách Thảo!

“Có lẽ tiểu tướng Hàn Quốc này sẽ tranh giải quán quân với Bách Thảo.”

Hiềm hoi mới được chứng kiến một trận chung kết Taekwondo giữa hai tuyển thủ đều có lối đánh tấn công, phóng viên Lưu của Thể thao Hoa Nam hi vọng rất nhiều vào trận đấu mãn nhãn sắp được chứng kiến.

“Ấy, mọi người xem!”, phóng viên Dương đột nhiên phát hiện bóng người quen trên ghế dành cho khách quý phía xa, “Kia chẳng phải là Mông Thanh Trì, giám đốc Tổng cục thể thao quốc gia sao?”

“Chính ông ta.”

Theo ánh mắt của đồng nghiệp, phóng viên Lưu cũng nhìn thấy, ngạc nhiên nói:

“Tại sao Mông tiên sinh cũng có mặt ở đây, chẳng lẽ hiệp hội Taekwondo Nhật bản mời ông ta đến dự, hay là đến để trao giải thưởng?”

Mông Thanh Trì là thể hệ Taekwondo đầu tiên trong nước, từng được đào tạo tại Hàn Quốc, sau một thời gian dài truyền bá phong trào Taekwondo trong nước và xây dựng hiệp hội Taekwondo thì đã được bầu làm hội trưởng Hiệp hội Taekwondo quốc gia. Đội tuyển Taekwondo quốc gia đầu tiên do chính ông đào tạo và ông cũng đã bồi dưỡng nên rất nhiều huấn luyện viên xuất sắc trong đó có huấn luyện viên vàng Thẩm Ninh.

Do những cống hiến xuất sắc cho phong trào Taekwondo, về sau Mông Thanh Trì được đề bạt làm Giám đốc Tổng cục Thể thao Trung Quốc, chuyên phụ trách Taekwondo, Karatedo, Judo... những môn thể thao kỹ thuật kiểu đấu giáp la cà.

“Liệu có phải Mông tiên sinh đến xem Bách Thảo thi đấu không?”

Lời vừa nói ra phóng viên Đới đã tự phủ định.

Gần đây, trong phong trào Taekwondo, sự hâm mộ của Mông tiên sinh đối với Đình Nghi thì ai cũng biết, cơ hồ mỗi dịp phỏng vấn quan đến Taekwondo ông đều coi Đình Nghi là nữ tuyển thủ số một.

“Thực ra, theo những quy định mới nhất của Taekwondo thì lối đánh của Bách Thảo là ưu thế nhất”, phóng viên Lưu thán phục, “...xoay người tấn công được cộng điểm rất nhiều, động tác bình thường đá trúng vị trí ghi điểm sẽ được một điểm, xoay người đá trúng hai điểm, động tác bình thường đá trúng đầu ba điểm, xoay người đá trúng đầu được bốn điểm”.

“Đúng!”, đồng nghiệp Đới nói, “Hy vọng hôm nay Bách Thảo có thể đoạt quán quân, sau đó tích thêm một số điểm nữa, vậy là có khả năng cạnh tranh với Đình Nghi”.

Các trận đấu buổi chiều bốc thăm quyết định lại.

Sau trận đấu của Kim Mẫn Châu, còn hai trận nữa, sau đó đến lượt Bách Thảo giành tư cách vào tứ kết.

“A! Bách Thảo! Bách Thảo! Cuối cùng Bách Thảo đã ra sân rồi...!”

Trong màn hình thấy Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ bước ra sàn đấu, Hiếu Huỳnh sung sướng nhảy lên!

“Cuối cùng sắp bắt đầu rồi!”

Mai Linh cũng phấn khởi không chơi game trên điện thoại di động nữa, ngay cả Diệc Phong đang ngái ngủ cũng tỉnh hẳn.

“Lần này Bách Thảo gặp một tuyển thủ Iran.”

Nói xong Thân Ba cau mày.

“Tên là Boehner”, Lâm Phong nhận ra tuyển thủ Iran đó, “Tôi từng xem cô ta thi đấu, cơ thể cô ta cứng rắn dẻo dai, rất bền bỉ. Trong trận đấu tôi từng xem, mặc dù đối thủ không đá trúng bộ phận được điểm, nhưng ra chân cực mạnh và tung đòn liên tục, nhưng cô ta vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra”.

“Về sau thế nào? cô ta thắng hay thua?” Hiểu Huỳnh sốt ruột.

“Thắng. Cô ta cực kỳ kiên nhẫn, làm tiêu hao gần hết thể lực đối thủ, cuối cùng cũng phản kích thành công.”

“ ... ”

Hiểu Huỳnh im lặng.

“Hình như các tuyển thủ Iran đều có đặc điểm đó, cơ thể họ giống như làm bằng cao su vậy, đánh thế nào cũng không việc gì”, Mai Linh lo lắng nói, “Không biết tổ chức cơ thể họ đặc biệt hay là có phương pháp rèn luyện đặc biệt. Hy vọng thể lực Bách Thảo không bị cô ta...”.

“Hự...!”

Mai Linh còn chưa nói hết, trong màn hình vi tính, trên sàn đấu sáng chói ánh đèn, Bách Thảo vận áo bảo vệ màu đỏ, dáng tư lự, hét một tiếng vọt lên, một cú xoay người đập thẳng xuống. Khi đập trúng đầu Boehner, âm thanh như những quả bóng tăng tần lan tỏa trong nhà thi đấu!

Lúc đó...

Trên đồng hồ điện tử, hiệp một mới bắt đầu 40 giây.

“ ... ”

Tất cả khán giả trên sân ngây người.

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Bách thảo lặng lẽ lùi về sau, thấy trọng tài cúi xuống Boehner đếm. Cuối cùng khi trọng tài tuyên bố, bên áo đỏ KO thắng, Bách Thảo lặng lẽ hướng vào trọng tài, vào đối thủ, vào khán giả cúi chào, rồi vội vàng quay người lùi khỏi sàn đấu.

Vừa mới 40 giây.

Trận đấu đã kết thúc sao?

“Ào...” một tiếng, khán giả trên sân đấu như tỉnh mộng, bắt đầu kinh ngạc bàn tán!

“Có phải...có phải Bách Thảo thắng không?”

Kinh ngạc nhìn trận đấu khí thế nhanh mạnh như sét đánh, Hiểu Huỳnh ngơ ngẩn. Mong mãi mới thấy Bách thảo ra sân, vẫn còn chưa nhìn rõ là chuyện gì thì trận đấu đã kết thúc rồi.

“Không sai, Bách Thảo KO thắng.”

Mai Linh băn khoăn nói, tại sao cô cứ thấy Bách Thảo có gì đó rất lạ? Thắng mà không vui chút nào, nếu không xác nhận chắc chắn, cô còn tưởng Bách Thảo thua.

“Sao không thấy Nhược Bạch?”

Khi ống kính hướng vào khu vực của huấn luyện viên thì không thấy bóng Nhược bạch, Bách Thảo sau thắng lợi cũng lầm lũi rút lui, lòng Diệc Phong chợt thất lại, dự cảm không lành lúc sáng chợt ủa về.

27. Chương 27

“Oa! Ê ê! cô ta cố ý! Cô ta cố ý!”

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu tức giận vô cùng, trở mắt nhìn Bách thảo trên sân, phần nộ hét lên:

“Cô ta khoe khoang! Cô ta đồ kị sáng nay tôi nổi bật hơn cho nên cố tình KO đối thủ nhanh như vậy! Hừ! Có gì ghê gớm! Đợi đấy, xem ai KO đối thủ nhanh hơn?! Tôi quyết không chịu thua cô!”

“Cộc...!”

Cây thước trong tay Mân Thắng Hạo lại gõ vào sau gáy Kim Mẫn Châu, Mân Thắng Hạo lừ mắt:

“So sánh cái đó làm gì! Đánh tốt phần của mình đi!”

Nhưng Kim Mẫn Châu vẫn không chịu.

Đến vòng bán kết, Kim Mẫn Châu tích đủ lực, như con sư tử lồng lên, liên tục cướp sân tấn công, ai ngờ đối phương phòng thủ rất chắc chắn. Cô dốc hết bản lĩnh, vào đến hiệp 3 mới KO đối thủ.

“ ... ”

Thở dốc, mặt hầm hầm cay cú ra khỏi sàn đấu, Kim Mẫn Châu không thềm để ý lời của Mân Thắng Hạo nhắc nhở, ngồi sụp bên sàn tức tối ủ rũ!

Rất nhanh, Thích Bách Thảo sắp ra sàn đấu.

1 phút 12 giây.

Vừa vào hiệp đầu 1 phút 12 giây, bằng cú xoay người đá hậu mau lẹ, cô đã đá trúng đầu tuyển thủ người Anh tầm vóc cao to, KO thắng!

“Ồi...!”

Kim Mẫn Châu nhìn lên sàn đấu, hai nắm tay càng nắm chặt, nghiêng răng, trợn trong mắt!

Chưa bao giờ cô căm Thích Bách Thảo đến thế! Mặc dù luôn ghét Thích Bách Thảo, càng ngày càng ghét, nhưng bây giờ là đỉnh điểm chưa từng có.

Nhất định là cố tình!

Thấy người ta nổi bật cũng tranh giành, thấy người ta kiêu ngạo cũng bắt chước, lại còn ra vẻ anh hùng cô đơn, lạnh lùng tác chiến khiến khán giả phát cuồng, đua nhau chụp ảnh!

Trên đời còn ai giả bộ giỏi hơn Thích Bách Thảo! Ôi ôi ôi!

“Bách Thảo sao thế? Sao lại không vui như vậy?”

Ngồi trước màn hình, Hiểu Huỳnh lại lo lắng, túm lấy Mai Linh hỏi:

“Mau nói đi, Bách Thảo rốt cuộc bị làm sao? Chưa bao giờ thấy tinh thần cậu ấy hoảng loạn như vậy. Nhưng, cũng không phải tinh thần hoảng loạn, mà là... giống như mất hồn, ái chà, chắc chắn! Thi đấu tốt như thế, quá sức tưởng tượng, tại sao trông lại buồn vậy? Hai trận KO thắng cũng không cười lấy một lần.”

“Liệu có phải là...”

Định nói gì, Mai Linh liếc Hiểu Huỳnh không dám nói.

“Mau nói đi!”

Hiểu Huỳnh cuống quýt.

“Mai Linh ngập ngừng, ”Liệu có phải... Nhược Bạch sư huynh... xảy ra chuyện gì... cho nên Bách Thảo mới vừa như có thần trợ giúp... lại vừa như mất hồn vậy...”

“Nói nhầm gì thế?!”

Diệp Phong giật mình, ngắt lời Mai Linh.

“Nói vớ vẩn!”, Hiểu Huỳnh lo cuống, lòng rối bời, “Nhược Bạch sư huynh sao có thể xảy ra chuyện gì? Nếu Nhược Bạch sư huynh xảy ra chuyện gì thì Bách Thảo làm sao còn tâm trạng thi đấu! chắc chắn, cậu đừng có đoán già đoán non, mau thu lại lời vừa nói đi!”

“Được được, tớ thu lại!”

Lè lưỡi rụt cổ, Mai Linh không dám nói nữa, Thân Ba và Lâm Phong cũng nhìn nhau không nói.

Bầu không khí bỗng dưng trở nên bất thường.

Hiếu Huỳnh bồn chồn đứng ngồi không yên, tâm trạng náo nức do Bách Thảo được vào chung kết cũng tiêu tan. Đầu tiên sẽ là trận tranh huy chương đồng sắp diễn ra, cuối cùng sẽ là trận chung kết của Bách Thảo và Kim Mẫn Châu.

Diệp Phong cũng trở nên khác thường, không ngủ gật nữa.

Mắt tối sầm lo lắng, anh đứng lên đi ra ngoài, rút di động bấm mã số của Nhật Bản rồi ấn một loạt con số.

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện Nhật Bản.

Chiều mùa thu, có một con chim lông xám mượt tút tút bên ngoài cửa sổ, Nhược Bạch lặng lẽ nằm trên giường bệnh, nhìn đồng hồ trên tường.

4 giờ 10 phút.

Lúc này có lẽ Bách Thảo đang thi đấu bán kết.

Nhà thi đấu sáng rực.

Trên sân là trận đấu tranh huy chương đồng của Katou, khán giả khắp sân lại bắt đầu hò reo cuồng nhiệt, khí thế sôi sục gấp mấy lần trận bán kết vừa rồi.

Ở một góc.

Vỗ phục dầm mồ hôi, chiếc kẹp tóc dâu tây trên tóc cài hơi lệch, Bách Thảo lấy ra chiếc di động màu trắng, ấn một dãy số dài, áp vào tai.

“Tít, tí, tít, tít.”

Tín hiệu máy bận truyền đến.

Thần thờ bỏ máy xuống.

Nếu nhận được điện thoại của cô, Nhược Bạch sư huynh sẽ giận, Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ giận cô không tập trung thi đấu, nhưng cô không phân tâm, thi đấu hai trận trước, cô cũng không một giây phân tâm.

Chưa bao giờ cô hoàn toàn tập trung như thế.

Thì ra khi hoàn toàn tập trung, cả người sẽ nhẹ nhàng như nước, có thể cảm nhận rất nhiều thứ trước đây đã bỏ qua. Sự co giãn của đồng tử trong mắt đối phương, sự buông lỏng thoáng qua của các ngón tay, eo thắt đai đen hơi lỏng, ngón chân trong giày khẽ bấm xuống.

Lại còn gió...

Vừa nhấc cánh tay, vừa nhấc chân, phương hướng của luồng khí lập tức có những thay đổi hết sức tinh vi. Bách Thảo ngậy người ngồi một góc.

Cô chỉ mong trận tranh huy chương đồng có thể tiến hành nhanh một chút, nhanh hơn nữa! Bất luận ai giành được huy chương cũng được, chỉ cần nhanh chóng vào chung kết, đánh nhanh một chút, để đến bệnh viện sớm hơn giấy lát...

Không biết bao lâu.

Thời gian từng giây từng phút chậm đến nao lòng.

“A...!”

Cuối cùng nhà thi đấu cũng bùng nổ tiếng vỗ tay như sóng dậy chưa từng thấy, mãi không dứt, Bách Thảo tư lự ngẩng đầu nhìn ra thì thấy Katou đang đứng giữa sân đấu xúc động bật khóc vẫy tay, cúi chào bốn phía khán giả đang vỗ tay rầm rầm.

Trận tranh huy chương đồng kết thúc.

Trận chung kết sắp bắt đầu, mở nắp chai nước khoáng, Bách Thảo lặng lẽ ồng mấy ngụm rồi cài lại chiếc kẹp tóc dâu tây và bắt đầu khởi động đơn giản.

Trước màn hình vi tính.

“Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!”

Vừa nhìn thấy Bách Thảo và Kim Mẫn Châu bước lên tấm nệm, Mai Linh phấn khởi reo lên. Hiểu Huỳnh đang xem truyện tranh vội ngừng đầu, Diệc Phong ra ngoài gọi điện cũng nhanh chóng trở vào.

“Nhược Bạch sư huynh không sao chứ?”

Như cảm ứng điện từ, Hiểu Huỳnh đoán ra cú điện thoại đây là gọi cho ai.

“Không sao!”

Mặt nhẹ nhõm đi nhiều, Diệc Phong lại ngáp, trở về trạng thái uể oải ban đầu.

“Vây thì tốt!”

Hiểu Huỳnh thở phào, nỗi lo sợ pháp phồng do câu nói của Mai Linh cuối cùng đã được trút bỏ.

“Ôi chà, không hay rồi.”

Mai Linh đột nhiên lo lắng kêu lên, Thân Ba, Lâm Phong ngơ ngác nhìn màn hình, tìm Hiểu Huỳnh như nhảy lên, hốt hoảng:

“Sao thế?”

“Mọi người xem! Trận chung kết mà Kim Mẫn Châu lại mang áo bảo vệ màu đỏ, Bách Thảo màu xanh, liệu có...”, Mai Linh ngập ngừng nói. Cũng như Mai Linh, Hiểu Huỳnh cũng phát hiện ra trong các trận đấu trước đây của Bách Thảo với Kim Mẫn Châu, Bách thảo mặc áo màu đỏ, đều liên tiếp đại thắng, bây giờ đến trận chung kết, Bách Thảo lại bị chỉ định mặc màu xanh.

“...”

Hiểu Huỳnh ngẩn ra.

“Mê tín!”

Lâm Phong lườm Mai Linh.

“Thật là!”, ho khan một tiếng, Hiểu Huỳnh ưỡn ngực giọng đanh thép, “chỉ dựa vào Kim Mẫn Châu đừng nói mặc một thân màu đỏ, cho dù mặc mười thân màu đỏ cũng không phải là đối thủ của Bách Thảo!”

Trong nhà thi đấu, ánh đèn sáng chói.

Có lẽ do được khích lệ bởi tấm huy chương đồng của Katou nên khán giả Nhật càng hưng phấn, tiếng cổ vũ cho trận chung kết cũng sôi nổi nhiệt tình chưa từng có!

Trên nệm đấu màu xanh.

Bách Thảo mang áo bảo vệ màu xanh, Kim Mẫn Châu màu đỏ, đều đang bước lên sàn đấu. Mấy trọng tài còn đang thảo luận. trên ghế huấn luyện viên của Kim Mẫn Châu bên kia có một huấn luyện viên người Hàn và Mân Thắng Hạo, Trên ghế huấn luyện viên của Bách thảo phía bên này hoàn toàn trống không.

“Nghe nói, sư, huynh, cô , bị ốm!”

Trước khi chính thức vào trận, Kim Mẫn Châu trợn mắt nhìn Bách Thảo, dùng tiếng Hán bập bẹ nói. Buổi sáng, cô và nhiều tuyển thủ đều nhìn thấy sư huynh của Bách Thảo ngất đi trong nhà thi đấu.

Bách Thảo trầm tư nhìn cô.

Không nói gì.

“Cô, không nên, lo lắng”, mắt trợn như chiếc chuông đồng, Kim Mẫn Châu bộc lộ vẻ bối rối, rồi lại hùng hổ nói tiếp, “Sư huynh cô, sẽ không sao!”

Ngây người.

Bách Thảo giọng hơi nghẹn nói:

“Cám ơn!”

“Nhưng! cho dù, cô không có, huấn luyện viên, tôi cũng sẽ không nường tay với cô!”, ánh mắt vừa lóe, Kim Mẫn Châu ngẩng cao đầu, giọng thách thức, “Hôm nay, tôi sẽ, đánh bại cô! Chúc vô địch, là của tôi!”

Lặng lẽ nhìn Kim Mẫn Châu, Bách Thảo nói:

“... Xin lỗi!”

“Cái gì?”, không ngờ Bách Thảo trả lời như vậy, Kim Mẫn Châu cau mày, “Chu dù... cô xin lỗi tôi, vì những chuyện trước đây! Tôi cũng sẽ không buông tha cô!”

“Xin lỗi, tôi muốn KO đánh bại cô, nhanh chóng kết thúc trận đấu”, Bách thảo cúi mặt, nhìn tấm đệm màu xanh bên dưới, “Tôi muốn nhanh chóng trở về bệnh viện”.

Trợn mắt nhìn cô, Kim Mẫn Châu nhất thời không hiểu.

Sau mấy giây, mặt Kim đột nhiên đỏ rực, nắm chặt nắm đấm, hai mắt bốc hỏa, hét lên:

“A...!”

“Thích Bách Thảo, cô, hạ nhục tôi! Tôi sẽ không bị cô KO! Muốn về sớm, chỉ có bị tôi KO! A a a! Tức chết đi được!”, Kim Mẫn Châu tức nổ mắt, gầm lên, nổi nhục này làm sao có thể nuốt trôi, còn chưa vào trận mà đối thủ đã tuyên bố sẽ KO cô!

Người bị KO phải là Thích Bách Thảo!

Để đối phó với thích Bách Thảo, cô đã ngày đêm khổ luyện vũ khí bí mật, chưa từng sử dụng ở bất kì cuộc đấu nào, chỉ dành Thích Bách Thảo, sẽ khiến cô ta choáng váng bất ngờ, nắm gọn cô trong tay!

Trên sàn đấu đột nhiên vang lên tiếng hét như vậy, khán giả toàn sân giật mình trở mắt.

“Kim Mẫn Châu điên rồi.”

Nhìn Kim Mẫn Châu mặt đỏ tía tai, người như sắp nổ tung, Hiểu Huỳnh lăm bầm.

“Có phải lại là tâm lý chiến đấu?”, Mai Linh hứng thú nói, “Trận đấu chưa bắt đầu, Bách Thảo đã khiến KMC tức điên, mất hết lý trí, từ đó làm chủ trận đấu phải không?”.

“Không giống.”

Lâm Phong lắc đầu.

“KMC là dạng tuyển thủ phần nộ”, đẩy gọng kính đen trên sống mũi như một thói quen, Thân Ba nghiêm túc nói, “Cho dù đối thủ không châm chọc, cô ta cũng tự kích động bản thân, khiến mình phần nộ, càng phần nộ cô ta càng bộc phát sức mạnh lớn nhất của cơ thể”.

“KMC giống như núi lửa”, Diệc Phong uể oải ngáp, “Chỉ có phần nộ mới khiến sức mạnh như nham thạch trong người cô ta phun ra hết.”

Trọng tài đi ra giữa sàn đấu.

Bách Thảo mang áo màu xanh trầm lặng, KMC mang áo màu đỏ hùng hực bốc lửa. Một đứng bên phải, một đứng bên trái, dưới sự hướng dẫn của trọng tài, hai bên cúi chào nhau, rồi cúi chào khán giả.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

“Hãy...!”

Một giây sau khi trọng tài vừa phát lệnh thi đấu, KMc thét một tiếng như xé giọng, lập tức tấn công! Nắm chặt nắm đấm hít đủ hơi, ngón chân phải vừa điểm đất, chân trái tung ra, hướng vào Bách Thảo đá mạnh!

Chiếc chân đó mang sức mạnh ngàn cân!

Hung hân tột cùng!

Nhằm trán BT đá tới!

“Ôi...!”

Trên vị trí dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu và phóng viên Dương kinh ngạc.

Từng xem BT thi đấu nhiều lần nhưng đây là lần đầu nhìn thấy một tuyển thủ sức mạnh đủ đối địch cùng BT. Không, sức mạnh của cú ra chân đó mang sát khí hung bạo, thậm chí còn kinh khủng hơn sức mạnh của BT!

Đèn từng dãy trên vòm nhà thi đấu tỏa sáng.

Cùng với tiếng hét địa ngục của KMc, chiếc chân trái đá thẳng đó giống như trùng trùng bóng đen chồm lên, thốc thẳng vào trước trán Bách thảo! Vô thức ngẩng đầu né tránh, Bt không ngạc nhiên, giao đấu với KMc nhiều lần, cô vốn rất quen phương thức tấn công của Kim.

Trong tích tắc giữa đầu né tránh.

Sức mạnh chân trái của KMc đã dùng hết, dừng lại trên không, cách trán Bt cũng năm phân!

“Hãy...!”

vọt người hét lên, chính trong tích tắc chân trái KMc đá vào không khí, BT hét to xoay người phản kích! Cô sẽ không bỏ qua cơ hội này, khoảng trống khi đối thủ kết thúc tấn công lực vừa cạn, chính là cơ hội phản kích tốt nhất! Cô phải nhanh chóng kết thúc trận đấu! Phải nhanh chóng quay về bệnh viện! Không biết bây giờ Nhược Bạch sư huynh đã truyền nước xong chưa, trong phòng có y tá trực không, lại còn tờ giấy ghi tên bệnh đó...

Tuy nhiên, tổng tích tắc cô chuẩn bị xoay người phản kích...

Mắt KMC long lên sung sướng!

BT lập tức cảnh giác, còn chưa kịp hiểu tại sao KMC biểu hiện như thế, bất chợt phát hiện chân trái vốn dừng lại trên không cách trán cô 5 phân, sức mạnh đã cạn...

Lại...

Không thể tưởng tượng...

“Phịch...!”

rong đầu như có chùm ánh sáng trắng bùng nổ, đầu BT mang mũ bảo hiểm bị chân trái KMC đá trúng! Ánh đèn trên vòm nhà thi đấu lắc lư choáng váng đến nhức mắt, bị cái chân tích đủ sức mạnh đó đá trúng, màng nhĩ réo ầm ầm, đầu BT bị đá ngã về sau!

“Ôi...!”

Trên khu vực dành cho báo giới, phóng viên Lưu kêu thất thanh, đồng nghiệp Đới bên cạnh cũng chấn động quên gõ chữ.

“Đây là...”

“Đây là...”

Trước màn hình trực tuyến, Hiếu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong

bàng hoàng chấn động!

“Bịch...!”

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, chân trái Kmc vốn đã dùng hết lực trong pha tấn công lần thứ nhất, lại có thể phát lực lần hai một cách không thể tưởng tượng! Đầu Bt bị đá trực tiếp, mặc dù gắng gượng giữ thăng bằng không bị ngã nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch lão đảo lùi mấy bước!

2:0

Chỉ ba giây sau khi vào trận, Kmc đã dùng một chân hai lần phát lực tấn công một cách không thể tin nổi, ghi điểm trước!

“Ha ha ha...~”

Trên nệm đấu ánh sáng huy hoàng, KMc đắc ý cười rung vai, mình được điểm rồi! Mình được điểm rồi! Sự hả hê, ngạo khí tốt cùng trong tiếng cười đó, giống như nộ khí tích tụ mấy năm cuối cùng được giải phóng ào lúc này, hướng về khán giả bốn phía khán đài, Kmc hai tay chống eo, cười ha hả:

“Ha ha ha ha ha...”!

“KMc lịa có thể phát lực lần hai!”, trước màn hình, Lâm Phong cơ hồ hoài nghi vào mắt mình, “Sao có thể! Lần thứ nhất tấn công bị đá hụt, sức mạnh đã hết, không có điểm tựa, sao có thể cùng một chân phát lực lần nữa, mà lại có sức mạnh như vậy?!”

“Chưa dùng hết lực.”

Thân Ba trầm giọng nhớ lại:

“Có lẽ KMc đã giữ lại một phần sức mạnh khi đá cú thứ nhất, cho nên mới có thể nắm vững thời cơ tiếp tục đá cú thứ hai.”

”Cuối cùng đã dùng đến rồi!”

Trên ghế huấn luyện viên cạnh sàn đấu, nhìn vẻ sung sướng hả hê của KMc, Mân Thắng Hạo lắc đầu.

Từ sau đợt huấn luyện hè hai lần bị thua Bách Thảo, Kim Mẫn Châu vô cùng cay cú, ôm hận, ngày đêm nghiên cứu khổ luyện đấu pháp mới. Về sau, cuối cùng cô đã luyện được chiến thuật hai lần phát lực này.

Nhưng sau khi luyện thành công, dù thi đấu ác liệt khó khăn thế nào Kim cũng không chịu vận dụng chiêu thức mới, anh đã tưởng Kim không tin lắm vào nó. Đến giờ mới hiểu, thì ra cô coi đó là vũ khí bí mật, nhất định phải sử dụng đối với Thích Bách Thảo.

28. Chương 28

“Bách Thảo không sao chứ...”

Nhìn trên màn hình, người lão đạo, mặt trắng nhợt, Bách thảo đang được trọng tài kiểm tra xem còn có thể tiếp tục thi đấu, Hiểu Huỳnh lo lắng đến thất sắc.

“Không sao!”

Thấy trọng tài gật đầu với Bách thảo, ra hiệu tiếp tục trận đấu, Mai Linh ôm ngực thở hắt ra, lại không nén nổi quay đầu hỏi Thân Ba:

“Vậy Bách thảo nên làm thế nào? Cú phát lực lần thứ hai của KMC sức mạnh vẫn lớn như thế, ra chân nhanh như thế, nếu không phản kích, dù Bách Thảo tránh được cú đá thứ nhất cũng khó tránh được cú thứ hai!”

Mắt Lâm Phong sáng lên:

“Nếu Bách Thảo kịp thời phản kích trước khi Kim Mẫn Châu phát lực lần thứ hai?”

“Bách Thảo sở trường xoay người tấn công, còn KMC đá trực tiếp”, Thân Ba vẽ dăm chiêu phân tích, “Xét từ tốc độ, tấn công trực tiếp của KMC chắc chắn nhanh hơn nhiều xoay người phản kích của BT, Bt chưa kịp xoay người đã bị Kim đá trúng”.

“...”

Mọi người ngây ra.

“Nếu Nhược Bạch sư huynh ở đó có phải tốt không...”

Hiếu Huỳnh rầu rĩ. Kim Mẫn Châu xảo quyết đã giấu con bài đó, nếu sớm vận dụng thì Bt đã có thể đề phòng. Bây giờ, Bách Thảo nên làm thế nào?

Trong nhà thi đấu sáng như ban ngày.

Chứng kiến cú phát lực thứ hai kinh thiên động địa vừa rồi, thấy Thích Bách Thảo ra đòn dũng mãnh như vậy ở hai trận trước, bây giờ vừa vào trận đã bị dẫn trước hai điểm, khán giả bắt đầu quay sang cổ vũ cho KMC.

“Ha...!”

Thét một tiếng kêu hùng, KMC hai mắt trợn trắng, cú đá vừa rồi chưa KO được Thích Bách Thảo khiến cô không thể chịu nổi! Nhắc chân thét lớn, KMc vẫn dùng đòn cũ, một lần nữa tung chân trái nhằm đầu Bt đá thẳng!

“Lạ cú thứ hai ư?!”

Hiếu Huỳnh hét lên!

Trên tấm nệm màu sanh thẫm, người Bt vẫn né về sau! Đầu vẫn choáng váng từng cơn giống như bị vít chặt, cô biết pha vừa rồi, mình hơi nóng vội, nếu không vội phản kích như vậy có lẽ sẽ tránh được.

“Ha ha ha!”m thấy cô lại tránh, KMc cười sằng sặc, tiếp tục dồn ép, “Nào! Không phải, cô định KO tôi sao! Nào! Có bản lĩnh, đừng tránh!”, nói xong, hét to, vẫn dồn lực tung chân trái đá tiếp!

Trên sàn đấu sáng choang.

Cục diện nghiêng hẳn về một phía, KMc kêu ngạo tấn công dồn dập, còn BT chỉ né tránh không phản kích. Khán giả càng lúc càng cổ vũ cho cô gái /Hàn Quốc. Trước màn hình, xem truyền hình trực tiếp qua mạng, Hiếu Huỳnh và đồng đội không ai nói gì, những ánh mắt lo âu dán vào từng hành động của người trên sàn đấu, Katou thi đấu xong cũng chăm chú ngồi xem.

Trên vị trí dành cho khách mời.

“Cô ấy là KMc, là tuyển thủ ưu tú nhất trong nữ tuyển thủ thể hệ mới của Xương Hải võ quán chúng tôi, tổ chức cơ thể vô cùng ưu việt, đấu pháp dũng mãnh, lại trí tuệ, lối tấn công hai lần phát lực đó, do chính cô ấy nghiên cứu ra”, nhìn KMC tấn công như núi lửa phun trào, Phó hội trưởng hiệp hội Taekwondo Hàn Quốc, ông Phác Nhân Hậu nói.

Các thành viên của hiệp hội cũng gật đầu tán đồng.

”Tuyển thủ của quý quốc cũng rất có thực lực, ông quen cô ấy chứ?”, ông Phác Nhân Hậu khách khí hỏi Hội trưởng Hiệp hội Taekwondo Trung Quốc Mông Thanh Trì.

“cô ấy là thích Bách Thảo”.

Mông Thanh Trì chăm chú nhìn bóng người mang áo bảo vệ màu xanh trên sàn đấu.

“Đây là lần đầu tôi xem cô ấy thi đấu.”

...

...

“Trung Quốc có một tuyển thủ trẻ, tên Thích Bách Thảo.” Nửa tháng trước, trong một quán trà yên tĩnh, Vân Nhạc, một bằng hữu đã lâu không gặp ngồi khoanh chân trên chiếu trầm ngâm: “Nghị lực, linh ngộ và phản ứng trực giác của cô bé có thể coi là xuất sắc nhất mà tôi từng gặp. Có lẽ cô bé là người có thể chiến thắng Lý Ân Tú”.

...

...

Trước màn hình, khi trọng tài ra hiệu cảnh cáo Bách Thảo tiếp tục phòng thủ, Hiếu Huỳnh mặc dù trăm ngàn lần không muốn thừa nhận, nhưng cục diện trước mắt giống hệt hiệp ba trận đấu vòng loại.

Chỉ có khác, Bách Thảo giống như Katou lúc đó.

Do cú phát lực lần thứ hai phát lực khá lợi hại của Kim Mẫn Châu, lại không tìm ra biện pháp giải quyết, nên Bách Thảo đành khổ sở né tránh, phòng thủ đối phó. Nhưng, thực ra không bằng Katou, lúc đó Katou ít nhất đã dẫn trước ba điểm, còn Bách Thảo bây giờ bị dẫn 2 điểm.

Rầu rĩ cúi đầu, Hiểu Huỳnh không dám nhìn.

“...”

Mai Linh và Lâm Phong cũng im lặng.

“Sao lại ủ rũ thế này?!” chỉ có Diệc Phong vẫn ửng oải không mấy bận tâm, “Bách Thảo không lo, các vị lo gì. Mọi người xem, nhìn sắc mặt, có lẽ cô ấy đã nghĩ ra biện pháp”.

Giống như làn nước tĩnh lặng mà trong suốt.

Bên tai là tiếng hét như sấm động bị ấn nút tiêu âm, động tác như chậm hơn, Kim Mẫn Châu một lần nữa tung người, cơ thể Bách Thảo lập tức xoay chuyển. Cú đá phát lực lần thứ hai, thực ra hơi giống nguyên lý song phi tam liên đả, đều để tiết tấu nhanh hơn, làm đối thủ khó né tránh.

Hơn nữa, thể lực của Kim Mẫn Châu hơn cô.

Cho nên...

“Hãy...!”

Nhìn thấy lần này Bách Thảo lại không né tránh, mà xoay người bắt đầu phản kích, máu trong huyết quản Kim Mẫn Châu lập tức sôi lên, cô chờ đợi chính là giây phút này! Cô đánh trực diện, Thích Bách Thảo xoay người, trước khi Thích Bách Thảo hoàn thành động tác, cô đã có thể đá trúng đầu cô ta!

Hừ!

Thích Bách Thảo ngu xuẩn!

Phản kích tốt nhất nên là phản kích trực tiếp, chứ không phải xoay người, bởi như thế tất sẽ bị lỡ mất một nhịp! Thích Bách Thảo ngu xuẩn chỉ biết xoay người tấn công, bỏ các lối ra đòn khác! Lần này cô quyết không cho Thích Bách Thảo cơ hội! Lần này cô sẽ triệt để đá nát Thích Bách Thảo! Tron giới Taekwondo, không một tuyến thủ nào có sức mạnh đôi chân bằng cô!

Như núi lửa gầm thét phun trào!

“Hãy...!”

Lực toàn thân sung mãn căng tràn, Kim Mẫn Châu nắm chặt nắm đấm, vận hết sức bình sinh thét lên một tiếng, chân trái đá về phía đầu Thích Bách Thảo!

“Tại sao phải xoay người!”

Hiểu Huỳnh cuống quýt sợ hãi, kêu thất thanh, ngay cô cũng có thể nhìn ra, động tác xoay người sẽ làm chậm tốc độ, tại sao Bách Thảo không nghĩ ra?!

Sức mạnh hy hữu...

Như có thể hủy diệt cả thế giới...

Tiếng rú kinh ngạc từ khán giả dội lên!

Bách thảo mang áo bảo vệ màu xanh vừa xoay người như con thuyền nhỏ trong bão biển sắp bị cơn sóng thần đó nuốt chửng, nghiền nát!

Lại...

Trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc đó, cơn sóng thần bùng phát xô tới, con thuyền ấy lại như được truyền thêm trăm ngàn lần sức mạnh!

Xoay ngang!

Với tốc độ không thể tưởng tượng...

“Hãy...!”

Xoay người tung chân trái!

Hướng vào đầu Kim Mẫn Châu quét ngang!

”Phịch...!”

Dưới dãy đèn tỏa sáng như mắt trên vòm nhà thi đấu!

Bị đá trúng đầu!

Không phải là Bách thảo!

Mà là...

Kim Mẫn Châu!

Như vừa sự tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhưng đã quá muộn, điên cuồng gào thét không ra tiếng!

Cùng với tiếng rơi nặng nề của cơ thể Kim Mẫn Châu, trong nhà thi đấu, đầu tiên là không khí lắng ngắt giống như đầu trường huyền não bị ngắt âm thanh, sau đó là tiếng vỗ tay, reo hò bùng phát ầm ầm như sóng dậy!

Trước mà hình vi tính.

Hiếu Huỳnh và Mai linh sững sờ, họ đã chuẩn bị tâm lý. Cho dù Bách Thảo thua trận này, ít nhất cũng đạt huy chương bạc, đối với Bách Thảo lần đầu xuất ngoại thi đấu, thành tích đứng thứ hai cũng hoàn toàn dễ hiểu.

Nhưng...

Tại sao người bị đá trúng lại là Kim Mẫn Châu...

“Pha này, so với pha Bách Thảo bị đá trúng lúc trước chẳng phải gần giống nhau sao?!, Lâm Phong cũng sững sờ, không tài nào lý giải, ”Tại sao lần trước Bách Thảo bị đá trúng, lần này lại thành ra Kim Mẫn Châu?”

“Lần này có vẻ như Bách Thảo nhanh hơn một chút”, Diệc Phong nhận xét.

“Chính xác!”, mặt Thân Ba cũng đầy phấn khích, “... mặc dù Bách Thảo chỉ nhanh một chút, nhưng lại không những làm rối tiết tấu của Kim Mẫn Châu mà cú ra chân vận toàn lực của Kim cũng bị Bách Thảo lợi dụng!”

“Lợi dụng?! ”

Hiếu Huỳnh, Mai Linh đồng thanh hô.

“Đúng! Bách thảo lợi dụng sức mạnh của Kim Mẫn Châu. Chọn khoảnh khắc thích hợp nhất để xoay người, Bách thảo lợi dụng sung lực mạnh mẽ từ cú ra chân của Kim Mẫn Châu, cộng thêm sức mạnh của mình, giáng cho Kim một đòn chí mạng!”, Cơ hồ không kịp được xúc động, Thân Ba hào hứng phân tích, “Mọi người xem, Kim Mẫn Châu đến giờ vẫn chưa thể ngồi dậy được!”

Vào khoảnh khắc thích hợp nhất.

Bên mép sân, thần sắc Katou mỗi lúc một trầm lắng. Trong thi đấu buổi sáng, Thích Bách Thảo đã nắm lấy thời khắc thích hợp nhất. Còn vừa rồi, trước một Kim Mẫn Châu ra đòn hung hãn như vậy, Thích Bách Thảo vẫn nắm được khoảnh khắc thích hợp nhất.

Nếu chậm một nhịp.

Chân trái của Kim Mẫn Châu sẽ đá vào rốn Bách Thảo.

Nếu nhanh một nhịp thì không thể lợi dụng sung lực của Kim Mẫn Châu.

Trên tấm nệm màu xanh thẫm.

“...4...5...6!”

Trọng tài cúi xuống Kim Mẫn Châu đếm. Sắc mặt trắng bợt, mắt nở đom đóm, hai tay Kim Mẫn Châu khó nhọc bám vào mép đệm, gắng gượng nói:

“... Tôi, có thể...”

”7...8!”

Thận trọng quan sát cô, trọng tài tiếp tục đếm. Trong tiếng thét thúc giục của huấn luyện viên bên cạnh sàn đấu, Kim Mẫn Châu người lắc lư cố gượng dậy, miệng yếu ớt lắp bắp:

“Thích, Bách, Thảo... cô... cô đợi đây...”

“9!”

“Phịch!”

Ngực lại đau tức choáng váng, mặt trắng như tờ giấy, cơ thể Kim Mẫn Châu một lần nữa ngã xuống tấm nệm màu xanh!

“10!”

Trọng tài đếm xong.

Thời gian trận đấu dừng ở 2 phút 15 giây của hiệp một.

”Ào...!”

“Ào...!”

Trước màn hình vi tính, Hiếu Huỳnh, Mai Linh nhảy múa như điên. Lâm Phong cũng kìm không được ôm chầm lấy hia người! Thân Ba và Diệc Phong vui vẻ đấm tay nhau. Đột nhiên Hiếu Huỳnh xông đến, phần khích ôi Diệc Phong hô vang:

29. Chương 29

“Thắng rồi! Thắng rồi! Quán quân! Bách thảo giành quán quân!”

Bị ôm chặt trước mặt mọi người, mặt Diệc Phong bất chợt đỏ bừng, lật sau đầu cô ra, mặt hơi vênh nói:

“Chẳng ra sao! Đừng đến gần người ta!”

Theo dõi trận đấu qua máy tính xách tay, khi Kim Mẫn Châu đã gắng gượng đứng dậy, trọng tài tuyên bố, phía áo xanh, tuyển thủ Trung Quốc Thích Bách Thảo chiến thắng.

Mặt Đình Nghi không biểu cảm.

“Tạch” một tiếng, gập máy tính!

Trên ghế dành cho khách mời trong nhà thi đấu.

Bốn phía là tiếng hoan hô như sấm của khán giả Nhật Bản bởi một trận đấu chớp nhoáng và kịch tính như vậy. Mông Thanh Trì mỉm cười khiêm tốn nhận lời chúc mừng của Hội viên Hiệp hội Taekwondo các nước. Nhìn cô gái đứng giữa sàn đấu sáng rực ánh đèn, trong tiếng hoan hô đình tại nhức óc, vẫn trầm lặng cô đơn, Mông Thanh Trì bắt đầu công nhận nhân xét của ông bạn gì Vân Nhạc, đây là tuyển thủ có ngộ tính cao, có phản ứng trực giác xuất sắc.

Về sức mạnh thuần túy, cô ta không bằng Kim Mẫn Châu.

Nhưng, cô biết vận dụng lực xoay người để tăng cường thể năng của cơ thể, biết trước tiên cần thả lỏng cơ đùi, chỉ phát lực vào giây phút sẽ đá trúng đối thủ. Lại còn biết cách mượn lực đả lực, lợi dụng sung lực của đối phương, chớp nhoáng nắm bắt thời cơ khi phát lực của cơ thể và sung lực của đối phương công hưởng sung mãn nhất, tức thì ra chân.

Cho nên, cú ra chân đó của Kim Mẫn Châu chỉ được 2 điểm.

Còn cô lại có thể KO Kim Mẫn Châu.

Nhìn Bách Thảo lặng lẽ rời sàn đấu, Mông Thanh Trì thầm thán phục.

Chỉ có điều...

Cô có thể đánh kiên nhẫn hơn.

Đối với lối tân công phát lực lần thứ hai của Kim Mẫn Châu, cô chưa thử dùng biện pháp phòng thủ phản kích khác, lại đem thắng lợi hoàn toàn dồn lên cú ra chân KO tốc chiến tốc thắng đó. Cố nhiên, cô đã thành công, nhưng nếu nắm bắt thời cơ không chuẩn, người bị KO vừa rồi rất có thể chính là cô.

“Ha ha ha ha...!”

Trước lễ trao giải, Hiểu Huỳnh, Mai Linh nhảy nhót chen đến trước màn hình máy tính, vui sướng phát hiện có mấy trăm vạn người truy cập trang mạng xem trận chung kết của Bách Thảo, hơn nữa những lời bình luận tới tấp xuất hiện, nhanh đến chóng mặt! Khán giả đều trao cho Bách Thảo một danh hiệu mới...

“Nữ hoàng KO!”

“Chính xác, chính xác, nữ hoàng KO!”, Hiểu Huỳnh cười không ngậm được miệng, “một danh hiệu tuyệt vời, oai phong hơn nhiều so với Toàn phong Bách Thảo... Cơn lốc Bách Thảo, mình quá thích!”

“Nữ hoàng KO...”

Trong mắt của Diệc Phong, cái tên này hợp với Kim Mẫn Châu kiêu ngạo hơn.

“Nhanh thật, lúc này các trang mạng đều đã đưa tin Bách Thảo giành giải quán quân”, ở vị trí bên cạnh, Lâm Phong đang hào hứng lướt web, “Ha ha! Đúng như mọi người nói, rất nhiều cái tit đều dùng ‘Thích Bách Thảo... Nữ hoàng KO!’”

Tôi lại thấy ‘Toàn phong Bách Thảo... Cơn lốc Bách Thảo’ hợp hơn’, Thân Ba chống tay vào má nói, “Toàn phong nghĩa là xoáy gió, là kỹ thuật xoay người vọt lên không, đập xuống của Bách Thảo. ‘Nữ hoàng KO’ chỉ là kết quả thi đấu. Trong thi đấu Taekwondo, nên chú trọng bản thân thi đấu, chứ không nên...”

“Ái chà chà!”

Nhìn thời gian, Hiểu Huỳnh vội vàng quay về trang mạng truyền hình trực tiếp, hét lên: “Lễ trao giải sắp bắt đầu!”

Đèn từng dãy trên đỉnh vòm.

Chiếu sáng rực nhà thi đấu.

Tất cả khán giả đều đứng lên, nhìn lá cờ đỏ năm sao từ từ kéo lên ở trung tâm nhà thi đấu.

Hai bên là Kim Mẫn Châu và Ginyuri Katou, đứng trên bục cao nhất dành cho người đoạt giải quán quân là Bách Thảo đang ngậy người nhìn lá cờ đỏ năm sao.

Cảnh tượng đó, cô đã bao lần nhìn thấy trên ti vi.

Còn lần này...

Quốc kì kéo lên là vì cô.

Khi quốc ca vang lên trong nhà thi đấu, văng bên tai cô, nước mắt bỗng túa ra, cảm xúc dồn nén trong lòng bắt đầu từ buổi trưa, giờ đây ứ trào không thể kiềm chế. Bắt đầu từ khi bảy tuổi, ngày đêm khổ luyện, sự kì vọng của sư phụ, nhất định cô phải trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên đỉnh vinh quang nhất.

Nước mắt chảy tràn trên má.

Nhìn lá cờ đỏ năm sao tung bay trên đỉnh cột cờ, lòng cô cháy bỏng hy vọng, những mong sư phụ có thể ở đây, mong Nhược Bạch sư huynh có thể ở đây. Nỗi xúc động và niềm vui lúc này cô chỉ muốn có người cùng chia sẻ.

Ngoài phòng bệnh.

Ánh nắng cuối ngày rực lên phía chân trời.

Chạy một mạch như bay, ngực thở hổn hển, trán toát mồ hôi, Bách Thảo đẩy cửa phòng bệnh! Tên giường có tia nắng nhạt, Nhược Bạch ngoái đầu, chăm chú nhìn cô, dường như đang chờ đợi cô xuất hiện.

“Giải quán quân! Em giành được rồi!”

Vừa muốn cười lại muốn khóc, Bách Thảo lấy cùi tay lau mũi, mắt đỏ hoe lao đến trước giường bệnh, đưa tấm huy chương vàng chói cho anh, nói:

“Huynh xem...”

Ngón tay chạm nhẹ vào tấm huy chương, Nhược Bạch lại nhìn cô, ánh mắt chăm chú từ đầu xuống chân, hỏi:

“Có bị thương không?”

“Không!”, lắc đầu thật mạnh, cô vội hỏi: “Còn huynh? Có đỡ chút nào không? Bác sĩ nói sao?”

“Chỗ này sao thế?”, Nhược Bạch cau mày, giơ tay sờ vết tím trên góc trán phải của cô, “Ai đá trúng? Kim Mẫn Châu phải không?”

“Vâng”

Bách Thảo gật đầu.

Ngón tay anh thông thả lần trên vết bầm, rất lâu mới buông, cầm chiếc khăn mặt ở đầu giường lên, lặng lẽ lau mồ hôi trên mặt cô. Buổi trưa, trước lúc đi, mặt cô đã sạch, bây giờ lại đầy mồ hôi.

“Em quay về rất nhanh.”

Tính thời gian, muốn giành giải quán quân, ít nhất phải một tiếng nữa cô mới trở về. Vừa rồi cô đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, nếu không nhìn thấy tấm huy chương vàng đeo trước ngực, anh đã tưởng cô thất bại ở trận bán kết.

“... Em...”, Bách Thảo bối rối cúi đầu, “...em muốn về sớm, cho nên... cho nên KO đối thủ...”

Trong phòng bệnh yên tĩnh.

Đợi mãi không thấy Nhược Bạch phê bình sự nôn nóng của cô, Bách Thảo càng lúc càng bất an, chính lúc cô bồn chồn nghĩ, mình có nên chủ động nhận sai, thì nghe tiếng anh nhẹ nhàng:

“Bác sĩ bảo, ngày mai tôi có thể xuất viện.”

“Thật không?”

Bách Thảo vui mừng, ánh mắt như lóe sáng.

“Ừ!”

“Tốt quá!”

Hạnh phúc vô ngần, nếu ngày mai anh có thể xuất viện, nghĩa là bệnh không nghiêm trọng lắm! Nhìn Nhược Bạch, cô cười ngốc nghếch, đột nhiên cảm thấy không yên tâm, cô quay người chạy ra phía cửa phòng:

“Em đi hỏi bác sĩ, tối nay phải chú ý những gì...”

Buổi tối.

Ở trên giường bệnh Bách Thảo tất bật chăm sóc anh, đi mua cơm, rót nước. Không bật ti vi, cô lặng lẽ ở bên, nhìn anh, cảm thấy tron lòng như có làn nước ấm dâng lên, tâm trạng dễ chịu vô cùng.

Lúc muộn hơn một chút.

Có người gõ cửa phòng, là Kim Mẫn Châu và Mân Thắng Hạo. Trong tay Mân Thắng Hạo là lẵng quả và bó hoa tươi, sau khi hỏi thăm sức khỏe Nhược Bạch, dùng tiếng Hàn nói với anh:

“Khi nào anh khỏe lại, hy vọng có cơ hội giao đấu với anh lần nữa.”

Mặc dù xem ra tức khí vẫn đầy mặt nhưng Kim Mẫn Châu vẫn tỏ ra lễ phép với Nhược Bạch, đến khi Bách Thảo tiễn hai người ra hành lang bệnh viện, Kim Mẫn Châu mới trợn mắt nói:

“Tôi, không, chịu thua!”

“Tôi cũng vậy.”

Chăm chú nhìn cô, Bách Thảo nói:

“Kĩ thuật phát lực lần thứ hai của cô rất xuất sắc, nếu có thể vận dụng vào các thế tấn còn khác, lần sau giao đấu với cô tôi sẽ càng kho khăn.”

“Hừ!”

Mặc dù mắt hơi lóe sáng, nhưng Kim Mẫn Châu vẫn tỏ vẻ bất cần, ngửa đầu nói: “Tôi đã, sớm nghĩ đến! Cô đợi đấy! Lần sau, nhất định đánh bại cô!”

30. Chương 30

Từ khi Bách Thảo giành chức quán quân trong giải đấu Taekwondo quốc tế tại Nhật Bản, Hiểu Huỳnh ở trong nước có thể coi là như cá gặp nước, như rồng gặp mây, vô cùng đắc ý! Tìm mua đủ các loại báo, tạp chí có đăng tin và thành tích thi đấu của Bách Thảo ở Nhật Bản. Các chương trình thể thao, thậm chí không phải thể thao cũng đua nhau đăng tải kết quả thi đấu đáng kinh ngạc của Bách Thảo trong cuộc đua tài Taekwondo quốc tế đó...Sau vòng loại, trận nào cũng KO!

Ha ha ha, vinh quang này sao mà chói lọi, khí thế này sao mà oai phong! Hiểu Huỳnh vung tay mua bao nhiêu báo, truyền cho mọi người xem! Đương nhiên, không quên lên để vài tờ lên bàn làm việc của huấn luyện viên Thẩm Ninh.

Toàn phong Bách Thảo!

Nữ hoàng KO!

Một danh hiệu mới kêu làm sao!

Tiếp sau cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, tiếng tăm và tầm ảnh hưởng của Bách Thảo một lần nữa được nâng lên một bậc! Dư luận về Bách Thảo ngày càng vượt qua Đình Nghi! Các chương trình thể thao đưa tin, phóng viên thường trú tại nước ngoài cho biết, để cổ vũ cho trận đấu Taekwondo quốc tế tổ chức tại Anh mà Bách Thảo sắp tham gia, Hoa kiều ở Anh quốc và các nước lân cận đã tổ chức thành đoàn để đến sân đấu trực tiếp động viên Bách Thảo!

Sân bay Tokyo Nhật Bản.

Cánh cửa kính tự động mở ra, Bách Thảo đẩy hai túi hành lý, một lớn một nhỏ, đi bên cạnh Nhược Bạch. Nhược Bạch cau mày, giơ tay định đón hành lý trong tay cô, Bách Thảo lại từ chối, kiên quyết nói:

“Nhược Bạch sư huynh, huynh đã hứa với em. Lần này sang Anh thi đấu, huynh sẽ giao những việc này cho em.”

Đưa Nhược Bạch ra ngồi ở phòng chờ.

Bách Thảo đến bàn đăng ký, làm xong thủ tục giấy tờ và gửi hành lý rồi trở về ngồi cạnh anh. Lúc kiểm tra an toàn, chỉ còn một túi nhỏ mang theo người, cô cũng không chịu để anh cầm. Lúc lên máy bay, cô thận trọng che chắn, không để hành khách khác chạm vào anh.

“Nước lọc”

Để Nhược Bạch ngồi cạnh cửa sổ, Bách thảo đi lấy nước, nhìn anh uống xong lượng thuốc buổi sáng mới yên tâm thở phào.

“Huynh có muốn ngủ một chút không?”

Nhìn mặt anh vẫn hơi tái, Bách Thảo nhờ cô tiếp viên lấy cho chiếc gối, và tắm chân mỏng, cẩn thận đắp chăn và gối đầu cho anh. Nhìn vẻ thận trọng, khê khằng như trước đại sự của cô, Nhược Bạch yên lặng hồi lâu, nhẹ nhàng nói:

“Em cứ làm quá!”

“Bác sĩ bảo, huynh nhất định phải ngủ đủ”, thăm tính nhẩm, Bách Thảo lại tiếp, “Đêm qua 11 giờ huynh mới ngủ, sáng nay 6 giờ đã dậy, mới được 7 tiếng, ít nhất phải ngủ thêm 5 tiếng nữa mới được”.

“...”

Nhược Bạch không nói.

“Ha ha”, thấy anh im lặng, Bách Thảo cười gượng, “... Nhược Bạch sư huynh, huynh vẫn đang là bệnh nhân, lẽ ra huynh phải nằm viện hoặc ở nhà tĩnh dưỡng, không nên đi sang Anh với em. Thực ra, một mình em đi cũng được! Huynh có thể về nước trước, một mình em sang đó được mà, huynh không cần phải đi cùng...”.

“Biết rồi”, nhẹ giọng ngắt lời cô, Nhược Bạch nhắm mắt, “Đủ năm tiếng thì đánh thức tôi”.

“...Vâng.”

Nhìn anh đang dần ngủ thiếp, Bách Thảo khê khằng kéo chăn đắp cho anh. Lại ngáy người nhìn anh một lát, đến khi thấy môi anh thoáng hồng lên, không tái nhợt như mấy hôm trước, cô mới yên tâm cười thầm, từ từ quay người lấy tập tư liệu về cuộc thi sắp tới ra xem.

Hai ngày sau, tin tức đã được truyền về nước.

Bách Thảo một lần nữa giành giải quán quân giải đấu quốc tế tại Anh!

Giới truyền thông trong nước lại sôi lên!

Lần này, càng nhiều tờ báo cử phóng viên sang Anh đưa tin. Trong sân nhà thi đấu còn có đông đảo Hoa kiều đến cổ vũ cho Bách Thảo. Bức ảnh Bách Thảo với tuyệt chiêu toàn phong tam liên đả KO đánh bại lão tướng Vincent của Ang trong trận chung kết hầu như xuất hiện trên khắp trang nhất các báo.

Ngồi trước TV, cùng các đệ tử của Tùng Bách võ quán xem truyền hình trực tiếp trận đấu, Hiểu Huỳnh nhìn thấy Bách Thảo sau khi chiến thắng nhảy xuống võ đài ôm chặt Nhược Bạch! Thấy Bách Thảo đứng trên bục cao nhất dành cho người dành giải quán quân, ngửa mặt nhìn lá cờ đỏ năm sao!

Nữ hoàng Ko!

Xứng danh bá chủ Taekwondo thế hệ mới!

Cắt hết những bài bình luận, tin đưa trên báo, Hiểu Huỳnh định khi Bách Thảo trở về sẽ cho cô xem!

Tâm trạng vốn đang lâng lâng sung sướng, đắm chìm trong niềm hạnh phúc khôn tả. Cho nên khi một chuyện tốt kinh thiên động địa khác xảy ra, quả thực cô cũng sờ đến quên hết thấy, toàn thân chấn động suýt ngất!

Sau buổi tập hôm đó, huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố cô sẽ đồng thời tiến cử Bách Thảo và Đinh Nghi tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới.

Mặt Đình Nghi biến sắc. Ngay hôm sau liền có tin Đình Nghi phần nộ quyết định rời bỏ trung tâm huấn luyện Ngạn Dương đầu quân cho đội tuyển quốc gia. Lúc đầu Hiểu Huỳnh không tin, nhưng mấy ngày liền không thấy Đình Nghi, rồi thời gian sau đó thấy Đình Nghi đứng cạnh Hoàng Kính, huấn luyện viên đội tuyển quốc gia trên TV nói về tình hình chuẩn bị cho giải vô địch sắp tới của mình, Hiểu Huỳnh mới kinh ngạc hiểu ra. Đình Nghi đúng là vì chuyện đó mà quay lưng rời bỏ huấn luyện viên Thẩm Ninh!

Trời đất.

Sao Đình Nghi có thể làm chuyện đó?

Trước tình hình đó, Hiểu Huỳnh vừa tức giận lại vừa lo lắng, bởi trên danh nghĩa thì đội tuyển Taekwondo quốc gia và đội Taekwondo của trung tâm huấn luyện Ngạn Dương bình đẳng, nhưng rốt cuộc họ vẫn là đội tuyển quốc gia, liệu họ có vì Đình Nghi mà tước đi cơ hội tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới của Bách Thảo không?

Tổng cục Thể dục thể thao quốc gia chính thức ra công văn thông báo.

?

Để tạo cơ hội cho các tuyển thủ Taekwondo trên toàn quốc có tư cách cạnh tranh bình đẳng tham gia giải vô địch thế giới, hai tháng nữa sẽ tổ chức giải vô địch Taekwondo toàn quốc. Người đoạt giải vô địch lần này sẽ đại diện cho quốc gia tham gia giải vô địch thế giới.

Oa ha ha ha!

Oa ha ha ha!

Hiểu Huỳnh ngửa mặt cười, bất chấp điện thoại quốc tế đắt đỏ, lập tức gọi điện thông báo cho Bách Thảo lúc này vừa đáp máy bay xuống thành phố Chicago của Mỹ! Chỉ cần có cơ hội cạnh tranh bình đẳng thì thắng lợi nhất định thuộc về Bách Thảo! Hiểu Huỳnh cơ hồ đã nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng Bách Thảo đứng trên bục cao nhất nhận cúp vàng thế giới, mang vinh quang về cho đất nước!

Thành phố Chicago, Mỹ.

Ở trong khách sạn của một hoa kiều, buổi chiều Bách Thảo mượn dụng cụ nấu ăn của đầu bếp da đen tốt bụng, vặn nhỏ lửa hầm một nồi canh. Trong canh có gà, bí đao và một số vị thuốc bổ, nồi lục lục lục sôi, mùi thơm dịu dịu hấp dẫn lan tỏa trong không khí.

Canh gà này là hầm cho Nhược Bạch.

Lâu lắm không được ăn đồ ăn trong nước, không biết dạ dày Nhược Bạch sư huynh liệu có khó chịu, vậy là buổi sáng sau khi tập xong, cô chạy ra siêu thị của người Hoa mua nguyên liệu đem về.

Canh gà đã hầm được nửa giờ.

Bách Thảo cẩn thận dùng muôi múc chút nước nếm thử, lại nếm thịt gà, quyết định nửa giờ nữa sẽ bê đến cho Nhược Bạch.

Đổ lửa nhỏ nhất.

Ngồi trên ghế trước bàn bếp, cô cúi đầu xem giáo trình tiếng Anh, lẩm nhẩm học từ mới.

Hôm qua, khi nhận được điện thoại của Hiểu Huỳnh, biết tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới sẽ được quyết định qua giải vô địch toàn quốc. Cuối cùng đã có cơ hội chính thức cạnh tranh với Đình Nghi, lòng xúc động xôn xao, cả đêm trằn trọc khó ngủ.

Nhưng như vậy.

Nếu thực sự có thể tham gia Cup thế giới, thời gian cuộc thi sẽ diễn ra vào trước kì thi đại học. Ngay từ bây giờ cô phải tranh thủ thời gian ôn thi, cô đã hứa với Nhược Bạch sư huynh, tuyệt đối không để thi đấu ảnh hưởng đến học tập.

Trước cửa nhà bếp.

Thấy Bách Thảo cầm cùi học bài, Nhược Bạch dừng bước. Mùi canh gà thoang thoảng, trên tóc cô vẫn là chiếc cặp dậu tây lóng lánh, cúi đầu lẩm nhẩm đọc, vô cùng chăm chú, hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của anh.

Nhược Bạch lặng lẽ nhìn cô.

Từ lúc còn ở Nhật Bản, cô đã đảm nhiệm hầu hết công việc: đặt khách sạn, báo cơm, liên lạc với ban tổ chức, một mình tập luyện, hằng ngày dọn dẹp lau chùi phòng của hai người, lại còn chăm sóc anh rất chu đáo...

“Sư huynh”

Gấp quyển giáo trình, ngẩng đầu, Bách Thảo đã thấy anh ngoài cửa. Đứng dậy, vui vẻ reo một tiếng, rồi lại lo lắng hỏi:

“Huynh không ngủ à? Sao đã dậy rồi?”

“Hôm nay đã ngủ đủ 12 tiếng”, Nhược Bạch trả lời, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề, “Danh sách bảng đấu ngày mai đã xem chưa?”

“Xem rồi ạ.”

“Thử nói suy nghĩ của em xem.”

“Trong thi đấu ngày mai, các tuyển thủ Âu Mỹ chiếm một nửa”, thấy anh đi vào, Bách Thảo vội nhường ghế cho anh, “Các tuyển thủ Âu Mỹ thể lực đều rất mạnh nhưng kỹ thuật lại hơi thô, trong thi đấu em định lấy phòng thủ phản kích là chính...”.

Mùi canh gà bay khắp phòng.

Bách Thảo múc cho Nhược Bạch một bát to, vừa vui vẻ nhìn anh ăn vừa nói suy nghĩ của mình về các trận đấu hôm sau. Trận đấu ngày mai cô sẽ giành giải quán quân, chỉ cần có Nhược Bạch sư huynh ở bên, cô nhất định sẽ vì anh mà giành giải quán quân!

Ngày hôm sau.

Buổi sáng.

Sân vận động State của Chicago, Mỹ.

Trên khán đài, những đoàn người Hoa kiều ở Mỹ đến cổ vũ rất đông, chiếm một phần tư số ghế, họ giương cao băng rôn đỏ “Bách Thảo tất thắng” đồng thanh hô to:

“Bách Thảo...! Cố lên...!”

“Bách Thảo...! Cố lên...!”

Sân vận động giống như sân nhà!

Thuận lợi đánh vào chung kết, đối thủ của Bách Thảo là một tuyển thủ hạng tư trong cuộc thi Cup Taekwondo thế giới lần trước, lão tướng người Mỹ, Keana. Keana to cao, phạm vi tấn công rất rộng, cũng là tuyển thủ tấn công. Nhưng hiệp ba vòng chung kết, Bách Thảo đã tìm ra khe hở của đối thủ.

“Hãy...!”

Sau một chuỗi cú đá thẳng tấn công của Keana, lợi dụng lúc thể lực đối phương tiêu hao chưa kịp hồi phục, Bách Thảo hét một tiếng, xoáy người vọt lên cao..

“Hự...!”

Trên không trung, hi cú đá song phi chân thứ nhất được tung ra!

Khán giả Hoa kiều trên khán đài cơ hồ biết diễn biến tiếp theo liền nhất tề xúc động hô to:

“Một!”

Chiếc chân đá trúng ngực Keana!

”Hây...!”

Lại một tiếng hét nữa, chân trái Bách Thảo thuận thế đá ra!

“Hai!”

Khi khán giả xúc động đứng dậy đồng thanh hô, cha cô đã đá trúng ngực phải Keana!

“Ba!”

Cùng với tiếng hô cổ vũ vang dội của những người Hoa kiều, Bách Thảo dồn lực vào chân phải, bộc phát sức mạnh toàn thân...

“Hây..!”

Cú thứ ba song phi tam liên đẳng!

Đá mạnh vào đầu Keana!

Khi đá rú đó, Bách Thảo cảm thấy trong cơ thể mình có một sức mạnh dồi dào sung mãn, hoặc là do Nhược Bạch dẫn cô tăng cường phát lực ở phần thắt lưng, hoặc là do nỗi canh gà đó, dưới sự kiên trì của Nhược Bạch sư huynh cuối cùng vẫn là cô ăn hết một nửa.

Sân vận động như một biển ánh sáng.

Khi Keana bị KO ngã trên nệm, ngoài tiếng hoan hô ầm ầm như vỡ nhà của người Hoa, không ít khán giả Mỹ phục tài cũng nhiệt liệt cổ vũ cho Bách Thảo!

Lưng võ phục đầm mồ hôi.

Đứng trên nệm màu xanh sẫm, Bách Thảo hân hoan đưa mắt tìm Nhược Bạch bên sân, chính lúc cô ngoái đầu, trong tai bỗng nhiên có một âm thanh quen thuộc nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây...

“Bách Thảo...!”

“Bách Thảo...!”

Dãy ghế trên cùng ở phía khán đài, một cô gái xúc động nhảy lên, cuồng nhiệt vỗ tay với cô, giọng át tất cả mọi âm thanh hưng phấn khác, hét vang:

“Bách Thảo...! Tổ đã đến...!”

“Hi hi hi, không ngờ tổ lịa có thể đến thật, cho nên mới không nói với cậu! Nhưng, cho dù biết, tổ cũng nhất quyết không nói trước đâu! Như thế mới đủ bất ngờ!”

Đã ngồi trong nhà hàng, sự hưng phấn của Hiểu Huỳnh vẫn chưa lắng xuống, túm vai Bách Thảo lắc liên hồi:

“Ôi chào, thì ra xem trực tiếp trên sân khí thế hơn nhiều! Cứ tưởng không kịp, may Sơ Nguyên sư huynh đã gọi taxi trước, cả đoàn vừa xuống sân bay là lao đến đây ngay. Không những nhìn thấy cú KO quyết thắng của cậu, mà còn chứng kiến lễ trao giải nữa! Ôi ôi ôi, Bách Thảo, cậu biết không, tổ nhìn mà phát khóc, khi quốc ca nước mình vang lên, nước mắt tổ cứ trào ra!”

Nói xong, Hiểu Huỳnh lại cười hề hể, nói giọng dứt khoát:

“Khi cậu tham dự Cup thế giới, nhất định tổ sẽ đi xem trực tiếp! Bắt đầu từ bây giờ, tổ sẽ tích tiền, nhất định phải để dành đủ tiền vé! À, Bách Thảo, có nhớ tổ không, lâu như vậy không gặp, tổ nhớ cậu muốn chết! Đêm nào cũng mơ, mơ thấy cậu...”

“Được rồi!”

Nghe đình tai nhức óc, Diệc Phong gơ tay gõ vào đầu Hiểu Huỳnh một cái rõ kêu, trợn mắt nói:

“Không mệt à, nói lắm thế!”

“Không mệt”, vui quá không thềm chap Diệc Phong, Hiểu Huỳnh giọng vẫn xúc động, “Bách Thảo, tiết lộ tin này nhé, cậu biết không, hi huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố đồng thời tiến cử cậu và Đình Nghi cùng cạnh tranh tư cách tham dự Cup thế giới, sắc mặt của Đình Nghi cực kì thú vị! Cô ta còn đến phòng làm việc của huấn luyện Viên Thẩm cãi vã một trận! Hi hi, lúc đó tớ đứng ngoài cửa nghe thấy hết, Đình Nghi nói...”

“Cộc!”

Lại một cái gõ vào trán Hiểu Huỳnh, Diệc Phong lừ mắt:

“Im ngay!”

31. Chương 31

Tủi thân dầu mỡ, cuối cùng Hiểu Huỳnh không nói nữa.

Nhìn thấy vết đỏ trên trán Hiểu Huỳnh, Bách Thảo không đành lòng, rất muốn xoa cho cô. Lâu như vậy không gặp, cô cũng rất nhớ Hiểu Huỳnh, nghe Hiểu Huỳnh nói liên thoảng không thôi, cô cũng thấy rất vui.

“Không sao”, thấy Bách thảo o lảng, Hiểu Huỳnh lấy tay xoa trán lườm Diệc Phong, “Anh ấy ghen đấy, thấy tớ yêu cậu như vậy, ghen đấy, hừ!”

“Được rồi, được rồi, tôi im!” nhìn Diệc Phong sầm mặt, Hiểu Huỳnh biết điều giờ hai tay đầu hàng, “Bách Thảo, thôi mặc tớ, cậu nói chuyện với Sơ Nguyên sư huynh đi. Hi hi, lần này đến đây được là nhờ Sơ Nguyên sư huynh đấy!”

Trong một căn phòng của nhà hàng Quảng Đông tại Mỹ. Trang trí còn đậm màu sắc dân tộc hơn các nhà hàng trong nước, khắp phòng toát lên một phong cách cổ điển lãng mạn, đèn lồng đỏ, bàn tròn giả gỗ trác phủ khăn gấm hoa văn hình rồng, ghế bành mô phỏng kiểu đồ cổ thời Minh, nệm tựa lưng hình tròn bằng lụa đỏ.

Bên trái Bách Thảo là Hiểu Huỳnh.

Bên phải là Nhược Bạch.

Cách Nhược Bạch, thấy ánh mắt Bách Thảo hơi bất an nhìn lại, Sơ Nguyên dịu dàng mỉm cười với cô. Từ lúc gặp nhau sau lễ trao giải, Hiểu Huỳnh luôn túm lấy Bách Thảo nói chuyện, hai người chưa lúc nào có không gian riêng với nhau. Chỉ lúc Hiểu Huỳnh kêu lên đòi ăn, Sơ Nguyên mới hỏi ý kiến Bách Thảo, cuối cùng quyết định lựa chọn nhà hàng Quảng Đông với các món mang hương vị thanh nhạt.

“Bách Thảo, Sơ Nguyên sư huynh vì cậu mà bay đến Chicago đấy”, thấy không khí giữa Bách Thảo và Sơ Nguyên dường như có vẻ khiên cưỡng, Hiểu Huỳnh chủ động lái câu chuyện.

“...”

Bách Thảo ngây người, nhìn về phía Sơ Nguyên.

“Cũng còn một số việc khác”, yên lặng một lát, Sơ Nguyên dịu giọng giải thích, “... nhân tiện đến thôi”.

“Làm gì có! Nếu là nhân tiện, sao còn mang cả em và Diệc Phong đi cùng? Sơ Nguyên sư huynh, huynh đến đây hoàn toàn là vì Bách Thảo!”

Hiểu Huỳnh sốt ruột.

Rõ ràng là một chuyện rất lãng mạn, Sơ Nguyên sư huynh muốn tạo cho Bách Thảo sự bất ngờ, bay vạn dặm đến Mỹ xem Bách Thảo thi đấu. Bách Thảo lại ngây người không hiểu, cũng không ngồi cùng Sơ

Nguyên sư huynh, nhất định ngồi cùng Nhược Bạch sư huynh, bảo là phải chăm sóc gì đó cho Nhược Bạch phải chăm sóc gì đó cho Nhược Bạch sư huynh!

Kết quả, Bách Thảo chỉ chăm chăm la cho Nhược Bạch sư huynh thật!

Rót nước đưa tận tay Nhược Bạch, lấy thuốc cho Nhược Bạch, nếu không nhìn thấy Nhược Bạch sư huynh chẳng có gì khác thường, cô đã tưởng Nhược Bạch sư huynh bị ốm nặng nên Bách Thảo mới lo lắng như vậy.

Hình như có gì không đúng!

“... Sơ Nguyên sư huynh, cảm ơn huynh.”

Nhân vật nam chính bây giờ nên là Sơ Nguyên sư huynh mới phải!

“Sơ Nguyên sư huynh, cảm ơn huynh.”

Nghe thấy Hiểu Huỳnh nói vậy, Bách Thảo đỏ mặt, hơi bối rồi khẽ nói, không dám nhìn anh. Hiểu Huỳnh càng cuống, cảm ơn gì cảm ơn như thế quá khách sáo, đang định xen lời, cánh tay lại đau điếng, ngoái đầu nhìn Diệc Phong véo cô một cái.

“Thi đấu rất tốt”, dịu dàng nhìn cô, Sơ Nguyên mỉm cười, “Trận đấu với Katou anh cũng xem, em bắt chước Kim Mẫn Châu rất thú vị, điệu bộ rất giống cô ta. Nhưng mắt em vẫn điềm tĩnh, nên vẫn kịp thời nắm cơ hội”.

Ngượng chín mặt, Bách Thảo ngượng ngừng nói:

“Đó là chiến thuật do Nhược Bạch sư huynh đề ra, nếu không Katou luôn phòng thủ chặt như vậy, rất có thể trận đó em đã thua rồi.”

Hiểu Huỳnh lườm cô.

Thật là chủ đề hay ho, câu chuyện lại bị Bách Thảo đưa về Nhược Bạch sư huynh. Ngẫm nghĩ, Hiểu Huỳnh không nén nổi liếc trộm Nhược Bạch, liệu có phải thời gian Bách Thảo và Nhược Bạch luôn ở riêng với nhau nên đã nảy sinh tình cảm đặc biệt gì đó không?

Nhưng...

Lại không giống.

Ngồi cạnh Bách Thảo, thần sắc Nhược Bạch sư huynh vẫn thản nhiên như thường, thậm chí cố ý lùi về phía sau để không gian nhiều hơn cho Bách Thảo và Sơ Nguyên sư huynh nói chuyện.

“Đúng”, Sơ Nguyên mỉm cười nhìn Nhược Bạch, “Lúc đó hình như nghe thấy Nhược Bạch ở bên ngoài hô một tiếng ‘Kim Mẫn Châu’”.

“Vâng!”, Bách Thảo vui sướng nói, “Nếu không, đúng là em không nghĩ ra cách gì phá vỡ sự điềm tĩnh của Katou”.

“Trong cuộc thách đấu giữa các võ quán, trận đấu với Lâm Phong, cô cũng dùng chiến thuật tâm lý”, Diệc Phong lơ đãng chen vào, “Trận đó hình như cũng là đối sách do Nhược Bạch nghĩ ra”

“Vâng!”

Mắt sáng lên, Bách Thảo nhìn Nhược Bạch trước sau vẫn lặng lẽ:

“Trận chung kết hôm nay cũng thế, chân của Keana quá dài, phạm vi tấn công rộng hơn em nhiều, Nhược Bạch sư huynh bảo...”

Thấy câu chuyện mãi vẫn xoay quanh Nhược Bạch, Hiểu Huỳnh bắt lực thở dài. Lúc này cô phục vụ mang thức ăn lên, trong tay bê một âu lớn hình như là canh, đi đến giữa Nhược Bạch và Sơ Nguyên, Hiểu Huỳnh quyết tâm dùng món canh để kéo sự chú ý của mọi người ra khỏi Nhược Bạch, bất ngờ cao giọng hô:

“A...! Đây là...”.

Giọng lạnh lạnh của Hiểu Huỳnh quen hết trong nhà thi đấu, không ngờ khiến cô phục vụ tay đang bê âu canh giật mình run tay, nước canh nóng giãy khỏi âu bắn ra ngoài!

“Ôi...”, Bách Thảo kinh hãi đứng bật dậy, dùng thân người che cho Nhược Bạch!

Ồ bên kia.

Trong lúc âu canh nghiêng...

Sơ Nguyên nhanh như chớp ra tay, giữ lấy miệng âu! Nước canh nóng giãy trong âu nghiêng về phía anh, cuối cùng không bắn về phía Nhược Bạch, chỉ có phần lớn hắt lên cánh tay anh và một ít bắn lên lưng Bách Thảo.

“Ôi...!”

Hiểu Huỳnh tái mặt.

“Em thế nào?”

Không để ý vết bỏng trên tay mình, Sơ Nguyên vội nhìn Bách Thảo. Còn Bách Thảo vẫn đứng chắn Nhược Bạch, lưng xoay ra ngoài che chắn, hai cánh tay vòng quanh Nhược Bạch giống như gà mẹ bảo vệ gà con.

“Bỏ ra!”

Nói khẽ một tiếng, sắc mặt Nhược Bạch sa sầm.

Vừa rồi cô lao đến với sức mạnh như lúc tấn công trong thi đấu. Bị cô bất ngờ ôm chặt, anh nhất thời không thể vùng ra, nếu Sơ Nguyên không kịp ra tay, âu canh nóng giãy đó sẽ trút hết lên người cô...

Cúi đầu nhìn âu canh đã được đặt lên bàn.

Bách Thảo ngậy người buông tay, lúc này mới cảm thấy nóng ran ở lưng. Đang định nói mình không sao, đột nhiên hoảng hốt nhìn thấy cánh tay phải sưng đỏ của Sơ Nguyên.

“Tay, tay huynh!”

Kéo cánh tay đang giấu đi của Sơ Nguyên, Bách Thảo hoảng sợ.

“Anh không sao”, rút khỏi tay cô, Sơ Nguyên khẽ nhịu mày nói, “Bách Thảo, em và Hiểu huynh ra nhà vệ sinh xem vết bỏng trên lưng em thế nào”.

“Em...”

Bách Thảo đang định nói mình không sao, giọng Nhược Bạch lạnh lùng như ra lệnh vang lên:

“Hiểu Huỳnh, đi đi!”

Hiểu Huỳnh sợ hãi vội đứng lên, lập tức kéo Bách Thảo đi như đang phục tùng mệnh lệnh.

Do cách lần ao, nên vết bỏng ở lưng Bách Thảo không nghiêm trọng lắm, Hiểu Huỳnh thở phào, trở về bàn ăn. Cô phục vụ và chủ nhà hàng không ngừng xin lỗi, chỗ tay bỏng của Sơ Nguyên cũng nhanh chóng được xử lý.

Thời gian sau đó, không khí trên bàn ăn trở nên khác thường.

Sau khi biết vết bỏng trên lưng Bách Thảo không có vấn đề lớn, Nhược Bạch trở nên trầm ngâm, không nói nửa lời. Tay Sơ Nguyên cũng đã được bôi thuốc, anh vẫn dịu dàng, nhưng rõ ràng ít nói hẳn.

Hiểu Huỳnh thầm thở than.

Nhìn Bách Thảo tinh thần bất an, ánh mắt còn dừng trên bàn tay bị bỏng của Sơ Nguyên, lại hình như không biết nói gì, Hiểu Huỳnh bất lực lắc đầu, hít một hơi, cố làm bộ vui vẻ:

“Bách Thảo, cậu đã không sao vậy thì đưa tớ đi siêu thị một lát!”

Nhược Bạch và Sơ Nguyên đều không đồng ý, nói là tình hình trị an ở Chicago rất kém, ban đêm không an toàn. Còn Diệc Phong bảo, nếu muốn đi thì ngày mai tất cả cùng đi.

“Lúc đến em đã nhìn thấy rồi, siêu thị ngay gần đây, chỉ mấy bước chân, vả lại siêu thị chỗ nào cũng đầy người, chẳng có nguy hiểm gì đâu”, Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo, phụng phịu nói, “Đường nào em và Bách Thảo cũng ăn no rồi, coi như đi dạo sau bữa ăn, nhiều nhất cũng chỉ 40 phút sẽ quay về. Trước lúc đi, A Nhân, Bình Bình đã lên một danh sách các thứ cần mua, em và Bách Thảo cần nhanh chóng giải quyết để ngày mai có thể thoải mái đi chơi được!”

Qua cửa sổ nhà hàng.

Có thể nhìn thấy siêu thị lớn sáng rực ánh đèn ở ngã tư không xa, bất lực trước sự tương xứng và mè nheo của Hiểu Huỳnh, mọi người cuối cùng đành nhượng bộ.

“Bách Thảo, cậu sao thế?!”

Vừa ra khỏi nhà hàng, Hiểu Huỳnh nghiêm túc hỏi.

“Vừa rồi cậu đã làm tổn thương Sơ Nguyên sư huynh đấy, biết không?! Giông như hai người cùng rơi xuống nước, rốt cuộc cậu sẽ cứu ai trước, khi nước canh nóng bắn ra, sao cậu có thể lựa chọn Nhược Bạch sư huynh mà không phải là Sơ Nguyên sư huynh?!”

“...”

32. Chương 32

Lòng Bách Thảo rối bời.

“Ấy, tớ không bảo là cậu không được bảo vệ Nhược Bạch sư huynh”, bản khoản lắc đầu, Hiểu Huỳnh nói, “Nhưng, lúc đó người đầu tiên cậu nghĩ đến phải là Sơ Nguyên sư huynh mới đúng! Cậu xem, Nhược Bạch sư huynh chẳng sao, còn cả bàn tay Sơ Nguyên sư huynh đều bị bỏng, cậu thế này, Sơ Nguyên sư huynh sẽ buồn thê nào?”

Trên đường phố xa lạ tại nước Mỹ.

“Tớ...”

Đầu hoang mang, Bách Thảo thẫn thờ.

Cô cũng không biết lúc đó mình bị làm sao, đầu còn chưa kịp phản ứng, người đã lao đến che cho Nhược Bạch sư huynh. Khi nhìn thấy bàn tay Sơ Nguyên bị bỏng, cô... cô thực sự hoảng loạn không biết làm sao, muốn mở miệng, muốn giải thích, nhưng cứ ngồi ngây, không nói gì được.

“Cậu...”, do dự một lát, Hiểu Huỳnh vẫn quyết định hỏi thẳng, “... dạo này ở cùng Nhược Bạch sư huynh đã xảy ra chuyện gì?”

“...”

Bách Thảo thoáng ngẩn người.

“Có nghĩa là, thời gian này sớm chiều ở bên Nhược Bạch sư huynh, hai người... ôi da, không nảy sinh tình cảm đặc biệt chứ?”

“... Không!”

Má nóng bừng, Bách Thảo lắc đầu thật mạnh, vội vã nói:

“Không, chúng mình không có gì!”

“Ha ha!”, cười khan hai tiếng, Hiểu Huỳnh như trút được gánh nặng, “Tớ đoán đúng mà. Sơ Nguyên sư huynh tốt với cậu thế, bệnh viện đâu dễ nghỉ phép mấy ngày, thế mà đã lập tức chạy sang Mỹ với cậu. Lát

nữa quay về, cậu nên nói năng tử tế với huynh ấy. Nếu không nhìn thấy cậu luôn chăm sóc Nhược Bạch sư huynh, vừa rồi lại bảo vệ huynh ấy như vậy, Sơ Nguyên sư huynh sẽ rất buồn.”

Bách Thảo cúi đầu cắn môi.

“Ừ!”

Cùng Hiểu Huỳnh đi qua ngã tư, đường phố ngập ánh đèn màu nhấp nháy, chậm chậm bước, lòng Bách Thảo vẫn thấp thỏm không yên. Mẩu giấy viết tên bệnh đó cô vẫn chưa kịo tra là bệnh gì nhưng đã bị Nhược Bạch sư huynh thu mất.

Nhược Bạch sư huynh nói, anh chỉ bị cảm, lại thêm thiếu máu.

Nhưng, thời gian này, dù cô đã cố gắng chăm sóc, cố gắng để anh có thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sức khỏe anh vì thế cũng tốt hơn chút ít. Nhưng anh vẫn rất gầy, môi có lúc trắng nhợt, người yếu ớt mỏng manh, khiến trong giấc ngủ cô cũng không thể yên tâm.

Đêm qua mơ thấy ác mộng.

Mồ hôi lạnh túa ra đầy người, cơn ác mộng khiến cô kinh hãi đến mức không thể ngủ tiếp. Nhịn không nổi, cô lên mở cửa phòng nhìn Nhược Bạch, muốn nhìn anh. Nhưng lại thấy, trong đêm khuya, dưới ánh đèn, Nhược Bạch sư huynh sắc mặt xanh xao, tay cầm kim chỉ, cúi đầu khâu từng mũi đôi giày thi đấu của cô.

Đó là đôi giày thể thao chuyên dụng.

Do thi đấu thường xuyên, lại thêm phát lực và tấn công mạnh nên tang giày có một số chỗ bị nứt. Nhưng cô đã đi quen, vừa mềm vừa khít chân, lại không bị tuột.

Đêm khuya, cô ngây người chăm chú nhìn anh khâu từng mũi. Không biết Nhược Bạch sư huynh đã khâu lại đôi giày đó bao nhiêu lần. Bởi vì mỗi lần, để giữ lại độ khít như cũ, anh lại cẩn thận tháo đường khâu cũ, khâu lại.

“Ồi chào, hình như lại đường!”

Gió thổi qua, khi Hiểu Huỳnh hốt hoảng bấu chặt tay cô, Bách Thảo mới bắt thần tỉnh lại. Nhìn quanh, phát hiện cô và Hiểu Huỳnh không hiểu sao lại đi vào một con phố vắng vẻ tối tăm, không thấy ánh đèn màu nhấp nháy ở những cửa hàng lớn san sát bên phố.

Không có ánh trăng.

Sao rất thưa.

Con đường dài sâu hun hút mang một vẻ u ám, trong không khí thoảng mùi tanh tanh.

“Chẳng phải chúng mình đi siêu thị sao?”

Bách Thảo ngơ ngác quay đầu, cô vẫn nhớ siêu thị mà Hiểu Huỳnh định đi, ở ngay bên kia con phố có nhà hàng Quảng Đông, đi vài bước là đến, cho nên mới không nhìn đường, mặc chi Hiểu Huỳnh kéo đi. Bây giờ quay đầu, lại hoàn toàn không thấy bóng dáng siêu thị đó!

“... Tớ vốn định đi dạo, ngắm nghía xung quanh”, không dám nói thật, Hiểu Huỳnh lấp bắp, “... bây giờ hình như lạc đường...”

Trước khi đến Chicago, cô đã lên mạng tra các tua du lịch, nghe nói gần nhà hàng Quảng Đông có một khu đèn đỏ. Trước đây trong vài bộ phim của Mỹ cô đã thấy cảnh những phụ nữ hở hang chặn đón khách qua đường, cô luôn muốn tận mắt chứng kiến một phen, nhất định sẽ rất thú vị! Nhưng biết là, mấy người đàn ông nhất định không đồng ý nên mới kéo Bách Thảo cùng đi. Nhân lúc Bách Thảo tâm trạng bất ổn, không nhìn đường, cô len kéo Bách Thảo đi thám hiểm một chuyến, nhưng không tìm thấy khu đó, trái lại...

Càng đi càng thấy lạ.

Càng âm u.

Trong đầu bỗng nghĩ đến những cảnh kinh dị trong bộ phim Mỹ Đấu trí tội phạm trong gió đêm thoảng có mùi tanh, bên tai như đột nhiên xuất hiện ảo giác, nghe tiếng bước chân đáng sợ từ bốn phía truyền đến, Hiểu Huỳnh rùng mình, bịt chặt Bách Thảo, lấp bắp:

“Chúng... chúng mình mau về thôi.”

Mặt lạnh, Bách Thảo đẩy Hiểu Huỳnh về sau, liền nhìn thấy trong ngõ tối ló ra mấy người đàn ông cao to như cột điện!

“*&*&@%%!”

“&*&#!”

“@*^%%*@!”

Mấy người Mỹ cả da trắng lẫn da đen cánh tay để trần, lộ ra những hình xăm của bang hội nào đó, người bốc mùi rượu nồng nặc, hình như vừa đánh nhau trở về, mắt đỏ ngầu điên loạn, cười sằng sặc, chòng chọc nhìn cô và Hiểu Huỳnh, mồm lè nhè những câu tục tĩu rồi từ từ vây quanh hai người.

“Cách... cách... cách...”

Sợ hãi rằng va lập cập, Hiểu Huỳnh run lẩy bẩy nép ssau Bách Thảo. Chuyện này, chuyện này sao có thể, nhất định là ảo giác, hoặc những người đó chỉ là người qua đường, không, không sợ, đây chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác, chỉ cần nhắm mắt, mở ra là ảo giác tan biến! Bách Thảo cũng hơi căng thẳng.

Lo lắng bảo vệ Hiểu Huỳnh, cô cụp mắt, hi vọng không có sự tiếp xúc ánh mắt khiến những người đó cảm thấy vô vị, từ đó có thể khiến tình thế trở nên không còn nguy hiểm nữa. Nhưng, tiếng cười sằng sặc của những kẻ đó càng lúc càng điên loạn, những lời tục tĩu càng lúc càng khó nghe, tim Bách Thảo đập loạn, nhìn những bước chân ép lại càng gần hơn. Dưới ánh sáng ảm đạm, thậm chí có thể nhìn thấy những cây gậy sắt dính đầy máu tươi.

“Chạy mau!”

Một tay đẩy Hiểu Huỳnh về sau, Bách Thảo nghiêng rằng, lao về phía mắt xích thừa nhất của vòng vây đó! Chạy ra, chỉ cần thoát khỏi con ngõ này! Cô vẫn còn nhớ cách đây không xa là đường cái đông người qua lại!

“Ôi...!”

Bị Bách Thảo kéo chạy, Hiểu Huỳnh kinh sợ kêu thất thanh. Một tay bị Bách Thảo kéo, khi sắp thoát khỏi vòng vây lại bị bàn tay như móng vuốt túm lấy, có người từ đằng sau túm tóc cô, giật lại!

“Ôi...!”

Kêu gào thảm thiết, Hiểu Huỳnh bị một gã da đen dữ tợn tóm eo từ phía sau! Cô đá túi bụi, mùi mồ hôi khét lẹt lẫn mùi rượu xộc vào mũi cô, bàn tay kinh tởm mò lên người cô, Hiểu Huỳnh bật khóc cầu xin:

“Bỏ tôi ra...! Xin các người, bỏ tôi ta...!”

Tay vừa tuột, quay đầu nhìn thấy Hiểu Huỳnh lọt vào tay bọn người đó, Bách Thảo bỗng đã thoát được, kinh sợ lập tức quay trở lại!

“Hãy...!”

Không do dự nhiều Bách Thảo tung người vọt lên, đập vào gã đang ôm eo Hiểu Huỳnh! Gã không kịp đề phòng, bị ngã ngửa về sau, Bách Thảo vội đẩy Hiểu Huỳnh đang khóc rũ rượi ra ngoài, mấy gã còn lại lập tức hét lên, xông vào cô!

“Hiểu Huỳnh, chạy mau!”

Vọt lên không đá xuống, Bách Thảo vừa chống lại mấy người đó, vừa hét lên với Hiểu Huỳnh đang khóc ngoái lại:

“Chạy mau... gọi người đến...!”

Khiếp sợ rã rời, toàn thân ớn lạnh, nước mắt skhiến cô không nhìn rõ, Hiểu Huỳnh vừa khóc vừa chạy ra phía đầu ngõ. Cô hận, hận mình nhất gan, nhìn Bách Thử bị bọn côn đồ tấn công, cô đã sợ nhũn người, không dám xông vào như Bách Thảo vừa rồi lao tới cứu cô!

Cô biết, mình nên chạy đi gọi người đến cứu!

Nhưng nhìn Bách Thảo một mình đứng giữa bọn chúng, mà những kẻ đó lại bắt đầu dùng gậy sắt đánh Bách Thảo! Bách Thảo...Bách Thảo... cô luống cuống không biết mình nên làm gì, cũng không thể bỏ mặc Bách Thảo mà chạy một mình!

“Chạy mau...!”

Vai trúng một gậy sắt, cảm giác đau rátgf nột toàn thân, Bách nghiêng rằng nhẫn nhịn, tung người đuổỉ theo, ãa vào gã ãa ãa cao to tóm Hiểu Huỳnh lúc trước, hét xé giọng:

“Mau đi gọi người... ãịnh chết tất ở ãây hã...?!”

Chính lúc cô ãa vào gã cao to, gậy sắt và ãây xích trong tay những gã khác nhất loạt quãng về phía cô, mặc dù ãa cố tránh...

“Huỳnh...!”

“Huỳnh...!”

Nhưng lưng vẫn bị mấy váỉ gậy sắt ãập vào, ãau tê ãại như nứtt toàn thân, loạn choạng lủi mấy bước, Bách Thảo cố nhịn, “ợ” một tiếng, máu từ miệng phun ra!

Trong ngum máu ãó...

Khóc nhũn người, Hiểu Huỳnh như tỉnh mộng, vừa khóc vừa chạy về phá ãầu ngõ! Miệng gào thét kêu cứu, cô không biết smình ãã hết thế nào, cả ãời chưa bao giờ cô sợ ãến thế, chưa bao giờ ân hận ãến thế!

Hiểu Huỳnh vừa khóc vừa chạy cuống cuống!

Không biết hướng nào, chỉ biết chạy thực mạng, vừa chạy vừa hô, ãến khi ánh ãèn cảnh sát sáng lóa chiếu vào mắt cô! Vừa khóc vừa run, Hiểu Huỳnh ãẫn cẫnh sát ến ãược con ngõ nhỏ như các mộng ãó thì kinh hoàng nhìn thấy...

Chiếc gậy sắt lóe ánh thép trong ãêm!

Từ trên không giãng thẳng vào ãầu gối Bách Thảo...

===Hết Phần 4===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-toan-phong-4-tinh-yeu-dich-thuc>